

Kärlek
i Sollentuna

SOLLENTUNA FÖRFATTARSÄLLSKAP

**KÄRLEK
I
SOLLENTUNA**

Sollentuna Författarsällskap

Sollentuna Författarsällskap tackar Kulturnämnden i Sollentuna kommun för det ekonomiska stödet till denna bok.

**KÄRLEK
I
SOLLENTUNA**

Sollentuna Författarsällskap

Redaktion

Sain Sucha

Roger Forslund

Ulrika Marmfeldt Lindgren

Av Sollentuna Författarsällskap tidigare utgivit:

Om orden fattar eld 1997

Ordgärningar 2000

När tankarna dansar 2000

Slaget vid Rotebro 2001

Dagdroppar 2002

Det går an igen! 2003

Möten 2006

Sollentunabor 2007

Sollentunaskröner 2008

Sagotuna 2010

Brottsplats Sollentuna 2012

Vudya Kitaban Förlag

Box 6099

192 06 Sollentuna, Sweden

vudya@vudya.se

www.vudya.se

© 2013 Respektive författare

Sättning, layout & omslag: Sain Sucha

Omslagsillustration: Spoil Design, Jan Ädsjö AB

Framställd på Vulkan

Tryckt i Riga

ISBN: 978-91-86620-39-4

INNEHÅLL

NOVELLER

Till min älskade – Peter Yngen	7
En äkta man genom Internet – Kevin Iversen	15
Tallen och kärleiken – Peter David	19
I Tuppens år – Maud Bjarnelind	23
Kärleksbrev till dig – Arto Palovaara	39
Radband – Sain Sucha	43
Två kvinnor och en man – Carina Cefa Öhrlund	51
Trettio år senare – Charlotte Ekbohm	57
Kärleken är ingen hederssak – Ingvar Åhman-Eklund	65
Casanova Jansson – Heidi Jergovsky	75
Kärleksbrevet – Ragnhild Blomdahl	81
En midsommarnattsdröm – Ulrika Marmfeldt Lindgren	85
Min mormor och morfar – Mary Lindkvist	91
Om inte otrogen, så godtrogen – Peter David	93
Mona vill överraska Samir – Veronica Stanei-Macoveanu	99
Möte mellan generationer – Kevin Iversen	109
Squaredans med förbjuden frukt – Nettan Wall	111
Kärlekskrocken – Arto Palovaara	127
Den största kärleken – Charlotte Ekbohm	133
Sierskan – Maud Bjarnelind	135
Lila moln med rosa kant – Roger Forslund	147

DIKTER

Ulrika Marmfeldt Lindgren	161
Carina Cefa-Öhrlund	163
Eva Giese	166
Anna Wiik	167
Veronica Stanei-Macoveanu	168
Viveka A. Bossik	170
Hanita Halevi	172
Martina Sjölin	174
Sain Sucha	179

Göran C-O Claesson

här och där

Till min älskade

av Peter Yngen

Min älskade, tänkte att jag skulle ringa men nu ser jag att klockan är för mycket. Du sover säkert med huvudet nerborrat i kudden, snusar så där som du gör. Skulle vilja ligga bredvid, dra fingertopparna över insidan på din mjuka underarm och försiktigt viska tre små ord i ditt öra. Istället skäms jag, vad flyger i mig när jag blir så där kort i tonen. Jag blir glad när du ringer, du får inte tro något annat men ibland blir allt fel. Jag ber verkligen om ursäkt. Du har jobbat borta länge nu och jag är stressad, det vet vi men jag vet inte riktigt om det är den verkliga orsaken. Jag tänker på veckorna vi hade i Spanien, då var jag inte pressad men ändå lite sur, visst var jag. Varför? Sol, ledig med massa böcker, vin, sex, underbar sex, god mat (även om jag tröttnade på salladen, har de bara gurka, tomater, oliver, ägg och sardeller)? Jag vet inte varför jag skäller och bråkar, rummet vi lever i har liksom krympt sedan barnen flyttade. Jag väntade mig mer syre, krispig, hög och klar luft men nu känns den snarare fadd. Hur känner du?

Jag orkade inte ta pendeln i morse, var lite sen, jag borde verkligen tagit tåget men jag tänkte inte, satt i bilkö nästan en timme innan kamerorna drog dagens första tjugolapp. Gled sedan runt likt en målsökande drönare medan jag skrek och förbannade bristen på plats. Väl inne tog det säkert en kvart och ett par koppar kaffe innan jag slutat gräma mig över tiden som spillts. Så övergick mitt fokus på att skälla ut Mona som missat att få iväg jobbet jag slitit med sista tiden. Hon blev skitsur, skyllde ifrån sig, hatade och smällde i dörren. Uppriven slog jag mig ner, bläddrade i högarna, för att röd i ansiktet stoppa ner kuvertet i väskan, och på det viset sortera undan

insikten om vem som verkligen gjort fel. Svettpärlorna rann. Hur står folk ut med mig?

Den här fem-två metoden är nog inget. Jag har gått ner, det har jag men jag får huvudvärk och fryser, framförallt mot kvällen, jag huttrar framför teven. Har du gått ner? Du får inte bli för smal, säg att du äter ordentligt de andra dagarna, jag älskar din mjuka mage, fjunen och doften av din varma hud. Det ser inte bra ut när folk blir för smala. Ja, du har rätt, jag säger folk och tänker kvinnor! Män kan se ut hur som för min skull, men kvinnorna, när de är utan former, med byxor som hänger, vad fan ska det vara bra för. Kvinnor är vackra när de inte vräker i sig eller späker sig, när de bara är. Frukosten på tisdag och fredag morgon längtar jag till, gud vad jag längtar, jag tror att det är yoghurten och frukten som får mig att fortsätta, om ifall att, menar jag. Dessutom känner jag mig lättare till sinnet, kanske orkar jag springa snart, hänga på Janne och ta några varv vid sportfältet, knäcka honom i spurten.

Hur är det med din far? Är han aldrig sur? Tror inte jag sett honom på dåligt humör en enda gång. Vad är det, trettio år sedan jag träffade honom första gången, arg javisst men sur, nej aldrig. Visslandes eller svärandes men butter eller långsint, nej inte han inte.

Det är så vackert ute, som om den svenska folksjälens målat marken med trädens alla färger. Monica Zetterlund på något vis, sakta vi går genom stan, höstens vemod fast i träden här omkring. Tänk att hon ringde, sa att hon inte ville dö på det viset, så sorgligt. Sjöng med alla stora jazzmusiker, filmade, spelade buskis och teater. Jag såg henne på Fasching en gång, jazzklubben på Kungsgatan. Lång och gänglig, fick ledas upp på scenen, så skör och sårbar, bad om ursäkt, drack vatten, satt där på en hög pall och tog igen sig tills hon plötsligt, med ett bestämt leende, nickade igång musikerna. Hon visste vad hon ville, målade klubben med fallna löv.

Minns du när du fyllde min lägenhet. Vad hette pjäsen? Skulle de

spela tio föreställningar, varsamt utvalda löv för skådisarna att trampa runt i, plockade ett och ett av dig, den unga ambitiösa scenografen, bara för att de till vinterns föreställningar skulle kunna spatsera runt i höst. Hade inte jag i god tid gått ut och fyllt sopsäckarna hade du fortfarande sprungit omkring under träden och samlat. Jag minns hur gott det luktade medan de torkade på golven i våningen, det var vackert, både i tanken och i verkligheten. Du ser skönhet, ödmjukhet inför tillkortakommanden och mänskliga drag i allt. – Jag kan inte slänga den trasiga koppen, han var så liten när han gjorde den, – vilken söt bil, – jag älskar den dammsugaren. Känner du igen dig? Minns du hur du bad mig lova att jag alltid skulle älska dig? Jag sa att jag älskade dig just i det ögonblicket men att jag inte kunde lova något om nästa dag. Så djävla tråkigt och oromantiskt, jag blir trött när jag tänker på det men rationellt, eller hur. Vem vill leva bland ettor och nollor? Inte jag, ändå är det dit jag leder mig. Där någonstans kanske min surhet bottnar, min önskan att få rationalitet i allt medan livet krumbuktat och kränger sig kring mig. Som när jag krasst säger: Krämen är ur tuben! Jag är en IKEA-fascist, avgudar och ber till logiken. Inte undra på att jag är trist.

Ibland tänker jag att jag borde byta jobb, inte för att jag vantrivs men för att det känns meningslöst, Mona skulle bli glad. Jag flyttar runt saker, hjälper folk att sälja något eller så får jag någon att bete sig annorlunda, göra sitt men upp och ner, eller i en annan ordning. Allt sker utanför mig, eller under mig, jag rör runt i en djävla gryta som skall hållas varm och som inte får brännas vid. Jag får lön, nej vi, du och jag får lön för våra uppoffringar men det är allt. Grytan är helt utan näring för oss som rör. Om jag satt i spärren på Häggviks station skulle jag få i mig riktiga saker, tankar som jag skulle kunna ta med hem, dela med mig av. Det sitter en äldre man bakom luckan som alltid, och då menar jag verkligen alltid, har en bok framför sig. Han tittar inte ens upp när folk passerar, jag har suttit på bänken i vänthallen och kollat in honom. Han bläddrar ständigt, en mjuk oändlig rörelse med armen, som japansk dans, det är helt otroligt vad fort pupillerna får över texten. Tänk vad mycket han får i sig.

Läser säkert en bok om dagen, fyller huvudet. Den tjugofemte vet han mer än vid förra månadens löning. Fantastiskt, där skulle jag vilja sitta. Öva upp motoriken, få sidorna att dansa med orden. Jag borde skita i idén om vem jag är och hur jag vill bli sedd, ta på mig något enkelt, kliva in på SL och söka jobb men jag är för feg.

Barnen har det i alla fall bra (tror jag). Johan har jag inte hört av på länge men Sara ringer, hon har äntligen lämnat Patrik bakom sig, eller får man inte säga så? Hon måste veta vad vi tycker, inte har hon tagit miste. Egentligen borde man säga rakt ut. – Han är helt åt helvete för dig! Men vad gör man, köper svenskt kött, bjuder på middagar, pratar om livet, försöker förstå. Jag tror att vi skjuter oss i foten. Även om Sara blev förbannad så skulle hon respektera oss, åtminstone nu, när hon gjort slut, eller vad tror du? Min mamma gillade inte min första relation, hon sa det inte men alla kände. Nu stoltserar mamma med att hon hade rätt som ogillade henne men gillade dig. Jag vill nästan lämna dig i ren protest. Tänk om jag gift mig med henne bara för att vara obstinat. Då hade livet sett annorlunda ut för oss vill jag lova. Man kan ha svårt för vad ens föräldrar hittar på och det är nog bra att man inte kan hindra dem från alla tokigheter de tar sig för, särskilt den gången det hettade till och man själv var krämen i tuben.

Hur får man sina barn att undvika alla gropar man själv kravlat runt i? Ibland tror jag att generna spelar större roll än förnuftet. Jag tänker på när man kollar in någon supersmart person på tv, man sitter där och häpnar över de logiska tankar som lett fram till allt personen åstadkommit. Nobelplaketten glimmar till i rutan och så plötsligt börjar personen tala om sin gudstro. Jag blir alltid lika förvånad. Albert Einstein menade att vårt universum bara kan fungera på ett vis. Gud kunde leka allsmäktig veckan lång men hade han ändå inget val. Den gode Einstein uttryckte kanske saken lite sublimare, det var andra tider - men ändå. Förresten berättade Sara att hon gått ur svenska kyrkan.

När kommer du ner till Sollentuna? Jag längtar. Kan du inte försöka ta ledigt en fredag-måndag så vi får lite tid. Jag får inget gjort när du är borta. Jag känner mig som en stor sten som ligger på stranden och väntar på att mitt livs våg skall skölja över mig, få mig att blänka. Lustigt, just i denna sekund, när jag skriver detta känner jag mig plötsligt självsäker, stark och styv. Vad lite som krävs. Du måste komma.

Det kom en räkning från polismyndigheten. Det är dyrt att flyga nu för tiden! Du såg så söt och koncentrerad ut på bilden. Sådant blir jag inte det minsta sur över, pengar kommer och går, en bot gör ingen skillnad, det är andra saker jag ruttar på. När jag tänker på det så inser jag att det oftast är dig jag blir sur på! Det är absurt, jag är irriterad på den jag avgudar och älskar högst av allt. Barnen också förstås, dem kan jag vara riktigt djävla sned på men inte på många andra. Är det närheten? Sliter vi på varandra, gnuggas till grus. Tänk om vi tänkte exakt lika hela tiden, som om min hjärna var en kloning av din, sida vid sida, två personer med identiska tankar om allt. Vad skulle hända? En Bonniergubbe hade en passionerad relation med en av sina chefredaktörer. Hon var vänsterradikal och stod på barrikaderna, han personifierade patriarkatet och räknade pengar, hon ville vara fri, han ägde henne, ändå älskade de varandra. Hur stark är köttets lust och hur stor del av relationen kommer ur tanken? Hur länge skulle vi två klonade varelser stå ut med varandra. Eller är det just det vi skulle göra, hänga samman. Enäggstvillingar som skilts tidigt i livet betar sig ofta ganska lika trots att de är på var sitt håll men om barn från samma ägg är sura när de lever ihop vet jag inte. Kanske köttets uppgift är att skapa möten som i sin tur öppnar upp för hjärnorna. Sedan sköljs man fram och tillbaks, som ebb och flod. Köttet tar vid när hjärnorna har tröttnat eller behöver komma ifrån i största allmänhet. Så där ligger jag som en sten på stranden, avkopplad och uppvärmd av solen, så rullar du in som ett stort underbart blått täcke av hav för att fukta min brända hud, fokusera tanken och åter få mitt kött att bulsa. Kom hit!

I morgon skall jag träffa min barndomsvän Olle. Vi ska till en liten pub på söder där han brukar hänga. Han ringde häromdagen. Pinsamt, jag borde ha ringt honom för länge sedan. Jag ringer aldrig mina vänner, du är i telefon hela tiden men inte jag. Vad beror det på? Är det manligt och kvinnligt? Jag vet inte om jag känner någon man som ringer sina polare hela tiden. Johan kanske gör det fortfarande. Minns du, när han var i tonåren, satt i telefonen jämt. När jag var liten var det dyrt att ringa, min mormor la på utan att säga hej då, det kostade för mycket, rikssamtal till och med. Hon sa tack, så var samtalet slut. Det är alltid tjejerna som snackar i telefonen på pendeln, högt och ogenerat om allt och alla. Killar pratar också men inte på samma vis. Det är kanske därför kvinnorna steg för steg tar över världen. Snackandet, samtalen, förmågan att samarbeta leder till höga betyg, större kunskaper och djupare förståelse. Tro mig. Smarta och snabbfotade listar ni snart ut hur ni skall föröka er på egen hand medan vi, svullna imbecilla kukar dör som dinosaurier, släpandes runt på våra proppfulla överdimensionerade pungar. Min älskade, hör vad jag säger, snart är vi män ett minne blott.

Jag borde sluta nu, UR har tagit över sändningen, jag måste vara pigg till i morgon. Kan du inte kolla om du får ledigt några dagar eller skall jag komma upp. Vi kanske kan ta in på ett mysigt rum, varför inte Umeå stadshotell, beställa upp mat, stanna inne hela helgen, dricka vin, älska. Eller åka någon annanstans dit ingen känner oss. Nej, det tar bara tid, du checkar in, gör dig i ordning, jag flyger upp till Umeå, tar bussen in, så stannar vi på rummet tills jag åker igen. Som nyförälskade. Jag vet en sak jag skall ta med, du skall få ett litet paket. Minns du när vi var i New York, vilken resa. Längtar du lite extra efter mig nu? Jag saknar alltid den staden, en sverigedemokrats mardröm, så fylld av liv, tankar och olika åsikter. Kommer du ihåg promenaden i parken? Jag minns vad du hade på dig. Jag läste förresten om en SD-kille som var så trött på invandringen till Sverige så han bestämt sig för att emigrera till ett land som inte tar emot invandrare.

Nu rullar morgondagens tablå på teven, jag måste sova. Nej en sak till, berättade jag att vi fick tillbaks på skatten? Det tog tid men lyckades till slut så nu har vi slantar som vill rulla. Det var därför jag tänkte att vi kunde kosta på oss lite extra. Skämma bort oss en smula, skämma bort dig. Jag längtar så otroligt mycket. Jag kan inte tänka mig en bättre person att dela livet med. Så rakt igenom hederlig. Är tillit det mest värdefulla? Att blint kunna lita till en annan, att kunna luta sig mot någon. Eller insikten att andra, vid varje andetag, till fullo litar på en. Vad tror du? Guld väger åtminstone lätt i jämförelse. Tänk om alla gick att lita på, vilken svindlande tanke, vilken fart vi hade haft och vad gott om tid vi skulle få. Inga krig, hederliga svar på allt, inga lögner som skymmer sikten. Effektivitet och rum för kärlek. Visst är det naivt att tro på kärleken och på det kloka med att tala sanning men jag vill vara naiv och var skall jag börja om inte med mig själv? Jag lovar att aldrig vara sur på dig på det utstuderade, beräknade vis jag varit. Alla snackar om att förändring tar tid men jag tror att det är tvärt om. Det är när saker står still som allt tar tid. Ta en vanlig turistbuss, sätt Jesus vid ratten och hans son på sätet bakom, sätt sedan sonens dotter på platsen invid och låt det fortsätta så, hundra personer. Längst bak i bussen sitter vi, två tusen år är inte långt bort. Bussen kan stå still eller röra sig med en väldig fart. Om alla gjorde lite mer rätt än fel skulle allt förändras. Slutar vi upprepa tidigare generationers misstag genom att, utan lögner, tänka efter en smula och ta till oss vad vi lärt under resans gång tar allt fart på ett sätt som ger tid för eftertanke. Einstein såg att evolutionen på sikt tar oss till sanningen men jag tänker börja nu! Jag älskar dig. Jag vill inte springa runt. Jag vill krypa ner under täcket, ligga där mellan dina ben, nära ditt innersta väsen. Jag tänker på så mycket skit i stället för att bara vara, åka med, glädjas i stunden. Jag vill känna hur du njuter, försöka fånga lyckan som sköljer genom dig och sedan stilla vänta, blunda och göra allt för att komma underfund med vem som snusar bredvid mig med huvudet nerborrat i kudden. Sedan, försiktigt innan du vaknar, öppna ögonen för att ägna dagen åt att lära mer om vem du är. Gör mig en tjänst. Kolla vilken helg som passar dig, boka ett

mysigt rum och svara sedan på detta mejl. Ge mig ett datum att se fram emot. Jag kommer aldrig att vara sur på dig igen.

En äkta man genom Internet

av Kevin Iversen

Sanningen var att hon nästan givit upp helt. Hon tyckte att hon provat allt, dansställen, krogen, direktragg på stränder och köpcentra. Desperat hade hon kastat lystra blickar mot män hon mötte, lagt sin förtröstan till tidningars kontaktannonser. Men ingen man verkade intresserad, eller också drog de sig ur det hela efter ett tag. Ändå hade hon kvar drömmen, om mannen hon lärt sig älska genom mängden av de Harlekinböcker hon läst från tidiga ungdomsår. Men den unge och stilige drömprinsen, som alla flickor trånade efter verkade dock aldrig bli hennes. Inte ens en vanlig, medelmåttig man hade hon lyckats fånga.

Hon var nu trettioett år, mätte 154 centimeter och vägde 117 kilo. Visst var hon korpulent. Hon hade alltid varit kraftig, och det berodde delvis på hennes goda aptit. Från början var det hennes föräldrars dåliga kostvanor som format hennes fyllighet. Matvanor hon tog med sig när hon slutligen flyttade hemifrån. Men hon hade också en förmåga att tröstata när något gick henne emot - och det gjorde det ofta, främst inom kärlekslivet.

Hon var på väg att ge upp tanken på en karl när hon av en händelse kom i kontakt med Internet, och därigenom började intressera sig för möjligheten att söka en livskamrat via deras olika kontaktkanaler. Hon hade börjat som de flesta andra säkert gör, annonserat och svarat på annonser, mejlat ett tag och därefter stämt träff med den utvalda på en plats med mycket folk runt omkring. Ibland hade de tagit en promenad, eller en kopp kaffe på en restaurang, eller ett konditori i närheten. Men allt hade tagit slut efter ett par timmar.

Så den här formen av kontaktannonser verkade inte heller vara hennes grej. Det ledde aldrig till något förhållande. De flesta hörde

aldrig av sig efteråt, och de som gjorde det skickade oftast ett kort, avslaget mejl. Förmodligen gjorde de det för att vara snälla.

Hon var verkligen på väg att ge upp hoppet om en karl, när hon ändå bestämde sig för att svara på ytterligare en annons. Och hon gjorde det närmast som ett skämt. Mark, 28 år, från Stockholm sökte en tjej och han hade tydliga krav på det mesta. Så här började annonsen:

Ung, söt och vältränad tjej sökes av en snygg, trevlig och normalbygd kille.

Vilken manschauvinism, hade hon tänkt. Men du skall allt få!

Ja, hon hade känt sig förbannad och kränkt där hon satt framför datorn. Därför var hennes svar också byggt på överdrivna lögner. Ja, man kan lugnt säga att hon överdrev allt när hon förskönade sig själv.

Jag är prinsessan för den rätte prinsen, hade hon avslutat mejlet. Men tydligen var det sådant han ville höra, för efter det följde ett intensivt som flitigt mejlande. Och hon fortsatte sina lögnaktiga överdrifter.

Hon spelade ut hela sitt register av det hon lärt sig från kärleksböckerna hon läst. Hon skrev de rätta orden och fick honom att tro att hon på alla sätt motsvarade hans önskemål. Han hade många krav, och framförde dem också återkommande. Men ingen gång nämnde han att de skulle träffas, vilket passade henne perfekt. Det kändes nästan som om hon äntligen funnit den rätte mannen i sitt liv. Det gällde bara att de höll sig till mejlande, annars skulle relationen spricka.

En gång skrev han i ett mejl: Jag har den uppfostran att när man väl gifter sig så stannar man ihop resten av livet. Hon svarade: Jag har samma inställning.

Vid ett annat tillfälle, strax efteråt, skrev han: Jag tycker inte att man skall ha sexuella förbindelser före äktenskapet.

Hon hade svarat: Jag håller fullständigt med dig.

Det gjorde hon nu inte, men det var det liv och regelverk hon tvingats leva efter för att ingen man hade hjälpt henne att bryta den.

Varje gång Mark hörde av sig svarade hon honom lika älskvärd.

Så fortsatte det månad efter månad.

En dag kom det ett långt mejl från Mark. Efter första styckets sedvanliga hälsningsfras började han andra stycket så här: *Jag har övervägt det här noga och slutligen bestämt mig för att jag vill gifta mig med dig.* Längre ner, på fjärde styckets inledning, stod det så här: *Jag vill inte att vi har några hemligheter för varandra, därför måste jag berätta något som kan komma som en chock för dig. Jag är och har alltid varit blind.*

Det kom som en chock för henne, men samtidigt öppnades möjligheter. Nu kunde de ju till och med träffas. Då skulle hon äntligen få se hur han såg ut. Se om han verkligen var prinsen hon så länge drömt om. Men när de träffades fick de absolut inte röra vid varandra, varken kramas eller ens ta varandra i hand och frågan var om hon skulle klara att undvika det? För så länge de inte rörde vid varandra så skulle han fortfarande tro att hon var smal och vacker, som han önskade i sina mejl.

Hon skrev undrande: *Hur kan du läsa mina mail om du är blind?*

Han svarade, relativt snabbt: *Jag tar ut texten på en skrivare som skriver blindskrift.*

Hon läste raden om och om igen. Visst gav hans blindhet henne möjligheter och de skulle säkert ha kunnat leva ett lyckligt liv om de bara höll sig till sina datorskärmar. Men att han nu plötsligt friade såg ut att bli slutet på deras korta kärleksperiod. För relationen skulle definitivt få ett slut den dagen han rörde vid henne. Då skulle han upptäcka att hon bara ljugit i sina mejl. Hon som varit så lycklig över att äntligen ha funnit sin drömprins skulle åter bli ensam. Något hon verkligen inte ville, ändå såg det ut att bli snart.

Plötsligt, när hon satt där i sin nedstämdhet framför skärmen, kom hon på en idé och högt och tydligt tackade hon högre makter för det faktum att han faktiskt var blind.

Koncist skrev hon ner ett svar, och när hon några minuter senare var klar satt hon leendes och såg det sändas iväg.

Några månader senare var de gifta. För all framtid skulle hon minnas orden han sa, innan de ställde sig inför prästen i kyrkan. På vägen dit hade han lutade sig åt sidan och viskat: ”Självklart att jag respekterade det du skrev i ditt mejl, att du inte ville att vi skulle

röra varandra innan bröllopet. På samma sätt som jag vet att du respekterar mina åsikter om att du som kvinna och mor skall sköta hemmet och uppfostra våra framtida barn, så sant som att vi för all framtid skall vara ett par.”

Visst blev han rejält bestört senare på bröllopsnatten, men faktum var att han sagt något innan som tog udden av hans förfäran. Detta sa han medan han omsorgsfullt klädde av sig och lade sina plagg på en stol bredvid sängen: Jag ser fram emot att äntligen få göra det jag aldrig har gjort med en kvinna. Ja, jag är faktiskt så upphetsad att det inte skulle göra mig något om du så vägde över hundra kilo. Jag skulle älska dig ändå. Sedan skrattade han torrt.

Ja, det skall du snart bli varse, tänkte hon roat och tog av sig brudklänningen. Sedan lade hon sig tung tillrätta på rygg i brudsängen.

”Jag är redo nu om du är det, min älskade prins”, sa hon så milt hon kunde.

Tallen och kärlaiken

av Peter David

Hans ambition hade definitivt varit att bli högst på Gotland, även kyrkorna inräknade! Och sutte någon i hans tallkrona, gick det nog att se kläpporna slå mot malmen i åtminstone ett par torn.

Kyrktornens höjd berodde oftast på vilka rikemän som hade bekostat bygget och på hur många dagsverkare de hade städslat. Han själv däremot var ett kärleksbarn av oskuggat solsken och öfriskt regn.

Han var dessutom en fri individ; och ung nog att ha undsluppit fientliga folk och fartyg och deras intrång på ön. Vare sig vassa svärd eller svåra farsoter hade således stoppat stammens strävan uppåt.

Och att bli hög bara för att komma så nära Skaparen som möjligt? Nja, egentligen inte, sådant där fick kyrkans herrar filosofera över. Men visst kändes det macho att mästra den intilliggande grandungen uppifrån.

Det hade börjat som en kittling nere vid foten. Hans nedre grenar kunde rapportera uppåt att små gröna löv hade lagt sig tätt intill stammen. En annan växt alltså. Rent av ett lövat träd för dess blad var mjuka och inte helt olika mänskohjärtan. Ett lövträd i kurtis med ett barrträd? Onaturlig kärlek kunde badfolket nere i hamnen få hållas med, men inte vi stolta tallar! Jo, kanske. Ännu en stund. Ingen anar ju något. Känns bara skönt och smeksamt. Mjuka doftblad mot min skrovliga stam. Fortsätt så. Så länge det varar. Men det är väl som med allting annat.

En sommarflört försvinner nog med de sista turisterna som lämnar ön.

Han älskade platsen där han som tallastrunt hade fått se sitt Gotland; det stenomkramade gärdet var beläget en bit inåt landet.

Hans barr darrade vid blotta tanken på de stamkrumma kusinerna i flatbyskarna vid den piskpinade kusten. En ridande mara, även för tallar.

Trädet hade en yttre skönhet av guds nåde. Dess raka höjd har redan nämnts. Sudargrenarna hade vuxit ut till en dräktig kokong. De korta och glesa nårdargrenarna kunde bara titta på; aningens avundsjuka på det södergröna och böljande.

I Skapelseberättelsen fanns ingen tid för ånger. Tallen var redan optimal. Nåja, det skulle väl i så fall vara en mer mättad grön nyans på de norra grenarna. Eller får Den Högste skriva om ett par rader? Kunde Han i så fall vara vänlig och retuschera bort allt det lövgröna som nu täckte underlivet? Förresten, så länge det nya inte syntes uppifrån ginge det väl an.

Men nu var det som det var. Hans undre var höljt i ett slags bladgröna. Det var bara en tidsfråga innan hans grenar skulle omfamnas de ock.

Varifrån kom den omslutande kraft som på kort tid hade fått de gröna löven att krama tallens nakna hud? Täcket stammen med täckfärg för att tala främlingskå. Inte bara färg. Även det sinnliga. Klappen. Smekningen. Kramen. Det att i kärlek kyssa sig uppåt. För hans skull.

Eller var det kommet ur sommargästernas lek med öbarna, semesterfolkets smek med öborna? Kanske, men troligen inte, för inte ens en bårtifran kummen pafängl vill väl beröra en bedagad tall. Och tvärtom, en sådan reslig fura näns inte förföra en båtinflugen manvaxi möi.

För första gången någonsin blev tallen påverkad av gudsordet han råkat höra från Hejdeby kyrka. Med ett par känsliga och antennlika fyrknaggar kunde han ratta in sex olika kyrkor med tillräckligt bra ljud. I just detta fall talte prästen om någon Adam på fastlandet. När denne Adam hade insett att han var naken, täckte han sitt underliv med löv. Nu växte ju inga fikon på Gotland, men gröna löv fanns det gott om. Tallen hade alltså skylt sin nakenhet!

Adam blev tvungen att komma ut. Granngranarna fnissade. Tallarna bakom gärsgårn susade medlidsamt i medvind. Innan kvällen måste han berätta för alla sina barr att hans gröna Eva hade

blivit perenn.

Om det bara handlade om stammen, trivdes hyresvärden med sin inneboende. Aldrig tillförne hade vintrarna varit så varma, är det vad människor kallar ett grönt duntäcke? Det här måste väl vara den eviga kärleken alltmedan tidevarv kommer, tidevarv försvinner? Värme om vintern, ett parafy mot höstregn, och klorofyllstinna löv för att täcka det sommarsyndiga med.

Men det handlade inte enbart om stammen. Mötena med barren var inte helt problemfria. Många blad protesterade vilt mot att bli stungna av dessa spiklika blad när de ålade sig fram längs tallegrenar. Huruvida barren stack inkräktarna på pin kiv avslöjar inte historien. Vad man däremot vet är att tallen själv försökte ruska på sig så att de nykomna löven fick sina platser där utsikten var som vackrast och dit solen sökte sig. Originalbarren fick på så sätt behålla sin bobygd där de kunde släppa sina kottar mot marken, pollinera och förhoppningsvis föra släktet några årsringar vidare.

Nog ruskade tallen på sig, men inom kort täckte bladverket ändå alla grenar. Inom några mänskoår skulle löven även ha mutat in kronoutsikten och gjort den till sin.

Men innan dess blir han kramad och kelad med, vintervärmd och hösttorr.

Summarn kummar med sol och alltid med glädje. Kom hjärtans fröjd. Sommargästerna nere på gårdet kunde vara intressanta att betrakta eller lyssna på, förutom under den där fredagen i juni då de talade otydligt och dessutom skuttade runt en annan lövad trädvarelse.

Ibland tog han fram sin torra humor: han älskade att vrida och vända på sina grenar för att skapa sol eller skugga nere på marken. Och bleve det tillräckligt med dyrköpt semestersol därnere, fick han känna av fastlänningarnas kvinnfålkstycke när damer vände sig upp mot honom och visade resultatet.

Vintrarna, dessa varma vintrar, gav Adam rikliga tillfällen till att vara eftertänksam och förädla den visdom han så mångårigt hade samlat.

Om söndagarna lyssnade han på prästernas predikningar. Han insåg att han själv var medelpunkten i många betraktelser. Det

var han som gestaltade kärleken. Det var han som älskade den omöjliga. Och det var den omöjliga som älskade och vårdade honom. Naturen själv kan visa att kärleken övervintrar sommaren och värmer vintern.

Hörseln var inte den bästa numera hos den gamle furan, speciellt inte när vinden låg på från Hemsehället. Men inte kunde han missförstå prästens enträgna böin från Endre kyrka: om att ha kvar öns språk och gråt inskrivna i sitt hjärta. Är detta trädens ö eller trädkramarnas?

Som om prästen hade fått en uppenbarelse eller lyssnat i lönn då han skrev sitt predikomanus om en tall.

Kärlek, kanske det. Men utsöndring av kåda och att vara städsekåta är inget att bygga en relation på. Barr i tusental protesterade i ett utdraget sus över att deras törst gjort dem bruna och torra, medan löven hade förblivit evigtgröna. Kottarna lade ut ett gulvitt täcke av ståndarmjöl på marken, där de skrev att de nya löven hindrar dem från att pollinera normalt.

Löven å sin sida menade att nu när de gjort sig omaket att ta sig hit till gärdet och krånglat sig ända upp i toppen av tallen, ja då ägde de också utsikten; även kronan måste förbli deras! Och apropå vatten och törst, regnar det inte lika mycket på båda parter?

Kärlek, på sitt sätt.

Ungefär sådan var situationen en söndagförmiddag när några sommargäster skulle ta båten hem. Tallen kände igen dem, de hade suttit veckovis bredvid honom på deras balkong och diskuterat hans varmgröna inramning. Husmor Ann försökte besvara deras outtalade frågor om kärlekslivet på ön medan hon tog betalt för vistelsen.

Hon pekade på de ihopkramade tu och förklarade att den där murgroenan kunde växa överallt, även slingra sig runt barrträd.

”Och snart har rindi ringlat ända upp och strypt tallstackarn. Titta, grenarna är ju helt vissna. Vi får nog hugga ner den endera dan.”

I tuppens år

av Maud Bjarnelind

Notis i Aftonposten år 1898

Den 24 april vittnade prostituerade Christina Richardsdotter i ett stöldmål. Hon var inhyst i Sigtuna hos hormadamen Tjocka Laura som figurerade i ett antal hormål. Christina Richardsdotter erkände sakfrågan och vittnade mot sin matmor. Hon namngav tjugotvå karlar som betalt för annat än bolster när de övernattat hos Tjocka Laura, varav de flesta var köpmän med utländska namn. Hon medgav också att hon själv fått motta kontanter för att hålla männen varma.

Adelsmannen von Flinke hade efter ett nattligt besök kommit hem därifrån och funnit huset tomt. Tavlor, mat, kläder - allt var borta. Två veckor senare hade fjärdingsman fått tips och hittat det mesta hos Tjocka Laura. Tillsammans med tre andra gifta prostituerade dömdes hon därefter enligt lag till döden. Straffet omvandlades sedermera till livstids fängelse. Rådman Knut Korp som satt i rätten denna dag, menade att då Christina avlagt vittnesmål och befanns icke myndig skulle hon dömas till sex års fängelse.

I juni fick Christina Richardsdotter hjälp att rymma. Tre soldater som förälskat sig i den unga flickan, såg till att hon blev fri. Bland all tvätt låg hon nedbäddad tills vagnen var på andra sidan fängelseporten. Hon efterlyses i alla socknar.

&

Hon var 23 år och redan änka. Hennes namn var Karla Fried och hon sov inte bra om nätterna. Här i Sollentuna fanns stråtrövare och kringresande och hon hade inte längre någon som tar hand om henne.

Som vanligt låg Karla och vände och vred på sig i den stora

dubbelsängen. Annars brukade hon vakna av att Jocke: grannens tupp kacklade in nya datum men så icke denna tidiga morgon. Han borde väl ha kacklat extra mycket första dagen på nådens år 1905. Och inte kunde hon sova trots att tupphelvetet var tyst. Men något annat som påminde om ett bubblande kackel hördes. Kanske var det Jocke som slaktades i detta nu? Det bultade på träporten, nästan så hon trodde att den skulle ge vika. Frosten nöp henne i tårna när hon klev ner på trägolvet. Efter att ha snört på sig sandalerna la hon ett getskinn över nattsärken och tog med sig stearinljuset innan hon gick fram till porten och frågade vem som bankade.

Den första tanken var att någon av hennes regelbundna gäster hade tänkt sig att få famntag och varmt sköte.

”Oskar Nilsson, skatteindrivare”, hördes det och Karla suckade tungt. Eftersom hon inte hade något egentligt arbete ville hon inte betala någon skatt. Att bjuda in ett och annat mansfolk gav ingen större förtjänst. De kom ofta vinglande med i stort sett tom penningpung efter en helkväll på svartkrogen Steken just som de fått sin lön. Hon hade bara hunnit vara gift med sin husbonde i fyra år innan han smittades av kolera och föll ihop död ute på skithuset.

Herr Arne hade varit nybliven änkeman då de sågs. Han var rund som en av öltunnorna nere på krogen och rykten gjorde gällande att han var en rik herreman. Huset var hennes nu, men något guld och gröna skogar som han lovat henne hade hon inte sett röken av - om han nu inte menat kopparmynt och syrenberså. Nej, det enda hon sett hade varit hans begär. De krävande ögonen som buktat utåt och nästan släppt ur sina hålor när han suktat efter henne. Hon hade varit rädd hela tiden, rädd för att ett ploppande ljud skulle höras och att han skulle glo på henne med tomma ögonhålor. Hon kunde fortfarande höra flämtningarna i sänghalmen och hans fjärtande efteråt. Men det var inget annat än en Herrans tur att han ramlat över henne nere vid krogen under det första friåret.

Karlas fötter var täckta av stora blåsor och plösen hade lossnat ifrån vänsterskon när hon tagit sig hela vägen från Centralfängelset på Långholmen ut till Sollentuna. Det nya livet hade tårt på henne.

Av det gamla trygga fanns bara fragment kvar. Minnet av liket hon hittat i Solna Kyrkby fick henne att kväljas. Hon hade klättrat ner i diket där den stackars ruttnande flickan låg, tömt fickorna på henne och mumlat *Fader vår förlåt oss våra synder*. Allt som funnits var ett intyg om plats som piga med hennes namn och födelsenummer på, det vek hon ihop och klämde ner mellan bröstet. Och så det mögliga brödet som hon tuggat i sig och sedan spytt upp. Det här intyget gav henne chansen, tänkte hon, ingen skulle längre kunna hitta Christina Richardsdotter och föra henne tillbaka till Centralfängelset. Men det var Herr Arne som blev hennes räddning. Den dagen de möttes hade han begravt sin hustru och druckit till hennes minne och han måste ha haft tillgång till många minnesbilder, för ansiktet var rödsprängt och han kunde inte gå en meter utan att luta som en martall.

”Piga behöver jag”, sa han. ”Någon som kan skura golv och laga mat.”

Karla hade stuckit intyget under näsan på honom och han hade nickat och hummat. Två kraftiga män höll honom under armarna hela vägen hem och hon gick strax bakom och hörde honom ömsom gråta över hustruns bortgång och ömsom ge henne komplimanger. Fy fan, hade han sluddrat. Spriten var nog bättre på Edsbacka krog. Varför skulle baronen stänga den, först göra ... småskola och sedan bostäder åt ... gårdsofolket där ... Han lät sin kärring bestämma allt. De där jävla Rudbeckarna.

Han hickade och skrävlade om hur många stop han kunnat dricka som ung.

”Det du jänta lilla, gör om det om du kan.”

Efter sex månader som piga, då Karla skurat huset från golv till tak, lagat hans älsklingsrätter och lyft på rumpan lite extra när hon golvskurat köket, hände det. Han föll på knä bredvid henne, råkade skvimpa ut hinken med skurvattnet i och friade. Hon hjälpte honom upp, neg och sa ”ja tack”. De gifte sig i Sollentuna landskommuns kyrka två veckor efter hennes artonårsdag, fast papperna visade att hon redan var tjuogoett. Hon rös, fattighuset låg alldeles intill kyrkan och hon förstod att hon kommit undan mycket genom denna vigsel.

Det blev inga problem med papper eller tillstånd - inga stånd alls för den delen. Nu, efter hans död, var det andra mäns stånd hon stillade nattetid. Men se någon skatt på den sysselsättningen hade hon då inte tänkt bjuda på. Oskar Nilsson skulle få gå tomhänt härifrån, honom var det nog inte svårt att kollra bort. Konungen med samma namn som skatteindrivaren fick söka pengar till sina krig någon annanstans. Norge kunde han till exempel ge tillbaka till norrmännen, tyckte hon. Hon hade minsann hört att det var på gång när en av konungens adjutanter belägrat henne. Brödrafolkens väl var hans valspråk. Med det menade han nog inget annat än att adel, präster och borgare fick sitta vid dukade bord, medan bönderna skulle bocka och tacka och nöja sig med att knapra gårdagens brödkanter. Nog kom hon från en borgerlig familj, men nu var hon inte ens bonde, bara patrisk. Nej, Svenska socialdemokratiska arbetarepartiet som bildats redan när hon var liten tös, trodde hon mer på än alla konungar och riksdagar tillsammans.

Karla lyfte undan regeln och öppnade porten tvärt. En frän doft av nyårsnattens fyllor slog över henne. Vinddraget gjorde att stearinljuset blåstes ut på en gång. Men nog hann hon se att det var en stilig man där på trappan. Kråsskjorta hade han under vadmalsdräkten och svarta stövlar. Men sedan försvann hela han ner i diket. När hon hjälpte honom upp såg hon att skjortan var fläckig av blod och i huvudet fanns ett stort sår. Hon visste med detsamma att hennes ensamma nätter var över.

Som vanligt hade Oskar rumlat om på svartkrogen, lyft en bägare eller två och hamnat i slagsmål. Bråket handlade om vilken kvinna som var grannast i bygden. Lars-Per hade vunnit och bestämde kvickt att Karla Fried var vackrast av dem alla. Man sa att hon brukade vakna av att grannens tupp kacklade in det nya datumet och rusade då ut i nattsärken med den tunga bysten gungande och dessutom svärande som värsta hamnarbetaren. De formade sina händer för att beskriva hennes smala midja och rundade lår. Besjög den värme som uppfyllde dem när hon tog dem till sig. Klart han måste vänta vid hennes port, frodiga kvinnor var det ont

om i Sollentuna, ansåg Oskar. De flesta var magerlagda, tärda av sjukdomar och barnafödande.

En svag bris drog genom luften när Oskar raglade upp till Karlas omtalande och lovprisade hus. Väntan var lång och inte kom någon kvinna ut halvnaken en natt som denna. Tuppen var knäpp tyst som om han svirat rejält med hörnorna under nyårsnatten. Näja, Oskar gjorde vad han måste, kacklade på som besatt och kunde till slut höra något röra sig där inne i huset när han la örat mot fönsterluckorna. Det gjorde honom modig. Han bultade på träporten, fyllde sin breda bringa med luft och kacklade tills han var nära att vingla ner i det pissinna diket. Då hördes steg. Oskar hade fått hennes utseende grundligt beskrivet för sig. Gubbarna på krogen hade skrävlut länge och väl om henne: en ung brunett, mustig och lekfull med korsetten åtsmitande över midjan och med vaggande bröst som man betalade extra för att få röra vid. Oskar försökte kika in genom några lösa träribbor och kunde skönja ett ljussken som närmade sig. Han blev kall och varm om vartannat. Snart hördes en stämma:

”Vem är det?”

”Oskar Nilsson, skatteindrivare”, sa han och kände tuppkammen resa sig.

En doft av nattsvett och jasmin slog över honom, fällde honom nästan till marken när dörren gick upp med ett brak. Och det var inte på grund av alla stop som Oskar höll på att rasa ihop. Han flämtade till så kraftigt att stearinljuset hon höll i handen slocknade: en sjutusan till kvinna, så eggande och lockande. Kråsskjortan korvade sig och när han skulle luta sig mot husväggen och säga något trevligt, missade han och hamnade i diket bland alla gamla fyllor och andra exkrementer. Oskar slog i skallen. Men hon var exakt den fallna ängeln han väntat på, en annorlunda skatt än de han drev in. Hon var den kvinna som skulle lyfta upp honom, inte bara från diket, utan till Guds himmelrike.

Karla drog skyndsamt in honom och baddade hans sår. Sedan somnade han mellan hennes bröst. Han vaggades i hennes frodiga mjukhet. Njöt av stillheten, det lugn han så länge sökt efter. Buteljerna, bägarna och stopen fick stanna på krogen precis som

han tänkte stanna här. Hon nynnade och flätade sitt hår, han snusade på hennes bara axlar och mindes hur allt började ...

Han hade tänkt supa skallen av sig. Göra av med alla sekiner, säga adjö, hänga sig eller i värsta fall hugga ett hål i isen på Edsviken och sjunka till botten. Han hade alltid känt sig som en knöl, så det passade bra att lämna jordelivet som en isklump. Det var ensamheten som drivit honom till beslutet. I hans ålder skulle man redan ha en massa ungar släpandes i sin frus kjolar, men någon kona hade han inte hittat trots att arbetet innebar besök i många städer och socknar. Av med sekinerna blev han i alla fall den kvällen. Några kringstrykare hade, förutom att de slagit honom gul och blå, stulit allt han ägde och hade. Till och med skinnbörsen, hans enda arv efter fadern. Som en sista ansträngning hade han tagit sig hela vägen upp till den omtalades hus. Skulle han dö nu och färdas till Gud fadern och stå till svars, ville han åtminstone ha en vacker madonnabild med sig i tankarna. Utan sekiner var en madonnabild allt han kunde få, det visste han. Inte skulle det bli något rumlande bland lakan utan en stadig skinnbörs med blanka mynt i. Men denna kväll hände det som ingen trodde kunde hända - allra minst han själv. Han fick en riktig skatt av helt annan sort än dem han själv drev in åt konungen Oscar den andre.

Karla hade hört kacklet. Det var verkligen något tupplikt över mannen, som långt innan landsortskommunen vaknade, stod där och vrålade. När hon sett allt blodet, kunde hon bara tänka på söndagarnas tuppfaaktningar, där två tuppar slogs för sina liv och männen satsade sina surt förvärvade mynt på vem som skulle vinna. Men den här tuppen vann hon. Sedan den natten behövde Karla inget värmekrus. Och någon annan mans begär behövde hon inte bry sig om.

Hon tog tag om hans nacke och böjde sig ner och kysste honom. Hennes egen vinst. Den största i hennes liv.

”Oskar, ska du inte kackla lite för mig nu då?”

&

”Lilla Karinkrabaten”, sa mormor Karla och famlade med sin hand tills hon tog ett stadigt tag om den.

Karin var nio år gammal och året var 1960 när hon satt vid sin mormors dödsbädd.

”Man får leva som man vill, viskade hon med sin tunna röst. Som man vill, men aldrig ha tråkigt. Hör du det?”

Hon nickade och svalde när klumpen i halsen bara blev större och större.

”Inte ledsen”, sa Karla och strök henne över kinden med en skälvande hand. Mitt liv blev helt perfekt ser du, tack vare en tupp - och bäst blev det efter att du kom. Vi skrattar åt samma tokigheter du och jag.

Det rosslade i hennes hals och en tunn stråle saliv rann nerför hakan. Karin hade torkat bort det med varsam hand.

”Inte som far din”, sa hon och de trötta ögonen blänkte till. ”Minns du förra sommaren?”

Karin nickade och ville säga något, men mormodern sov redan med öppen mun och korta flåsande andetag. Karins mamma och pappa kom in i rummet och hennes tankar virvlade tillbaka till den händelsen.

Som vanligt hade de åkt till mormor i Sollentuna. Det gjorde de varje sommar och det var den bästa veckan på hela lovet. Solen sköt kamerablixtar genom björkens gungande löv när två gubbar kutade över gräsmattan. Båda med klädnypor i näsorna och med en stor tunna mellan sig. Karin satt på behörigt avstånd, för säkerhets skull i medvind och följde löpningen. Bakom den ena gubben hoppade och skuttade hans vita bullterrier. Plötsligt hände det: en av gubbarna - Karins farsa, snubblade över en grästuva och tunnan välte. Hon hörde:

”Saatana perkele!”

Och som i slow motion såg hon bajskorvar falla ner över husse och hund.

Karin slutade fnittra först när den vidriga odören nådde ända bort till hennes nakna näsa. Värre än arslet på en surströmming

hann hon tänka, innan ryggen krökte sig och ägg och bacon vände tillbaka och la sig som ett konstverk på gräsmattan.

Hon snurrade runt för att slippa se spyan. Vid hennes sida stod en prickig och roterande bullterrier som snart blev vit som snö igen på bekostnad av Karins bara ben och armar.

Hon såg mormor stå på verandan och slå sig på de välmående låren tills de dallrade som gelé. Hennes gapskratt skrämde en flock skator på flykt och då vågade Karin också skratta. Mormor hämtade vatten från brunnen och skrubgade hennes nakna kropp med tvålfingor tills alla bruna prickar var borta, och hela tiden fnittrade de. Hunden fick också ett par hinkar vatten över sig och kutade runt som om han glömt att han var tio år och ingen valp längre. Karin Krabat, hade mormor sagt: det är brist på skratt här i världen. Sura och förgrämda människor går det femton på ett dussin. Låt dina skrattgropar härja fritt.

Karins farsa vevade igång anglian och de åkte hem samma kväll. Hon tänkte på ordspråket: ”Liten tuva stjälpert stort lass” och när mormodern ringde nästa dag fick han ett skitbra öknamn: latrinofficeren.

Och här låg mormodern nu, magen stod som ett segel under det vita lakonet och bröstet hade flutit ut på sidorna om henne. Snörliven och korsetterna hängde på krokarna uppe på vinden. Efter fjärde barnet hade hon gett upp, låtit valkarna svälla fritt och efter det femte dog Oskar av ett slaganfall. Det hände långt innan Karin var född, men Karla brukade tala om honom. Skratta, minnas något nytt, gråta och skratta igen och säga att hon fick en rasande grann tupp runt halsen. Ofta slutade hon berättelserna med att hålla sin hand över Karins hjärta och säga att om hon bara följer hjärtats röst, skulle hon få den bästa mannen i hela världen. En som kunde bevara hennes hemligheter och hålla henne varm om vintern och ”Att vilja och våga älska är det största som finns. Sanna mina ord”.

Nu var det hennes tur att lämna dem: Karins härliga, bullriga mormor som knappt gick att ha i möblerade rum och absolut inte på fina fester. Ur Karlans mun hoppar grodor hela tiden och ofta är

de dessutom rejält fräcka i mun, de där grodorna, brukade mamman säga och skaka på huvudet. Fast nog kunde Karin hinna se att hon log i smyg ibland. Och nu tystnade mormor och alla hennes grodor, liksom hennes granna tupp Oskar gjort tidigare.

Karin mindes inte mycket av begravningen, men kom ihåg att huset skurades från golv till tak, de fick vattenklosett och att hela tomten röjdes med motorsåg.

Och att hon fick två stora bitar prinsesstårta.

Mamman gav henne den rosa rosen i mitten och sa:

”Den här vill mormor att du ska ha, det är jag säker på.”

&

Karin träffade Tommy. De var ensambarn och var säkra på att de ville ha en riktigt stor familj. Men åren gick och inget hände. De väntade tålmodigt eftersom både Karla och Karins mamma fått vänta länge innan de blivit gravida. Till slut bestämde de sig för att adoptera och när de satt i vardagsrumssoffan med socialsekreteraren för den första intervjun, ringde telefonen. Karin svarade, luren gled genom hennes hand och efter det gled hela hon ner på golvet. Intervjun avslutades tvärt.

Två centimeter nysnö på vägen. Hennes pappa hade satt på nya vinterdäck, men vad hjälpte det när en långtradare fick sladd och hamnade på fel sida av vägen. Döden kom ögonblickligen, hennes föräldrar fick skäras loss. Karin stakade sig så mycket när hon skulle berätta vad som hänt, att Tommy körde upp henne till akuten. Blodtrycksmätningen visade 200/100, några prover togs och hon fick lugnande tabletter med sig. Chock, sa läkaren och när de kom hem bryggde Tommy te.

”I England säger man att det finns ingenting som te när man behöver lugna ner sig”, försökte han och kramade hennes axlar.

Karin behövde inte ta någon medicin. Tommy masserade hennes fötter och de låg tätt intill varandra hela natten och ibland somnade de. Två dagar senare tog han ledigt från jobbet och följde med på återbesök. De visades in i ett rum av samma läkare som tidigare. Efter att de talats vid en stund och blodtrycket togs, sa han att hon antagligen skulle få en chock till idag. Cancer, cancer, cancer for det

genom Karins huvud, innan han avbröt hennes tankar och tillade:

”En trevligare variant av chock.”

Så la han huvudet på sned.

”Vi är fler än tre i rummet.”

Karin vände sig om, men där fanns ingen. Tommy tog hennes hand och kramade den hårt.

”Fru Johansson”, sa läkaren och mätte några centimeter med fingrarna. ”En liten bebis vaggas just nu i er kropp. Ni ska ha barn. Gratulerar.”

Blodtrycket sköt i höjden igen, fast det var av ren glädje. Ett ultraljud gjordes och allt såg fint ut. Så synd att hennes föräldrar inte fått veta.

Den begravningen kom hon däremot ihåg. Detaljerat. Två människors liv hade släckts. Hennes mamma och pappa som hon känt och älskat i hela sitt liv, existerade inte längre. Men sorgen gick hand i hand med hoppet. Ett nytt liv hade sitt hem under hennes hjärta. ”En krabat” som mormor skulle ha sagt.

Och ett nytt hem fick Tommy och Karin. De tog över huset, mormor Karlans gamla hus som var i starkt behov av renovering. Det var som om minnena satt kvar i husets väggar. Karin gick runt i alla rum och kom ihåg olika situationer under åren. Hon snöt sig. Ur radion strömmade en gammal poplåt: ”Heaven is a place on Earth”. Karin nynnade med och höll händerna i dansfatning och svängde sakta med de runda höfterna. Löftesrik titel på låten, tyckte hon.

Tommy smög fram bakom henne och lade sina armar runt den stora magen.

”Det vore bra om vi kunde börja med utbyggnaden redan nu, tycker du inte?”

Han gav henne en puss i nacken som fick henne att fnissa och redan samma kväll revs stora delar av köket ner. Ritning hade han gjort och nu skulle de få sitt efterlängtnade lantkök och på övervåningen ett barnrum och extra toalett. Hon såg på hans bringa där svettdropparna låg som pärlor av kristall, på armarnas muskler som jobbade hårt och när han började vissla tänkte hon att hon

var den lyckligaste kvinnan i hela världen. Och snart skulle hon bli mamma för första gången. Karins kinder blev röda när lusten kom över henne; den kittlande känslan av champagnebubblor som fyllde hela hennes inre och underlivet som blev tungt av åtrå.

Precis när hon serverade kall tranbärsjuice, åkte hela släggan och halva Tommys arm genom väggen.

”Va fan”, sa han, tog av sig handsken och trevade med handen i hålet.

Strax blev en träask med ett knutet rött sidenband om synlig.

”Ser ut som ett skärp”, sa Karin och lät det röda sidenbandet glida mellan fingrarna.

De satte sig vid det inplastade köksbordet och Karin öppnade asken.

”Här ligger en hel hög gulnade dokument, och titta, en gammal nyckel.”

Hon vägde den rostiga nyckeln i handen. Tommy lyfte upp bunten och sa att det översta var en gammal tidningsartikel om en prostituerad som rymt från fängelset: en Christina Richardsdotter.

”Men varför ligger det här?” sa Karin och nappade åt sig ett annat papper.

Hon läste högt:

Mitt namn är inte Karla Fried. Identiteten tog jag från ett lik som låg i ett dike på landsvägen nära Solna Kyrkeby.

Karin flämtade till och drog fingrarna genom det rågblonda håret.

”Mormor?”

De la upp alla papper på bordet och Karin läste:

Mitt riktiga namn är Christina Richardsdotter och jag är född 1882. Jag fick fly från mitt hem samma natt som mina föräldrar Richard och Vera mördades i sina sängar. Familjen hade hamnat på obestånd och lånat pengar av fel personer. Då var jag endast sexton år gammal. Mina föräldrar hade tidigare visat mig ett lönnfack ute i lusthuset, där fanns lagfarten, nyckeln och det som fanns kvar av mors smycken: tre ringar. Jag fick med mig allt, rusade iväg, bestämde mig för att aldrig, aldrig låta huset gå till ockerare. Men så fort jag kom till Sigtuna försvann ringarna när jag övernattade på ett ställe

och jag vågade inte beller återvända hem. För att klara mig från hunger stal jag mat där det gick och sålde även min kropp till bugade spekulanter. Under några månader bodde jag på en bordell och hamnade sedan i fängelse. Men jag lyckades rymma och tog mig till Sollentuna. I asken ligger ett tidningsurklipp om detta.

”Herregud Tommy, stackars mormor. Så hemskt.”

Hon läste vidare:

När en Herr Arne så ville äkta mig trodde jag att jag äntligen skulle få ro. Fast då han avled måste jag igen få nattliga besök. Som tur var kom Oskar Nilsson, min stora kärlek och älsklingstupp, i min väg. Han har hela tiden vetat om min hemlighet och bevarat den väl, lika väl som han bevarade vår passionerade kärlek. Vi bestämde oss för att mura in alla dokument i förhoppning om att någon efterlevande skulle hitta dem. Jag ber er som läser dessa rader att söka efter släktingar till mig. Och om ni som funnit dokumenten är mina släktingar - förlåt att jag tog hemligheten med mig i graven.

Längst ner i asken låg ett kuvert med texten ”Till mina släktingar”. Karin rev upp det och fortsatte att läsa högt:

Kära Framtidens släktingar.

När jag skriver detta vet jag inte om det är jag eller Oskar som går härnäst först. Men är det tuppen Oskar som flyger före ska jag allt kunna flaxa upp till honom. Och om jag lämnar först ska jag vänta på honom sittandes på ett mön. Om det nu håller för en sådan mullig och mörkfull madam som Christina Richardsdotter. Jag kommer att höra hans kacklande, var så säker på det.

Trots bekymmer och problem blev mitt liv rikt så fort kärleken kom in i mitt liv. I norra delen av Sollentuna finns mitt föräldrabem, det är ett hus i rosa trä och i asken ligger lagfarten med husets beteckning och nyckeln. Hela livet har jag längtat tillbaka. Men Christina Richardsdotter försvann för gott i närheten av Solna Kyrkeby. Huset och marken är mitt arv till mina kommande barn och barnbarn. Låt glädjen lysa över era liv. Låt skratten falla tätt även över sura och förgrämda människor. Låt era kroppar värmas av dem ni håller kära. Låt förlåtelsen finnas i era liv. Tänd gärna ett ljus och skåla för min själ.

Detta har jag skrivit ner och ingen annan än jag själv kan garantera att jag var vid mitt sinnes fulla bruk när jag höll i pennan. För övrigt har det väl förresten varit lite så och så med det i alla fall.

Tänk på mig med ljus i minne och skratt i sinne.

*Vänligen Karla Fried född Christina Richardsdotter.
Sollentuna den första sommardagen 1 juni 1908*

&

Följande sommar gick Tommy med lien och fick bort sly. De bruna armarna glänste av svett såg Karin när hon målade det sista i hallen. Hon hörde hur några av karlarna sågade ner träd och klippte buskar. Hela släkten, arton personer, var här och röjde. Huset var som en stor rosa karamell, en tolvrummare. Efter att hus och trädgård legat i Törnrosedvala hade det nu väckts upp till nytt liv. De fick leta länge för att hitta det. Några motorvägar fanns inte när brevet skrevs och inga höghus heller, där fanns då bara åkrar, ängsmark och några större gårdar. Men med hjälp av arkivarien på kommunen, gamla kartor och mycket tålamod hade de en dag stått öga mot öga med huset: Karins mormors barndomshem. På biblioteket hade personalen dessutom varit vänliga nog att kopiera den gamla tidningsartikeln och då även hittat en notis om mordet på Richard och Vera. Karin pratade om att gå en kvällskurs i släktforskning.

”Jag vill veta mer om min släkt”, sa hon. ”Hemligheterna får ta slut här.”

Huset hade knappt varit synligt, naturen hade tagit över. De hade fått vada genom meterhögt gräs och sly. Att hon blivit skrämmd av en vildkanin och att hennes hjärta pickat som ett litet fågelhjärta när hon stuckit in nyckeln i låset.

En kvav lukt hade slagit emot hennes näsa och det första hon gjorde var att öppna alla fönster på nedre botten på vid gavel.

”Här har ingen varit på länge”, sa hon och såg sig omkring.

Stolar låg omkullvälta och vita fyrkanter på väggarna visade att huset plundrats. Tommy som var arkitekt, menade att huset hade potential.

- Tänk att hon bott bara ett par mil ifrån det här stället och aldrig sagt nåt ...

Han drog Karin till sig och smekte henne över håret. En tår rann nerför hennes kind och han torkade varsamt bort den.

”Men nu är vi här, Karin. Nu är vi här.”

Hon blundade och kunde se mormor som liten flicka fly för sitt

liv, nerför trapporna och ut för att fortsätta hela vägen till Sigtuna. Hon vände sig förvånad om när hon tyckte sig höra ett fnitter. I hörnet av det som varit matsalen stod en gungstol och vickade lätt. Nu kändes det som om mormor stod bredvid. Karin blev varm i hela kroppen.

”Bra mormor”, viskade hon. ”Nu är du hemma igen. Slut på all längtan.”

Karin hade tagit trappan upp och gått till vänster, precis som om hon visste vad hon skulle leta efter. Vid ett av rummen stannade hon, drog ner handtaget och efter att dörren gått upp med ett gnisslande läte, sa hon högt:

”Tapeterna!”

När Karin fått syn på dem förstod hon att detta varit hennes mormors flickrum. De var blekgula med hästar på, massor med hästar. Hennes tapet. Vintern 1960 hade mormor varit på besök, det som blev hennes sista. Karin hade tjurat när pappa satt upp nya tapeter i hennes rum. Hon ville inte ha rosa rosor hade hon sagt, hon ville ha hästar. Dagen efter kom mormor hem från stan med en packe rullar med sig. Duger de här åt Karin Krabat hade hon sagt och rullat ut en hel flock hästar på bordet. Karin hade kastat sig i hennes breda famn och mormor hade kluckat av skratt så det kändes som att hon skumpat fram på sin alldeles egna häst.

”Klart Karin ska bo i ett stall förstår du väl”, hade hon sagt till hennes pappa. ”Det gjorde jag som liten tös. Se så, ut och fixa lim och annat som behövs. Iväg med sig nu, latrinofficeren, klet är du bra på.”

Nu var det inte bara hon och mormor som skrattade. Båda föräldrarna fnissade och mamma tittade på prislappen.

”Formgivna inskeppade tapeter. Kostar ju en förmögenhet. Dessa är från slutet av 1800-talet står det.”

”Hon är av mitt kött och blod”, sa mormor och slog sig mot hjärtat så bröstet hoppade.

Nu var det Karin som hoppade till när någon ropade att middagen var klar.

Man blev tvungen att ta in alla stolar och pallar som fanns, även

träbänken vid lusthuset, innan hela släkten fick plats. Det støjades och skrånades som i en riktig storfamilj och det kändes gott i Karin. Som att duscha i ren kärlek, tyckte hon och tänkte på filmen Fanny och Alexander som haft premiär några år tidigare. Sonen hade vaknat och satt i barnstol och slog med skeden mot bordet. Innan maten dukades fram tände man ett ljus till mormoderns ära och de vuxna skålade i mousserande vin och barnen i hallonsaft. Det blev en tradition. Under många år framöver kommer ett ljus att tändas och en flaska vin att öppnas för Karla - Christina vid varje måltid som den stora släkten intar i huset. Mitt emot Karin satt Tommy. För ett kort ögonblick möttes deras ögon och Karin böjde sig fram över bordet och la sin hand mot hans hjärta.

”Mormor fick rätt”, sa hon.

Första middagen i släktgården, den som skulle användas som gemensam sommarbostad för dem allihop. Karin mindes sina föräldrar och sin mormor med glädje.

”Eller hur lille Karl Christian, visst hade jag en fin mormor? Du som till och med är döpt efter henne.”

Pojken flinade upp sin ännu tandlösa mun och gurglade något till svar.

”Men visst lät det där som ett riktigt tuppkackel?” sa Karin och snart satt arton personer och kacklade som besatta medan den lille pojken jublade.

”Att inte kunna älska är som att ha en stor vit flygel stående med locket låst när man tappat bort nyckeln”.

Anton Tjechov 1860-1904

Göran om Kärlek
av **Göran C-O Claesson**

Små små ord av kärlek
sagda varje dag
sprida över hemmet
solsken och behag.

Kärlek utan krus
gäller i detta hus!

Kärleksbrev till dig

av Arto Palovaara

4 augusti 2013, 12:15

Du har väl förmodligen hört talas om att människor för länge sedan använde sig av flaskpost då de ville kommunicera med varandra? I skolan fick vi pröva att skicka flaskpost för att se om flaskan överhuvudtaget flöt på vattnet. Först skrev vi ju ett brev förstås innan vi gick ner till stranden för att se om det fungerade.

Ärligt talat vet jag inte och kommer inte ihåg hur det gick med flaskorna. Men vi misstänkte att det var bara bluff och att flaskorna förmodligen sjönk ner till botten eller krossades mot någon klippa längs kusten. Det vara bara ett roligt experiment som lärarinnan ville att vi skulle utföra. Hon kanske tänkte att vi var ena lättlurade stackare som trodde på det där och skrattade åt oss i smyg.

Tänkte faktiskt häromdagen att göra om det där experimentet med att sända flaskpost. Men så började jag skratta för mig själv och undrade vad jag håller med på. Skriva brev på det sättet eller brev överhuvudtaget är det i närmast vad jag skulle hålla för tontigt. Ingen människa skriver väl långa känslösamma brev nuförtiden? Eller? Jag har tänkt skriva till dig många gånger. Men modet har hittills svikit mig och sprungit iväg som en skrämmd råtta. Som om jag vore den fegaste människan på hela jorden. Jag blir så arg på mig själv då jag påminns hur feg jag är när jag i själva verket hoppas och önskar att jag vore modig istället. Fast det hjälper ju inte att bli förbannad heller. Det gör bara saken värre.

Nuförtiden är det ju sociala medier och e-post som gäller då man vill skriftligen förmedla saker och ting till någon annan. I bästa fall ett dataskrivet brev som skickas per post. Snabbaste sättet är ju att skicka ett SMS, förutsatt att man vet telefonnumret till den

man ska skicka någon. En del menar på att man till och med kan kommunicera med varandra telepatiskt. Kanske är det så vi gör egentligen? För jag tänker på dig dagligen. Men det är bara det att jag inte känner dig och jag vet inte var du bor. Men att jag tänker på dig ... det gör jag verkligen.

Men nu har jag bestämt mig för att skriva det här brevet till dig med hjälp av Word- programmet. Tänkte först skriva ett handskrivet brev som man gjorde förr i tiden, men jag väljer datorn i stället. Det blir enklare så. Och jag skiter i om det är töntigt eller modigt. Jag gör detta för att jag ... usch ... ursäkta mig, men jag har så svårt för att använda det där ordet ... älskar ... Ja, jag älskar dig som min vän. Jag har tänkt hela morgonen och försökt känna in om jag verkligen ska göra det här och det ska jag. Modet att göra detta har kommit tillbaka.

Vad är det jag vill säga egentligen?

Att jag med en dåres envishet innerst inne tror på kärleken, och tror därmed på Gud. Att jag vågar stå upp för det också utan att tveka det minsta lilla. För det är slut med tveksamheterna. Aldrig mer ska jag tvivla utan bara tro. Det är dags nu att bara tro!

Och jag kan erkänna oavsett hur känd jag än är, för alla människor som läser mina böcker och hur många teveprogram jag än är inbjuden till för att berätta om mina böcker, att jag älskar livet, tror fullständigt på kärleken, och på Gud. För den skull är jag inte med i något trossamfund, utan min tro på Gud är högst personlig. Jag läser inte Bibeln, Koranen eller någon annan skrift som beskriver Gud. Däremot känner jag in Gud från morgon till kväll genom att börja dagen med att blunda för mig själv och be till Gud att få möta ännu en vacker dag, att få möta dig min vän. Ja, jag kallar dig för min vän fastän du är så mycket mer än bara en vän.

Jag bjuder in dig till min värld som består av berättelser om livet ur flera perspektiv. Om olika människors väg genom livet. De två första människorna som jag skriver om har problem med psyket på olika sätt. Ena har en kognitiv nedsättning, den andra hamnade i en slags psykos. Den tredje människan är en gammal man som biktat sig för sin granne och berättar om det liv han levt i USA

och till den fjärde berättelsen har jag tittat bortom dessa landskap som omger oss och vandrat ända ner till Balkan för att utveckla mig som författare, att ta itu med ett annat litterärt landskap som berättelserna där vilar på. Femte boken kommer bli en novell om en hämnare i svarta kläder som gör upp med det förflutna då han som pojke blev trakasserad av ett gäng på Södermalm under 1800-talet då han växte upp bland horhusen och krogarna där. Sjätte boken är en berättelse i modern och futuristisk tappning om mitt kära Finland. Och den sjunde ... vet jag inte ännu.

Det kanske låter märkligt att hela mitt liv handlar om att skriva berättelser av olika slag. Men det är det jag älskar mest att göra. Skriva det som känns mest angelägnast att göra, det som ligger mig varmast i hjärtat. En berättelse som får kundalini krafterna i mig att vibrera till maximal styrka och som tränger sig igenom våra psyken som ett skarpt svärd för att förmedla att det finns en bättre värld ... bara man vågar tror på det ... och tror man på det så tror man på kärleken och Gud.

Jag har sett så många fattiga och utslagna som tiggat pengar på gatorna som om vi vore tillbaka till 1800-talet, så många barn och vuxna som är rädda att visa sig, för den de är, men jag har varit ännu räddare än dem för att visa mig vem jag innerst inne är. Men nu är jag inte det. Det här är vem jag är. Kärleken. En som vågar skriva ett öppet brev till dig. I mitt inre ser jag alla dessa människor tillsammans resa på sig och marschera tillsammans, för kärleken och i dess namn. Att allting en dag blir som det ska, en tillvaro som vi alla drar fördelar av ... ett Guds verkliga rike där kärleken går framför allting annat.

I mitt inre ser jag en vacker trädgård med äppelträd som står i full blom. Jag är ju ingen expert på botanik eller har någon egentlig känsla för växter. Fast jag älskar det jag ser. Jag ser våra barn, två vackra döttrar springa i trädgården, och jag ser dig sitta på en stol på altan och äta på frukterna som vuxit sig stora och nog så saftiga för att kunna ätas. Ditt blonda hår är uppsatt med pärlband i en vacker knut och lockarna faller ner som man vore i den vackraste drömmen av alla.

Och jag tror på det jag ser! Jag gör verkligen det!

Tron på det jag ser i mina inre bilder är så stark att det inte går att beskriva med ord. Känslorna är starka ändock behagliga. Värmen i luften och i solen är så otroligt skön mot ansiktet att man inte kan annat än att bara njuta av tillvaron. Jag älskar ditt uppsatta blonda hår och ditt smala ansikte. Dina blåa ögon. Du är vackrare än alla dessa fotomodeller som figurerar ständigt i dagstidningarna och skvallertidningarna för den delen. Säger bara min ärliga mening. För detta brev är nog det ärligaste jag någonsin skrivit till någon annan människa, kärlek är ärlighet och ärlighet är kärlek. Jag har sett dig i mina inre visioner så många gånger att jag tappat räkningen.

Du återkommer. Som om Gud inte tillåter mig att glömma dig, för då skulle Gud också glömma kärleken, men hur skulle Gud kunna göra det när Gud är kärleken? Och Gud ser till att vi alla får uppleva kärlek förr eller senare.

För mig har det varit i etapper, så man kan säga att jag har fått uppleva det både förr eller senare, eller kanske egentligen exakt hela tiden är det så att jag upplevt och sett livet med kärleksfulla ögon utan att jag varit medveten om det förrän nu?

Jag har försökt finna dig under alla dessa år, men gett upp efter en stund för att sedan återta hoppet och för att återigen tappa det. Sådär har jag hållit på, för att jag har tvivlat. Nu finns endast hopp om att du verkligen finns i fysisk form också. Jag vet ärligt talat inte om du läser detta, var du befinner dig och känner igen din vän som skriver detta brev just till dig, fast jag hoppas att du gör det. För det är det enda jag kan göra, sätta all min tillit till Gud och hoppas att denna virtuella flaskpost hamnar precis på din virtuella strand.

Nu idag lyser solen och det är fortfarande sommarvarmt ute. Nu ska jag koppla på hunden för att promenera ute i värmen, för det gör mig gott och jag älskar promenader. Jag älskar att uppleva Guds vackraste delar av skapelsen som den blåa himlen, grönskan som omger oss och de varma vindarna som stryker våra ansikten.

/Din vän

Radband

av **Sain Sucha**

Hela dagen hade det varit mycket hålligång i Rafiqs hus och huset bredvid där Nasira vuxit upp.

Nasira giftes bort för två år sedan. De, som i årtal hade varit tillsammans, separerades efter att en mulla mumlat några ord i utlandet. Inte bara separerades utan de blev också främlingar för varandra. Och när hon kom tillbaka till sina föräldrars hus för två dagar sedan hade hon börjat bära slöja. Det var en självklarhet om man gifte bort sin dotter till någon i Bahawalpur.

Rafiq blev jätteledsen när han fick höra om hennes äktenskap, men vem bryr sig om en nittonåringssvidande känslor. Han förblev ledsen, äktenskapet hade ägt rum och en främling hade istället kommit närmare Nasira. På det sättet stämde Qadirs namn, härskere, totalt.

Klockan var två på natten. Rafiq kämpade hårt mot de ständiga angreppen av sömn – han hade lovat Qadir att köra honom till flygplatsen klockan fyra på morgonen. Qadir skulle göra en två dagars affärsresa till Tyskland. Alla festdeltagare var nu borta från villans yttergård. I grillen glödde några få kol långsamt som om de var hans minnen. Hans rum i huset var ockuperat av en familj med unga barn, så Rafiq gick över till biblioteket tvärs över gården. Ända sedan hans barndom fungerade biblioteket som hans skyddsrum när det var för mycket stojande i huset. Biblioteket, vars övervåning fungerade som gästrum, hade förutom böcker ett par stolar och en säng. Rafiq gick upp till gästrummet och öppnade fönstret för att få frisk luft, sedan drog han sängen närmare fönstret och efter att han hade ställt in larmet på mobilen lade han sig i sängen och blundade.

Det var lite svalt i rummet nu. Strax efteråt började sömnen besegra honom.

Deras och Nasiras familjs villor hade samma planlösning, men de var spegelvända mot varandra. Det fanns cirka tio meters passage mellan villorna med en häck i mitten.

Han hade halkat ner till ett halvsömnigt tillstånd när han väcktes av någons stönande. Han reste sig, gick fram till fönstret och tittade neråt. Där fanns ingen. När han samlade sig kom han på att de suckande och stönande ljuden kom från övervåningen i huset bredvid. För honom var jämmern helt obekant, men av någon okänd anledning blev hans mun helt torr och han fick känslan av att hans ben darrade. Han ville gå därifrån men något sorts magnetisk kraft höll fast i hans fötter. Han stannade kvar, och medan han lyssnade till det sensuella oväsendet blev det plötsligt dödstillstånd och sedan tändes lampan. Han tog ett steg tillbaka, men hans ögon var fastklitrade på fönstret. Qadir var på väg till badrummet. Sedan såg han Nasira. Hon hade bara en tunn dräkt av elektrisk ljus på sig, och hennes ungdomsskönhet uppenbarade sig på de två topparna av mjölkbergen. För ett ögonblick lyfte Nasira sin blick och tittade mot hans fönster. Ett mystisk leende lyste på hennes ansikte, sedan släcktes lampan.

Rafiq och Nasiras mödrar var nära vänner. De hade bott en längre tid på Skansvägen i Sollentuna. Trots deras djupa vänskap blev det aldrig någon närkontakt mellan deras män. De hälsade bara formellt på varandra. Rafiqs far var av den sorten som trodde på evolution och mänsklig planering, medan Nasiras pappa hade sin tro baserad på kreation och ödet. Deras vägar, trots att de reste bredvid varandra på livets spår, möttes därför aldrig.

Två år tidigare, när Nasira åkte tillsammans med sina föräldrar till Multan återvände hon inte. Han fick veta att hon blivit bortgift. Det var den första gången Rafiq hörde sin pappa använda ordet förbannade idiot mot Nasiras far. Och även om de fortsatte leva på samma gata blev avståndet de två männen emellan längre.

Rafiq blev väldigt ledsen, men vad kunde han göra! Det fanns

ingen riktigt relation mellan Rafiq och Nasira, förutom att de varit nära varandra sedan barndomen. Men det var heller inte rätt att deras vänskap bröts så abrupt. De kunde åtminstone ha frågat honom! Och vad den frågan skulle ha varit, hade han ingen aning om.

Och idag såg han Nasira på det sätt som, enligt hennes pappas tro, hennes kreatör hade skapat henne – och han tyckte om den skapelsen oerhört mycket. Efter en kort stund började hans puls slå normalt. Han torkade svetten från sin panna och tittade på klockan. Den var kvart i fyra. Rafiq reste sig, gjorde sig i ordning och gick ut för att hämta bilen.

Vanlig restid till Arlanda från Sollentuna var cirka tjugooåttio minuter. Men idag tog det bara femtio minuter för en tur och retur resa. Det var ingen trafik vid den här tiden på morgonen. Rafiq hade kört Qadir till flygplatsen men han stannade inte där med honom.

Det var fortfarande helt tyst hemma vid hans återkomst. Vem skulle orka stiga upp så tidigt efter nattens festligheter. Han gick till gästhuset, tog av sina skor och hade just vänt när han blev överrumplad av en bekant doft. Rafiq tittade in i rummet. Nasira satt på sängen och stirrade på honom.

”Hur kom du hit?”

”Häcken har fortfarande det gamla glappet i den, och det här rummet låser du aldrig.”

”Vad gör du här?”

”Väntar på dig, vad annars,”

”Varför?”

”Du tjuvtittade, så jag bestämde mig för att hälsa på dig.”

”Har du blivit tokig?”

”Det jag går igenom kan göra vem som helst tokig!”

”Vad menar du?”

”Två år tidigare var jag en oskyldig flicka. Jag blev lurad till Multan. Och innan jag kunde säga något var jag någons fru och låg

i hans säng. Allt jag hade lärt mig i Sverige om mina rättigheter var obetydligt, som bortkastat; istället lärde dem mig nya plikter och konster.”

”Vilka konster?”

I detta halvmörka rum kunde Rafiq se Nasiras ögon lysa. Hon reste sig från sängen, släppte sin dräkt och rättade till sin skarv på huvudet.

”De säger mig att du är en främling nu. Och enligt tradition, om man råkar träffa på en främling, borde huvud och ansikte täckas.”

Det var inte bara i Rafiqs huvud utan allt annat utanför snurrade också. Han hade inte bara andningsbesvär utan det kändes som om alla hans kläder hade skrynklats ihop sig. Nasira tog först av hans skjorta och sedan allt annat.

”Vad gör du?”

”Du frågade ju vilka konster jag har lärt mig. Nu ska du få alla detaljer om det som jag har lärt mig.”

De kommande två timmarna fick Rafiq vandra genom livets berg- och dalbanor där marken under honom ibland darrade, ibland strömmade svetten ut och ibland lava. När resan var över och båda hade nått sitt mål låg de två bredvid varandra och lyssnade på varandras hjärtas samklang.

Efter en lång stunds tystnad viskade Nasira: ”Nu kan jag också blunda”.

”När?”

”När jag vill ha dig nära mig.”

Rafiq tittade på henne frågande.

”Vet du hur det är att ligga under en främling?”

Rafiq svarade med sitt huvud nekande och sade: ”Är Qadir fortfarande en främling till dig?”

”Främling idag och han kommer alltid förbli. Han använde mitt namn i Sverige för första gången. I Multan är mitt namn nummer tre.”

”Nummer tre?”

”Ja, nummer tre. Jag är hans tredje fru. På bröllopsnatten var

hans andra två fruar också där, och hjälpte till.”

”Hjälpte till? Vad hjälpte de till med?” Rafiq kunde inte förstå Nasiras prat.

Nasira brast ut i ett vilt skratt, ”Du har alltid varit en dumbom och är det fortfarande. Varför var du i fönstret tidigare inatt?”

”Hade jag ett val med allt detta oväsen. Varför allt stönande och suckande?”

”Jag måste göra det annars blir min herre inte nöjd.”

”Skäms du inte att någon ska höra det?”

”Min Dumbom, jag gör det för att det ska höras. Skäms? Min man sover i villans stora rum med alla sina tre fruar. Och av alla heliga traditioner tycker min man särskilt om en. Det är därför jag varje natt både hör och gör detta oväsen.”

”Och vad var det du sade om att blunda?”

”Oj, det glömde jag. Jag kände inte några personer i Multan, förutom moster Hamida. Kommer du ihåg onkel och moster Hamida? De återvände till Pakistan. Jag har känt dem sedan min barndom.”

En bild av en relativt bastant man och hans ganska bräckliga fru exponerade sig framför honom.

”Jag kommer ihåg henne. Hon hade alltid ett radband i sina händer.”

”Precis, och vet du varför hon hade ett radband? Ah, glöm det, när Jag träffade henne några veckor efter mitt äktenskap berättade jag min verklighet för henne, och frågade om hon kunde hjälpa mig.”

”Vad svarade hon?”

”Först gick hon i några djupare tankar, sen sade hon: ”Flicka min, det trassel du har hamnat i har ingen väg ut. Men jag kan lära dig hur du kan förvandla din misär till nöje.”

”Hur?” frågade jag henne direkt.”

”Genom att blunda!”

”Genom att blunda?” frågade jag förvånad. ”Ja, min flicka, genom att blunda. I årtal har vi kvinnor varit offer för tillfredsställelsen av mannens ego. Hemska människor som var överstolta över

deras manlighet har, efter att de överskridit alla gränser för mänskligheten, plockat upp ungdomens blommor och sedan trampat ner de i tvångssamlag. Det spelar ingen roll om en flicka är från deras närmaste vän, fru till en adopterad son, hustru till en nyligen mördad fiende, ett barn som leker på gatan eller en oskyldig flicka på semester. Det enda de vill är att hon ska hamna under dem. Idioterna förstår inte att man inte kan köpa en kvinnas kärlek bara för att man har betalat för hennes kropp. Kärlek väcks när två hjärtan slår i takt. De flickor har tur som får välja en livskamrat, eller blir gifta med någon som höjer deras puls; annars på grund av fattigdom, dålig ekonomi eller släktskap blir unga kvinnor bortgifta till män som de betraktar som äckliga. Jag har aldrig träffat någon sådan, men har hört att de finns sådana män som beskådar sin fru, inte som en prydnad i sängen utan har dem som livskamrat. Men jag är helt säkert på att din man inte skulle vilja bli beskylld för att ha ett så respektabelt beteende mot kvinnor.”

”Men vad har detta prat att göra med att blunda”, frågade Rafiq henne.

”Jag ska berätta. Jag ställde samma fråga till moster Hamida. Hon svarade: ”Flicka, när din man demonstrerar sin manlighet så kan du blunda och i din fantasi lämna rummet tillsammans med din älskare och ta tillflykt till en trädgård. Låt den idioten visa sin glöd, men du kan förvandla hans hårda kamp till din egen glädje. Lyssna Nasira, alla har rätt att fly från en orättvis fångenskap med alla möjliga medel. Att leva tröstlöst eller dö medan man andas är ett övergrepp på sig själv. Ibland spelar det inte så stor roll i vilken säng du ligger utan i vems sällskap du befinner dig.” Jag vet inte vilka gamla minnen moster Hamida hade väckt hos sig själv, men när det gick för långt med hennes prat frågade jag henne: ”Hade du en älskare? Blundar du också?” Efter en kort tveksamhet svarade hon: ”Ja, jag blundar, och det radband jag alltid har, vems namn tror du jag repeterar och påminner mig om på det?”

Det rådde absolut tystnad i rummet. Sedan sade Nasira: ”Tills idag hade jag ingen älskare som jag kunde fly med till trädgården, men

från och med inatt kommer jag också kunna blunda.”

En ny period av tystnad återhärskade.

Sedan tittade Nasira rakt in i Rafiqs ögon och sade: ”Rafiq, det borde vara vi som gift oss. Vi som känner varandras glädje, sorg, önskningsar och avsky. Men jag blev såld.”

”Vad menar du med såld? Nu är du i Sverige, varför återkräver du inte din frihet? Här har Qadir inget övertag.”

”Han har det. Han har lämnat kvar min son där, och jag måste återbetala min fars gamla skulder annars blir alla i våra släkt som bor i byn i Pakistan ruinerade.”

”Varför förälskar du dig inte med Qadir?”

”Man kan inte välja att förälska sig i en person, utan man blir förälskad i en person. Och Qadir har ingen plats för kärlek. Han är en affärsman; han kan bara sälja och köpa.”

Efter en stund sade Nasira: ”Men jag ska bevisa att han denna gång har gjort en dålig affär.”

”Hur?”

”Om din natts ansträngning bar frukt så kommer du i gestalt av ditt barn alltid att vara med mig, annars ska jag varje gång Qadir kommer nära mig blunda och förena mig med dig”

På vägen ut lovade Nasira: ”Och varje gång jag har ett radband i mina händer ska jag be för dig, medan jag förbannar honom och alla andra som satte mig i denna livslånga fångenskap.”

Göran om Kärlek
av **Göran C-O Claesson**

Älska din nästa som dig själv – om du älskar dig själv

Kärlek till egna barn en gåva –
för att inte tala om kärlek från dem

Får du inte den du älskar? Älska den du får!

Två kvinnor och en man

av Carina Cefa Öhrlund

Det var inte många som visste, men i slutet av åttiotalet fanns det två kvinnor i hans liv. Kyssen i hissen var förutbestämd, ändå var det hans läppar som sökte hennes. Många hade varnat henne, men trots detta följde C sitt hjärtas röst och flyttade med honom till landet i väst. Hon hade sin returbiljett i tryggt förvar, instoppad i en mapp tillsammans med andra viktiga papper, i den stora lyxiga garderoben. Mappen var gömd under alla varma tröjor som sällan behövdes i det nya landet. C älskade sin vackra lägenhet i Sverige, inte minst den fjorton kvadratmeter stora terrassen i söderläge. Hon hade behållit våningen, *just in case* ...

C visste att det här var rätt. De kunde prata i timmar. Hon tog orden ur hans mun. Han tänkte det hon just skulle säga.

Hans resa klippte banden för en tid som kändes som tusen år. Ett enda telefonsamtal fick händer att längta och hjärtan att bulsa.

Endast luft skiljde dem åt. Efter en evighet landade planet, själar och kroppar möttes i en självklar akt. Det var som om två förlorade pusselbitar hade hittat sin plats. Ändå var hon på sin vakt, ty dur kan alltid förvandlas till moll. C visste att han länge hade längtat och drömt om henne, *den andra*. Trots detta var hon upp över öronen förälskad. Inget kunde stoppa henne, hon skulle vinna.

Han hade fyllt trettio. Tiden var inne och nu skulle det bli verklighet. Det var ett högtidligt, spännande ögonblick när de steg in i den marmorklädda hallen i North Hollywood. Byggnaden var lika stor som ett svenskt torg. Palmbladen utanför nuddade de gigantiska fönstren, solens strålar fick allt och alla att glittra. De röda mattorna

på golven dämpade ljuden av både röster och dörrar som öppnades och stängdes.

C och Kärleken hade för ovanlighetens skull bytt ut Hawaiiiskjortorna och de avklippta jeansshortsen mot en stilfullare klädsel. Hon hade en svart Vera Wang-klänning, Etienne Aignerskor med höga klackar och öppen tå. Väskan i mjukt skinn och av samma märke som skorna var ett fynd från en outlet utanför Los Angeles. I Sverige skulle hon aldrig haft råd att köpa dem.

Han bar en turkos tenniströja, mörka Calvin Kleinbyxor, seglarskor och svart under, fast det syntes ju inte nu. Hon log för sig själv och tänkte *med den mannen slipper jag se fullt månstrade kalsonger i skarpa färger*. Svart var sexigt, framförallt på en solbränd kropp. Själv hade hon en hang up, att aldrig någonsin ha olika färg på bh och trosor. Plötsligt rodnade hon som om någon hört vad hon tänkte. Hennes älskade log och tittade frågande på henne.

Tankeläsare, mumlade hon ...

I nästa sekund kom en man fram till dem med bestämda steg. Han såg ut som en typisk försäljare. Oklanderligt klädd i grå byxor, vit skjorta, manschettknappar i guld med initialerna GM och mörk kavaj. Matchande slips av finaste siden, på avstånd såg den enfärgad ut men på nära håll kunde hon se skiftningar i form av små sportbilar. Mannen var välklippt och doftade gott, hans blekta tänder lyste i det överdrivna leendet. Solbrännan var jämn men det fanns en miss i hans uppfostran. Han sträckte fram handen, hälsade på honom men nonchalerade henne. C häpnade och var på vippen att yppa ett *excuse me*, men hejdade sig. Hennes utsträckta hand sjönk sakta när hon insåg att han inte hälsade på kvinnor, än mindre ägnade dem en blick. Innan hon visste ordet av kände hon sig osynlig trots att hon sakta gick efter de båda männen. Till och med hennes älskade tycktes plötsligt ha tappat fokus på henne – hon som hade ansträngt sig extra inför detta närmast överkliga möte.

Klänningen hon valt avslöjade hennes kurviga kropp. Push up-bh:n ljög om både storlek och bröstens placering. De solbrända benen såg både längre och vackrare ut i de höga klackarna. Naglarna var omsorgsfullt rödlackade på en salong på Sunset Boulevard.

Håret var uppsatt med glittrande klämmor. Hon hade ju så gärna velat visa sig från sin bästa sida.

Men plötsligt verkade allt detta betydelselöst.

Försäljartyperna som slöt upp uppförde sig lika märkligt som den förste. De hälsade på mannen men ignorerade C. Hade ingen talat om för dem att man alltid hälsade på damer först? Ingen såg henne, ingen tilltalade henne. Det gjorde henne osäker. Hon höll ett stadigt tag i handväskan, tittade på klockan och önskade sig långt bort därifrån. Befann de sig verkligen i drömlandet? Hennes uppfattning om att män dyrkade kvinnor med stil och klass föll ihop. Hade det aldrig varit så eller var det bara på film? I hennes romantiska tankar dansade Fred Astaire hastigt förbi med Ginger Rogers.

Som ett fån följde hon männen längre in i byggnaden. C hade tagit av sig de glittriga solglasögonen och lagt dem i leopardfodralet. Hon kisade när något skarpt stack henne i ögonen. Solstrålarna hade fångat ett metalliskt föremål. Plötsligt stannade alla. Mannen med det äckliga försäljarleendet sträckte ut sina armar och sa med darrande röst: ”Är hon, är hon inte vacker?”

C hörde männen omkring sig flämta och viska.

Jaha, här har vi konkurrenten. Slampa! tänkte hon avundsjukt. Männens våta dröm glittrade och glänste i solljuset, fick dem att se ut som barn i en leksaksaffär.

C kände sig övertalig och ville för en sekund slita av sig Vera Wang-klänningen i ett desperat försök att bli sedd. Risken var att det skulle uppfattas vulgärt så hon teg och lät bli. Mellan männens stön hörde hon en röst som sa ”How much is she?”

Hörde hon rätt? Det lät som om de befann sig i ett horhus i Thailand. Visserligen hade hon aldrig varit där, men hon hade hört att det kunde låta så om kvinnor på en köttmarknad. Säljaren fortsatte: ”Hon är snabb och har mjukt skinn!” Männen harklade sig och hummade. C blev ursinnig och spyfärdig. Orden flög ur hennes mun innan hon hann tänka: ”She is a woman, don’t talk about her as if she is a whore!” skrek hon. För även om den andra hade mjukare skinn och smäckrare former än henne, kunde C inte

för en sekund acceptera en sådan kvinnoförnedring. I jämförelse med denna världsvana, svarta amerikanska skönhet var hon bara en obetydlig blekfis från Sverige som försökt överglänsa sin motståndare. Hon hade misslyckats kapitalt och övervärderat sin ställning men trots det var hon i första hand kvinna, alltid beredd att försvara en syster mot vilddjuren.

De amerikanska männen dräglade när de glodde på sitt gemensamma offer. Hon var svart och hade fina former. Systrarna hade samma namn, men kom från olika världar. Amerikanskans mäktiga ljud kunde få svenskans operaröst att blekna.

C blev förvånad när hon plötsligt hörde en annan svensk röst bland flocken av välklädda män med insmickrande leenden: ”Nu blev ni allt förvånade, va? Han stirrade först på C men flyttade snabbt blicken till hennes älskade och sa med ett flin: ”Skulle du vilja känna på hennes ratt ...

”Nu får det vara nog, ditt svin!” avbröt C. ”Visa lite respekt!” Ilsket vände hon på klacken och gick därifrån.

Istället för att avundas den svarta skönheten hade C bestämt sig för att knyta vänskapsbanden med sin motståndare. Visst var det hårt och många gånger kändes livet ensamt och orättvist. Men ordspråket *”Delad glädje är dubbel glädje”* ekade i hennes öron.

Det låter kanske hemskt men hennes älskare köpte henne. Ja, ordagrant köpte henne. Han shoppade dyra och vackra accessoarer till henne. Han ville gärna bli fotograferad bredvid henne. Han smekte hennes knoppar, tvålade in hennes sköna former med mjuka svampar och sköljde henne i ljummet vatten. Han tryckte sig mot henne, trängde in i henne gång på gång medan C förtvivlad och maktlöst såg på.

Inte nog med det, han skröt hela tiden om sin erövring och berättade för främmande män som ville höra på hur otroligt vacker hon var och hur hon tillfredsställde honom. C, ensam och sorgsen, tyckte att det lät sexistiskt. Men männen, de svinen, nickade flinande i samförstånd.

Jag var svartsjuk. Blodet rusade i mina ådror, hjärtat bultade. Helst hade jag velat sticka en kniv i henne. Rakt i sätet!

Alla hans vänner ville leka med henne och han lät dem göra det. De tog på henne, nöp henne i skinnet och smekte henne. Han tyckte njuta av att titta på när de trängde in i henne. Jag kommer aldrig att förstå mig på män.

Men en dag förstod jag att det bara är jag som fyller hans hjärta. Jag minns det som i går – han hade plötsligt tröttnat på henne och sa:

”Ta henne du, jag orkar inte med henne längre!”

Hon följde med oss till Sverige, men hon drack en hel del. På slutet tyckte jag faktiskt synd om henne. Det var som om hon kände på sig att hon var i vägen.

På en av mina favoritbilder sitter jag på hennes motorhuv iklädd jeans, snygg tröja, och högklackade skor. I handen håller jag registreringsskyltarna med vårt gemensamma namn - Carina.

Kärleken övervinner det mesta. Inga hästkrafter i världen kunde hindra mig ifrån att gifta mig med mannen jag följde till Amerika och tillbaka.

Numera är det ingen som kör med mig.

Och hon den andra, *Pontiac Trans Am*, bor i Norrland nu.

Göran om Kärlek

av **Göran C-O Claesson**

Ett hjärta fyllt av kärlek får aldrig rynkor

När kärleken är stark luktar fisen kanel

Vet du inte vad kärlek är? Wikipedia vet!

Trettio år senare

av Charlotte Ekbohm

Jag vet inte varifrån han kommer, men plötsligt står han bara där. Mitt i folkvimlet i på gårdsplanen hemma i Viby, där gårdsloppisen är i full gång, iklädd ljusgrå uppknäppt skjorta och svarta byxor. Håret är mörkbrunt precis som förr, men det har glesnat uppe på hjässan och vid tinningarna skiftar det i grått.

Han tar ett steg framåt, ser sig om och låter sedan den mörka blicken sjunka in i min. Ingen av de andra besökarna verkar ha lagt någon större uppmärksamhet vid honom. Antagligen känner de inte igen mannen som bodde här i huset som barn. Ingen av hans närmaste släktingar bor ju längre kvar i Sollentuna. Utom jag då, om jag nu kan kallas för släkting. Det har gått 30 år, men för mig är han ändå precis densamma. Kanske är det just det här jag har väntat på i alla år.

Jag minns så väl den där dagen när jag först satte foten på gården i Viby. Det var i juni, jag hade just fyllt elva år och mina föräldrar hade bara några dagar dessförinnan omkommit i den där fruktansvärda bilolyckan. De var på väg till min skolavslutning när motorn av någon anledning överhettades. Explosionen var så omfattande att det blev ett stort hål i asfalten på vägen där det hände.

Den första natten sov jag tätt ihopkrupen intill min moster som bodde bara några stenkast ifrån vårt hus i Köping. Men hon var bara nitton år och hennes famn ansågs inte tillräckligt vuxen och trygg för mig, så det beslutades att jag skulle flyttas femton mil bort till en gård i Viby i Sollentuna. Per hade varit min mammas kusin och hans fru Marianne hade jag bara träffat en enda gång, som bebis. De hade två pojkar också, Lars och Albert, och de kunde

visst tänka sig att ta hand om mig i några dagar eller kanske veckor. Som senare skulle bli till år.

Jag fick flytta in på kontoret innanför köket, där doften av matos aldrig riktigt övergav väggarna. De första dagarna tror jag inte att jag lämnade rummet annat än för att gå på toaletten. När Marianne förstod att jag inte tänkte komma ut ens för att äta lunch eller middag började hon komma in med matbrickor på rummet. I början försökte hon att ställa lite frågor, ibland ville hon till och med hålla om mig, men jag svarade aldrig och vände mig bara bort.

Lars och Albert såg jag överhuvudtaget inte till under hela den första veckan. Det var inte förrän efter tio dagar, när jag hade tröttnat på att sitta och stirra in i väggen och jag började gå långa promenader i skogen bakom huset, som jag träffade Albert. Han var fyra år äldre än jag och en rackare på att skjuta med luftgevär.

”Schhhhhhhh Veronicka”, viskade han när jag av misstag trampade in på hans jaktmarker.

Han satt ihopkrupen bakom en stor mossbeklädd sten och signalerade med handen att jag skulle stå still. Luftgeväret höll han tryckt mot högeraxeln och framför honom på ängen såg jag några kråkor stå och picka i jorden. Jag stod helt stilla och betraktade pojken med det mörka håret och den kamouflagefärgade jackan. Solbrännan hade redan fått fäste i hans ansikte och jag minns att jag tänkte att hans röda träskor skar sig något förfärligt mot resten av hans klädsel.

När stenen flög iväg steg kråkorna mot skyn i ett moln av fjädrar och damm. Ingen fågel hade blivit träffad, men Albert sa att maskarna säkert skulle tacka honom en dag. Jag tror att jag föll för honom där och då, det var som att det inte fanns något annat alternativ. Naturligtvis sa jag ingenting, men från den dagen såg jag till att så ofta jag kunde korsa hans spår när jag var på promenad i skogen i närheten av sjön Ravalen.

Så småningom började jag sitta med vid matbordet hemma i huset, men jag och Albert talade sällan med varandra när de andra var i närheten. Lars, som var nio det året jag flyttade in, var en hejare

på att berätta dräpliga historier. Var det inte något som han hade läst, så var det något han hade hört i skolan eller sett på teve. Ibland skrattade han så mycket åt sina egna berättelser att han ramlade av stolen. Då kunde inte ens jag låta bli att le, även om Per och Marianne verkade tycka det var fruktansvärt förargligt.

När hösten kom hamnade jag och Lars i samma skola i Viby, medan Albert som gick i högstadiet fick ta sig till Häggvik. Han hade ofta läxor och efter middagen försvann han upp på sitt rum eller iväg på sin cykel. Det var på helgerna vi sågs. Redan efter frukost tog Albert fram sitt luftgevär och efter en tid gjorde vi längre ingen hemlighet av att jag följde med honom. Kanske var Per och Marianne glada över att jag verkade ha kommit över sorgen en smula, de sa i alla fall aldrig något och det var bara Lars som sjöng retfulla ramsor när vi försvann bort på stigen i skogen.

En dag när vi satt gömda bakom en sten och åt av vår medhavda matsäck kysste han mig på kinden. Jag minns att jag rodnade en smula, men Albert log bara och fortsatte sedan att tugga på sin ostsmörgås. Efter den dagen kysste han mig ganska ofta.

När vintern kom blev Albert allt oftare tvungen att hjälpa Per med snöröjningen på gården. Och när snön var bortforslad fanns det alltid en mängd andra sysslor som Per behövde hjälp med. Under en termin ett år senare, när Albert gått ut grundskolan, skickade de honom till en släkting i Umeå för att göra praktik på hans sågverk. Nu i efterhand förstår jag att det var Pers och Mariannes sätt att hålla oss borta ifrån varandra.

Albert hjälpte mig att leva igen. Med honom fick mitt liv det innehåll som berövats mig när mina föräldrar alldeles för tidigt rycktes ifrån mig. Med honom kunde jag vara tryggare och mer mig själv än med någon annan. Ändå var det han som några år senare fick min världsbild att rasa igen. Den dag jag stod med provstickan i handen inne på toaletten på gården i Viby och jag såg de blå strecken träda fram förstod jag att ingenting någonsin skulle bli detsamma igen. Per, Marianne och Lars hade åkt till stan över dagen och Albert hade ljugit för dem och sagt att han skulle till en kompis och göra ett grupparbete. Albert satt på toalettgolvet vid

mina fötter och strök med kinden över mina bara knän, lika nervös som jag.

Två dagar senare tog vi bussen till Tureberg och besökte en gynekolog. Trots att han lovade total diskretion tog det endast tre dagar innan Per och Marianne bad att få tala i enrum med mig och Albert. Lars blev förpassad till sitt rum på övervåningen och i skenet av kökslampan uttalades ord som jag aldrig kommer att glömma. Att det skulle bli abort var det aldrig någon som ifrågasatte. Däremot fanns ingen rim och reson i den avsky de öste över sin äldste son. Hur hade han kunnat vara så ansvarslös? De hade tagit hand om mig för att ingen annan ville ha mig och så gick han och betedde sig på det här sättet. Hade han inget vett i skallen överhuvudtaget?

Det beslutades att Albert skulle få flytta till Umeå för att arbeta på släktingens sågverk till dess att det var dags för honom att göra sin militärtjänst. Han var ändå snart myndig och det skulle bara göra honom gott att komma hemifrån så de. Per och Marianne skulle besöka honom flera gånger per år och om jag någon gång var bortrest var han välkommen att besöka sitt barndomshem igen. Marianne skulle se till att jag fick den bästa vård och konvalescens som tänkas kunde och sedan skulle den här saken glömmas bort för alltid. De övriga Vibybornas prat skulle nog hålla i sig ett tag, men fick de inget nytt vatten på sin kvarn skulle nog det här också glömmas bort så småningom som så mycket annat.

Albert åkte redan nästa dag. Han stod i hallen intill sin resväska och strök med sin blick över mina kinder. Vi fick inte ens ge varandra en kram till avsked. När bilen svängde ut från gården såg jag hur han vände sig om och såg efter mig. Sedan blev allt kolmörkt. Aborten genomfördes utan några komplikationer. Det blödde mycket, men den värk jag kände där och veckorna efteråt var ingenting mot det ekande tomrummet efter Albert.

Det talades på det hela förvånansvärt lite om Albert på gården efter den sommaren. Det var nästan som att Per och Marianne, åtminstone i mitt sällskap, låtsades som att han aldrig hade funnits. I början undrade Marianne ofta om jag ville följa med henne till stan för att handla kläder eller om hon fick fläta mitt hår, men eftersom

jag alltid avböjde tröttnade hon så småningom på att fråga. Lars roliga historier övergick snart också i tystnad och så fort han hade gått ut högstadiet sökte han en praktikplats i Göteborg och så var även han borta.

En dag bestämde sig Per och Marianne för att följa efter till Göteborg och så kom det sig att jag, redan innan jag fyllt 18 år, bodde ensam kvar på gården i Viby. På ryktesvägen hade jag hört att Albert var militär och arbetade mestadels utomlands. Även om jag fortfarande blev varm i hjärtat av att höra hans namn, hade minnet av honom bleknat och han tillhörde precis som mina föräldrar en del av det förflutna.

Efter en tid träffade jag min nuvarande man, Christer från Uppsala, och vi fick själva två pojkar. De växte upp här på gården i Viby och jag tror nog att vi alla varit ganska lyckliga.

Vi stirrar på varandra. Trots alla år som gått är det anmärkningsvärt hur lik sig han är. Jag vill sträcka fram handen och röra vid hans kind, men i samma ögonblick kommer Christer och lägger sin varma arm om mina axlar.

”Hur går det?” frågar han glatt. Får vi något salt?

Bakom mig hör jag hur min son Adam högljutt står och marknadsför Mariannes gamla kantstötta chiffonjé. Allt går att sälja, är hans devis och det har han kanske rätt i. Han är lik Christer på det sättet, framåt och inte det minsta blyg.

Fortfarande med ögonen vilande på Albert hostar jag till.

”Visst, det verkar gå bra. Jag måste bara gå in och ta ett glas vatten.”

Jag slänger en sista blick på Albert och vänder mig sedan om för att gå in i köket, säker på att han kommer följa efter mig. I mitt huvud ser jag hur vi kastar oss om varandras halsar och viskar de ord vi aldrig fick säga när vi skildes åt för trettio år sedan. Kanske finns det ingen väg tillbaka nu, men det är en risk jag är villig att ta.

Utanför fönstret trängs folk från vad som tycks vara hela Sollentuna. Försäljningen verkar gå över förväntan och nästa vecka kommer mäklaren att lägga ut hela gården för försäljning. Jag vill

egentligen inte flytta härifrån, men pojkarna är i stort sett vuxna nu och Christer har länge velat byta till något mindre. Kanske kommer han dessutom få den där tvååriga tjänsten i Dubai och då är det förstås bara onödigt att ha en gård att oroa sig för också.

Varför kommer han inte? Förstod han inte? Jag plockar med disken, torkar av bordet och dricker ännu ett glas vatten. I säkert tjugo minuter väntar jag, men ingen Albert dyker upp. Till slut tröttnar jag och går ut på tomten igen. Christer står lite längre bort, intill en av våra rundmagade grannar och äter på en korv. Halvt förtvivlad springer jag ut på vägen för att se om jag kan se honom. Björkarnas grenar sträcker sig ut över bilarna som står parkerade intill diket.

Jag fortsätter bort bakom skjulet och är precis på väg att ge upp när jag får se en man i ljusgrå skjorta slå sig ned på en blå tältstol i skuggan under sälgen intill boningshuset. Bredvid honom sitter en mörklockig flicka i gul bomullsklänning och smuttar på en Fanta.

”Albert?” viskar jag när jag andfådd stannar några meter framför dem.

Han ser upp på mig med ett frågande uttryck och plötsligt är jag inte alls lika säker på att det är han. Ögonen tycks inte alls lika bruna som förr, näsan är smalare och munnen något mindre.

”Vem är du?” utbrister tjejen som inte kan vara mer än femton, sexton år.

Burken hon håller i far fram och tillbaka mellan hennes händer till dess att en del av innehållet skvätter ut ur hålet och hon sätter tummen och pekfingret i munnen med en grimas.

”Förlåt”, mumlar jag. Jag måste ha tagit fel, han var så lik en person som bodde här på gården för länge sedan.

”Har du hört pappa, du har väl aldrig bott här?” säger flickan roat, medan hon sätter ned burken hon hållit i på gräset.

Omhuldande klappar hon honom på låret. Mannen framför mig slår ned blicken i marken och skakar sakta på huvudet. Ingenting av den rapphet som Albert hade finns i den mannens rörelser. Som om hon förstått min undran fortsätter flickan.

”Pappa fick en hjärnskada när han jobbade i Bosnien för flera år

sedan. Han kommer knappt ihåg någonting från förr i tiden.”

Jag ruskar på huvudet. Nej, han kommer inte ihåg någonting. Så fel jag har haft, det kan inte vara han. På avstånd hör jag Christers högljudda skratt. En mygga surrar intill mitt högra öra.

Medan jag nickar till avsked ser jag hur den mörkhåriga mannen varsamt tar tag i sin dotters arm och drar henne till sig. Viskar något i hennes öra. Jag tar några steg bort ifrån dem, men hör snart hur dottern ropar efter mig.

”Du damen ... pappa vill veta vad du heter.”

En sista gång vänder jag mig om och tittar på mannen som sitter i tältstolen. Skuggan från sälgen faller över hans ansikte och återigen slås jag av hur lik han ändå är den Albert jag kände en gång.

”Veronicka”, mumlar jag och stryker med handen över håret.
”Veronicka med ck.”

Han håller kvar mig med blicken, men viskar samtidigt med en röst som så väl kunde ha tillhört min Alberts.

”Vad sa hon”, gumman?

”Hon sa att hon heter Veronicka, pappa. Med ck, precis som jag. Är det inte lustigt?”

Göran om Kärlek
av **Göran C-O Claesson**

Frihet i smått. Enighet i stort. Kärlek i allt.

En vän och inga fler
jag mitt hela hjärta ger

Kärlek är kärlek även om förbjuden

Kärleken är ingen hederssak

av Ingvar Åhman-Eklund

Det var inte bara en stormande kärlek till Fadime som drabbade honom. Det var en helt ny främmande värld som öppnades för honom. En värld så mycket mer olik hans egen än han någonsin trott att han skulle träffa på här i välordnade Sollentuna.

Det var för över tio år sedan. Sverige var fortfarande en avskild ö i världshavet. Få talade om ett mångkulturellt samhälle.

Det var egentligen kommunens förtjänst att han mötte Fadime. Att de fann varandra. Eller rättare sagt kommunens helt undermåliga snöröjning och halkbekämpning. Det var vinter och ishalka och ingen hade sandat. Då var det rent livsfarligt att försöka ta sig fram utomhus i Sollentuna.

Svenne var på väg från Sollentuna centrum till pendeln. Framför honom i backen ner mot tågen halvsprang en ung beslöjad kvinna. Plötsligt tappade hon fotfästet och kastades omkull. Hon skrek förtvivlat av smärta. Hennes kasse for iväg och varorna spreds över gångbanan.

Svenne var snabbt framme hos henne. Satte sig ned på huk och frågade henne hur det hade gått. Hade hon mycket ont? Flickan pekade på smalbenet.

Där värkte det rejält. Brutet eller stukat. Svenne hjälpte henne upp, lyfte upp henne i famnen och bar in henne på Paddys Pub som lyckligtvis låg alldeles intill och var öppen.

Hon berättade att hette Fadime, hade varit och handlat åt familjen och hade brättom hem. En av killarna på Paddys hjälpte till och samlade ihop hennes varor ute i blixthalkan.

Svenne fick övertala henne att hon måste till vårdcentralen så att de fick undersöka henne och se om något var brutet. Fadime var

oerhört spänd och ängslig över vad hennes föräldrar skulle säga om hon inte kom hem i tid och någon mobil hade hon inte.

Svenne tog upp sin och ringde efter en taxi som han sedan hjälpte henne till.

Fadime hade inga pengar så Svenne följde med i taxin och sedan till Turebergs vårdcentral

Han bar in henne till väntrummet. Det kändes mycket skönt att bära henne. Fadime var verkligen intagande vacker och Svenne började redan fästa sig med henne. Henne ville han lära känna.

I väntrummet frågade han henne vem hon var, var hon bodde och vad hon sysslade med.

Fadime bodde nere på Malmvägen med sina föräldrar och syskon och gick sista året på Rudbecksgymnasiet. Föräldrarna var arbetslösa men fick hjälp av samhället på olika sätt. Det fanns flera släktingar på Malmvägen, bland annat ett par farbröder med familjer.

Svenne bodde uppe i Töjnan i en villa som han hyrde i andra hand.

Fadime ville inte att Svenne skulle ringa hennes föräldrar. Det fick vårdcentralen göra. Hon fick absolut inte träffa män, framförallt inte på egen hand. Då skulle hennes föräldrar och släktingar se henne som en hora. Anledningen till att hon fick gå och handla på egen hand var att föräldrarna hade drabbats av influensa.

Annars såg de helst att hon skyndade sig hem från skolan. Därför var hon angelägen om att Svenne lämnade vårdcentralen innan någon av hennes släktingar kom och hjälpte henne hem.

Fadime hade haft tur och sluppit ett benbrott. Hon hade endast råkat ut för en stukning och skulle säkerligen bli återställd inom några veckor. Hon kramade om Svenne. Hårt upplevde Svenne det som och tackade honom så mycket.

Kramen följdes av en snabb och blyg kyss på kinden. Svenne stack till Fadime sitt visitkort sedan han ritat en karta på baksidan av det ifall hon skulle vilja ta kontakt med honom. Det kanske skulle komma att behövas kände han det som.

Svenne upplevde att han hade börjat få starka känslor för henne.

Efter att ha gett Fadime en lång innerlig kram lämnade han vårdcentralen så att det skulle bli fritt fram för hennes släktingar.

Månaderna gick och någon Fadime såg inte Svenne till, trots att han gjorde en och annan sväng förbi Rudbecksgymnasiet när han trodde att Fadime kunde tänkas vara på väg hem från skolan. Han kunde inte glömma henne. Han hade blivit upp över öronen förälskad i henne. Nu satt han ofta ensam i sin villa och längtade efter henne. Han tyckte ju sig ha märkt att även Fadime hade känslor för honom.

Vintern hade ljusnat till vår. De första riktiga vårstormarna piskade runt husknutarna och vårregnen smattrade på rutorna. Det var sent på kvällen. Ja, det var natt. Svenne stod i köket på bottenvåningen och tillredde fläskfiléer inför en mindre fest för några vänner nästa dag när det knackade på rutan. Först trodde han att det var någon gren som slog emot men sedan såg han att det stod någon utanför huset.

Det var Fadime!

Svenne blev alldeles varm i bröstet av plötsligt upplevd lycka. Hon kom till sist. Hans känslor kanske var besvarade. Med ett par snabba steg tog han sig till dörren och öppnade den. Fadime kastade sig in i huset och i famnen på honom.

Hon grät och talade darrande om att hon blivit tvungen att rymma hemifrån. Hon hade firat sig ner från balkongen med några lakan. Hon hade sedan tvingats att ta en längre omväg för att försäkra sig om att hon inte var förföljd. Hon hade hört ett samtal mellan hennes far och några farbröder och av det förstått att de skulle ta med henne till deras hemland under påsklovet. Följde hon inte med frivilligt skulle de tvinga med henne. Sedan skulle hon aldrig någonsin få komma tillbaka till Sollentuna.

Hon hade ingen annanstans att ta vägen än att fly hem till Svenne. Hon hade ju sparat hans lilla kort och med hjälp av det letat rätt på hans villa. Nu hoppades hon att hon skulle få stanna tills den värsta faran var över.

Fadime berättade att hennes föräldrar lovat bort henne till en farbror i hemlandet. Han hade fyllt sextio år och hade redan tre

fruar. Han var spännfet och nästan tandlös med långt grått skägg och känd för att vara brutal mot sina fruar. De bodde i en by långt från närmaste stad utan moderna bekvämligheter. Fadime hade funderat på att begå självmord om de skulle försöka få iväg henne dit för ett tvångs gifte. Hoppa från balkongen. Bli ännu en balkongflicka.

Sådan är den så kallade hederskulturen. Där får kvinnorna finna sig i att leva med de män som deras föräldrar väljer åt dem. Kärlekslösa liv i famnen på män som kanske till och med äcklar dem.

Det är oerhört att det finns en del svenska debattörer som försöker förklara bort sådant. Vilken dumhet – vilket svek mot flickorna, tänkte Svenne.

”Visst får du stanna”, svarade Svenne och kramade henne hårt och kysste henne gång på gång. Du får stanna här hos mig hur länge du vill. Jag älskar dig Fadime, mer än jag älskat någon annan kvinna.

”Jag älskar dig också”, svarade Fadime tyst, fast det är förbjudet för mig att älska svenska killar. I min värld anser många att en familj förlorar sin heder om deras döttrar har sällskap med och gifter sig med otrogna. Vi ska gifta oss med muslimska män som våra föräldrar väljer ut åt oss. Men alla mina släktingar är inte sådana”, fortsatte hon, jag har en morbror i Montreal i Kanada. Han tar avstånd från detta medeltida tänkande. Han är gift med en fransk tjej. Dom har tre gulliga ungar. Men dom bor så långt bort så jag har inte råd att fly ända dit.

”Det är självklart att du får stanna”, fortsatte Svenne. ”Jag är oerhört glad över att ha dig i min famn. I den kan du känna dig helt trygg.”

Svenne tog Fadime i handen och förde in henne i villan. Då kastade hon sig i hans famn och kysste honom ivrigt och intensivt. Svenne som längtat efter henne i flera månader kunde inte hålla tillbaka sina känslor utan smekte av Fadime kläderna ett efter ett. Sedan slet han av sig sina och de förenades i ett famntag som fick dem att glömma allt omkring dem och alla konsekvenser.

Svenne fick en underbar orgasm djupt inne i henne och hon

mötte den med en djup suck av tillfredsställelse. Nu fanns bara en varm mjuk lycka som fick den hotfulla verkligheten att tona bort i kärleksskimmer.

Fadime installerade sig hemma hos Svenne. Där kände hon sig trygg och Svenne var lycklig över att ha henne hos sig. Men på sikt var det naturligtvis ohållbart. Fadime gick sista året i Rudbecks gymnasium som hon inte vågade gå till.

”Vi måste ta tag i din situation”, konstaterade Svenne, ”jag går upp till socialjouren. Men jag talar inte om vem jag är och var du finns. Förresten jag har en bekant, Görel, som faktiskt är mattelärare. Hos henne kan du säkert gömma dig tills det här börjat lugna sig. Hon har gömt hotade flickor tidigare.”

Så blev det. Fadime flyttade över till Görel. Görel hade gömt och räddat ett antal flickor som hade hotats av att bli ivägvingade till sina hemländer för att bli tvångsgifta eller utsatta för annat hedersförtryck i sina egna hem.

Hedersfamiljerna kände visserligen till Görel och hennes hus, men dels samarbetade Görel löpande med Sollentunapolisen som hade huset under bevakning, dels hjälpte engagerade polismän med att evakuera utsatta flickor till okända platser långt ute i Sverige. Några hedersbröder som hade försökt bryta sig in hos Görel hade blivit mycket omilt gripna av en piketstyrka när de försökte forcera Görels ytterdörr. Efter det hade hedersmännen stor respekt för Sollentunapolisen. I det här fallet visste de inte heller att det var där Fadime gömde sig.

(Så småningom tvingades dock Görel flytta eftersom hon ständigt blev hotad till livet av hedersmän.)

Svenne besökte socialjouren som tyckte att man borde starta en process för att få föräldrarna att ändra sig, och Fadime och föräldrarna att nå fram till varandra på ett positivt sätt. På den tiden när detta hände hade inte socialtjänsten börjat förstå hedersproblematiken utan hade en politiskt korrekt och naiv syn på hedersflickornas svåra situation.

Fadime hör ju hemma hos sin familj, framhöll den kvinna på socialen som fick hand om ärendet. Hon är ju inte myndig och då är det ju inte bra att hon är på rymmen hemifrån. Om vi får igång en process med föräldrarna så inser de säkert att det inte vore bra att tvinga fram ett giftermål i hemlandet med en äldre man som Fadime inte alls är intresserad av. De är ju ändå hennes föräldrar och som sådana är de väl innerst inne intresserade av att hon får det bra här i livet. Sådana här situationer ska man lösa med terapeutiska samtal som bygger förtroende.

Låt oss arrangera ett möte mellan Fadime och hennes föräldrar på en neutral plats så vi får igång en fin och förtroendefull dialog.

Svenne frågade Görel som varit med tidigare, om detta var en lyckad lösning. Görel var mycket skeptisk inför socialtjänstens förslag att man skulle se till så att Fadime och hennes föräldrar skulle träffas – om än på en öppen och neutral plats. Hon hade mycket onda aningar. Därför hjälpte hon Svenne att få kontakt med Sollentunapolisen som hjälpt henne många gånger tidigare.

”Det har du rätt i, det är en risksituation”, sa den polisman Svenne fick kontakt med. ”Socialtjänsten är så oerhört naiv ibland. Den är faktiskt i många lägen en ren fara för tjejer som hotas av tvångsgifte och annan skit. Var uppmärksamma men inte ängsliga. Vi ska hålla koll det här. Det lovar vi. Rösjöbadet är en bra plats för er att möta dem. Föreslå att ni träffas där.”

Tidigt på lördag är en bra tidpunkt, tyckte polisen. Då är det inte så mycket folk i rörelse där. Men berätta inte för någon att du talat med oss, inte ens till Fadime och absolut inte för socialen. De har vi inget förtroende för.

På lördagsmorgonen var Fadime oerhört nervös och rädd. Men på samma gång kände hon det bra att få träffa sina föräldrar. Barndomen hade ju även fyllts av många lyckliga stunder. Ett liv som deras dotter ju hade byggt upp starka känslomässiga band till dem.

Svenne kramade henne och gav henne en lång kyss.

”Det ska gå bra ska du se, försäkrade han henne. Var inte rädd.”

I bilen på väg ner till Rösjöbadet grät Fadime ändå och bet på naglarna.

När de kom fram var det nästan tomt på serveringen. Föräldrarna hade ännu inte anlänt. Kvinnan från socialkontoret som föreslagit att Fadime skulle få möta sina föräldrar var förstas på plats. Några vältränade motionärer stod och värmdde upp ett tjugotal meter bort i träningsoveraller.

Efter en stund som kändes som en hel evighet kom familjen inkörande på p-platsen i en gammal Merca och en ganska ny BMW. Föräldrarna och ett par andra äldre män, troligen ett par farbröder - välldde ut ur bilarna och satte fart mot serveringen där Fadime och Svenne satt.

Modern kastade sig fram och tog sin dotter i famn.

”Oh vad vi har längtat efter dig. Underbart att se dig.” Fadern var mycket mera reserverad och sneglade fientligt på Svenne.

”Jag är så glad att detta möte verkligen blivit av”, sade kvinnan från socialen. ”Hoppas att detta kan leda till en återförening så ni blir en riktig familj igen. Kan du tänka dig att åka med hem till de dina Fadime.”

Fadime ruskade oroligt på huvudet.

”Nej det vågar jag inte. Jag är rädd för att bli bortgift. Vi kan väl sitta och prata här en stund.”

”Då kan vi satsa på att börja få igång en process där ni bygger upp ett förtroende för varandra tills Fadime har fått tillbaka tilliten till sin familj. För planerna på att gifta bort er dotter har ni väl övergivit”, sade kvinnan från socialen

”Jo absolut”, försäkrade fadern. ”Det har vi inte en tanke på längre. Kommer Fadime med hem så kommer allt att bli bra igen. Hon kan lita på oss.”

Farbröderna nickade instämmande och log.

”Kom med oss hem på lite te så ser du att allt är bra. Att det är som förr”, fortsatte fadern och tog tag i Fadime.

Sedan gick allt mycket snabbt. Fadern kastade upp Fadime på axeln och rusade ned mot bilen. Den ene av farbröderna slog ner Svenne. Den andre hjälpte fadern att få in en skrikande Fadime i bilen nere på p-platsen.

Inom några sekunder hade alla kastat sig in i bilarna som försvann upp mot Danderydsvägen efter en rivstart.

En av motionärerna hade kastat upp sin mobil och meddelat något. De andra två sprang efter de försvinnande bilarna. Kvinnan från socialen stod chockad med sin ena hand över munnen. De... de... de... trodde jag inte. De hade ju lovat mig att allt skulle gå bra till.

”Det är ditt fel att de lyckades kidnappa henne. Dävla socialkärning”, skrek Svenne, fruktansvärt upprörd över vad som hänt. ”Det var din idé att hon skulle möta sina föräldrar.”

Den kvarvarande motionären kom framspringande till dem. Hjälpte upp Svenne och lugnade honom.

”Det är lugnt grabben. De kommer inte särskilt långt”, försäkrade han Svenne. ”Mina kollegor plockar dem innan de hinner ut på Danderydsvägen.”

”Kollegor”, utropade kvinnan från socialen. ”Vilka kollegor?”

”Vi i Sollentunapolisen”, svarade den till motionär utklädd polismannen. ”Tack vare att den här unge mannen tog kontakt med oss och vi inte är lika naiva som ni på socialtjänsten så förutsåg vi vad som skulle hända och spärrade utfarten med ett par bilar när hennes familj tagit sig ner hit.”

När bilarna hade tagit sig nästan upp till Danderydsvägen stoppades de av två polisbilar som spärrade utfarten och ett antal konstaplar. Fadern kastade sig ur bilen och försökte springa från platsen. Han sprang in bland containrarna på återvinningsplatsen. Men flera av poliserna var snabbare och lyckades komma i kapp. Fadern försökte slå sig loss men slogs ner med ett par hårda och välriktade batongslag. Ett stenhårt slag träffade rakt över munnen. Ett krackande ljud hördes när tänderna trasades sönder och rasade ut ur munnen.

”Rasister”, skrek han sluddrande när han bars bort till polisbilen svårt blödande ur munnen.

Farbröderna och modern hade fått lägga sig på marken tills man fick på dem handbojor. Fadime hade kastat sig ur bilen så fort den blev stoppad och börjat springa tillbaka ned mot Rösjöbadet.

Halvvägs ned sprang hon in i armarna på Svenne som löpt upp efter bilen det fortaste han kunde. Darrande tryckte hon sig intill honom. Lugnande smekte han henne över håret Hon vred upp sitt ansikte mot Svennes och de förenades i en lång och innerlig kyss.

”Jag älskar dig”, viskade hon till Svenne. ”Släpp mig aldrig, jag behöver dig.”

”Jag har aldrig förr varit så rädd”, svarade Svenne, trots att jag visste att Sollentunapolisen skulle hjälpa oss. Nu släpper jag dig aldrig.”

”Är ni OK frågade en av de motionärsklädda konstaplarna som kommit fram till dom. Det var ändå bäst det som skedde. Nu kan vi väcka åtal mot dom för försök till människorov och vi har ett bra vittne i damen från socialtjänsten.”

”Ja men på ett sätt var det ju hon som provocerade fram det här genom sin naiva tro på att dom hade ändrat sig”, inflikade Svenne.

”Vem är förvånad”, svarade konstapeln och ruskade på huvudet. Inte vi.

”Älskade Fadime”, sade Svenne. ”Nu när allt detta är över kan vi gå vidare i livet. Vill du leva med mig och gifta dig med mig när du blir lite äldre.”

”Ja”, utropade Fadime, darrande av lycka och spänning som släppt. ”Det vill jag verkligen och jag tror också att vi ska ha en liten till vintern. En liten blandad Sven eller Fadime.”

Där stod de i backen ner mot Rösjöbadet och kysstes medan Fadimes föräldrar och farbröder kördes iväg till polisen.

Göran om Kärlek
av **Göran C-O Claesson**

Bättre hel kärlek än ren

Sånger om kärlek handlar oftast om förälskelse

Att bli kär kan föda en kärlek – och döda en

Casanova Jansson

av Heidi Jergovsky

Redan som femåring visste han att han kunde charma kvinnor. Hans två fastrar gav honom nästan allt han ville ha, för att inte tala om modern som avgudade honom och försvarade honom i alla lägen, speciellt mot fadern, som såg igenom honom och inte lät sig luras av hans manipulationer. För manipulationer var precis vad det var fråga om, redan från början. Han var dessutom ett vackert barn, vilket gjorde det ännu lättare för honom att få som han ville.

Som tonåring hade han lätt att få tjejer. Hans första sexuella erfarenhet, vilken kanske inte var så mycket att hänga i julgran, men ändå, hade han när han var tretton år. Tjejen satt barnvakt åt hans lillasyster var sjutton, råsnygg, och kom från Viby. Det var en händelse som gav mersmak. Han lyckades komma innanför kläderna på åtskilliga av sina kvinnliga klasskamrater, så kvinnliga de nu kunde vara i den åldern.

I femtonårsåldern började han spana efter tjejerna som gick i Rudbecksskolan, som han brukade kolla in när han lägligt gick ut med hunden vid fyratiden när tjejerna stod i klungor och väntade på bussen. Och med sitt, av sina unga erövringars förvärvade självförtroende, hoppades han på lite mer än bara spaning. Och hans blickar gav utdelning, fast inte förrän han nyss fyllt sexton. Dagen efter födelsedagen faktiskt. En storbröstad tjej med långt lockigt rödfärgat hår, punkig sminkning och udda kläder stannade en dag när han stod och rökte vid busshållplatsen utanför Rudbecksskolan. De började prata och bestämde sig för att träffas hemma hos henne och ”kanske ta ett par öl eller så” samma kväll. Hon var arton. Det blev inga öl, hon hade nog inte ens köpt några, utan de hamnade i säng ganska omgående. Han minns inte längre vem som

egentligen tog initiativet, men det kunde mycket väl vara hon. Han hörde senare att hon inte hade stans bästa rykte, i flera avseenden, men sådant brydde inte honom då, och inte senare heller. Snarare tvärtom kanske.

Efter punkttjejer blev det flera äldre tjejer. När han var i trettonårsåldern var det lättaste sättet att få en tjej dit man ville, helt enkelt att tjata och åter tjata, inte tveka, och låtsas vara romantisk, vilket han definitivt inte var. Det sista, att låtsas vara romantisk, gick hem även senare, medan tjetet hade närmast motsatt effekt på äldre tjejer. Komplimanger däremot, och presenter, gick hem i alla åldrar. Att säga till en kvinna att hon var annorlunda än alla andra kvinnor han mött var något som tydligen alla kvinnor ville höra och gick på, varje gång. Visst hände det att han ibland gick på en nit, men han brukade aldrig slösa tid på någon längre uppvaktning om han märkte att kvinnan ifråga inte var intresserad eller behövde alltför långt ”förspel”. Livet var för kort och det fanns många villiga kvinnor. De enda kvinnor han snabbt drog sig undan när han såg vartåt det lutade var de som var alltför efterhängsna. De var inte bara påfrestande utan hade dessutom ofta en tendens till hämndlystnad och det var förstås ingenting han ville utsätta sig för.

En av de värre var Ellen från Malmvägen. Han hade väl varit runt trettio då och hon var åtta tio år äldre. De hade haft ett förhållande någon månad fast han höll på att avsluta ett med en liten söt men tråkig tjej från Värmland just då och träffade Marika, en jämngammal tjej vars generositet på alla plan han inte tyckte att han kunde klara sig utan. Men Ellen hade fina kontakter. Hon var skådespelerska och kände massor av folk i ”den innersta kretsen”, folk med pengar och inflytande. Hon var rolig och intelligent men hon hade ett oroande drag, det märkte han ganska snart. Hon var svartsjuk, rejält. Redan efter en vecka kom han på henne med att gå igenom hans plånbok när han kom ut från duschen. Att hon var ute efter hans pengar var en skrattretande tanke. Hon hade mer än nog av den varan, och hon var definitivt inte snål. Men den gången hade hon bara skrattat bort det, inte ens generat, utan bara sagt att hon ”måste hålla lite koll på sin snygga man”. Men han hade i alla

fall inte någon adressbok, vare sig då eller nu. När han tappade intresset för en kvinna glömde han helt enkelt telefonnumret efter ett tag. Han hade väl runt tjugo, tjugofem telefonnummer i huvudet åt gången. Alla nummer gick dock inte till kvinnor. Han hade faktiskt ett par manliga vänner också, eller bekanta kanske man skulle kunna säga. Den enda riktiga vän han hade haft egentligen var Bolle, en tillgiven studentkompis, som tyvärr omkommit vid en resa till Thailand. Hans plats kunde ingen riktigt ersättas, så han nöjde sig med att bara ha manliga bekanta, som han träffade några gånger per år när det var någon speciell fest som de bjöd honom på. Någon golfvrienda emellanåt också, men inte så ofta. Den sista tiden hade kvinnorna tagit allt mer av hans tid. Hans importfirma hade de två senaste veckorna fått klara sig helt utan honom. Hans två anställda killar skötte ruljansen bra utan honom, i och för sig, men han började känna sig stressad av situationen.

Igår hade han vaknat hemma hos Monica, en tjej som han träffat vid ett övergångsställe utanför Edsbergs centrum, bjudit på en fika på Figges och senare följt med hem. De hade träffats fem, sex gånger under två veckors tid, men han började redan ledsna på henne. I sängen var hon okej, inte mer, men han hade börjat reta sig på annat, på småsaker i hennes beteende. De flesta av hans förhållanden slutade på liknande sätt. Någon var för slarvig, en annan var för pedant, en tredje kunde inte föra sig snyggt när de var ute på restaurang. Inte för att han så ofta bjöd någon på restaurang nuförtiden. Risken för problem var för stor. Och om han kände sig tvungen att göra det valde han en restaurang utanför Sollentuna. Han tog inte ens hem någon nuförtiden.

Det han retade sig på hos Monica var en hel del. Hon var lite nervöst lagd och slickade sig ofta utan anledning om läpparna. Hon blinkade på ett konstigt sätt när hon var irriterad över någonting, och hon var omständlig när hon skulle berätta något, ofta från sitt arbete som arbetsterapeut på Danderyds sjukhus, berättelser som inte ens var intressanta.

Han vaknade alltså hos Monica, kände att han ville därifrån, kollade på klockan och såg att den redan var kvart över tio. Det

hade blivit en del vin kvällen innan, så han var inte alltför pigg. Kvällen hade också innehållit en del besvärande frågor, och han kände att nu var det verkligen dags att avsluta förhållandet. Enligt honom hade det förresten aldrig börjat.

Monica sov hårt, som alltid efter en kväll med alkohol. Hon vaknade inte när han klev upp fast sängen knarrade när han reste sig upp från sängkanten. Han duschade lite snabbt och rakade sig ännu snabbare. Han funderade om han skulle ta med sig sina engångsrakhyvlar (något han alltid lämnade hos sina kvinnor som han tillbringade mer än en natt hos) och som nu vid närmare eftertanke kanske fick många av dem att hoppas på för mycket; som om han liksom flyttat in lite grann, men han beslutade sig för att låta bli. Han klädde på sig, tittade in i sovrummet på Monica, som fortfarande sov, och lämnade lägenheten i lite bättre skick än när han vaknat.

Klockan hade hunnit bli halv ett när han kom hem till lägenheten i Edsberg. Han hade svängt förbi firman på Sollentunavägen och kollat läget, konstaterat att allting flöt på, och sedan handlat lite av det mest nödvändiga på Ica-Maxi i Stinsen.

Han hade fjorton meddelanden på sin telefonsvarare, och sju mejl. Mejlen var från tre olika kvinnor och hade alla liknande innehåll. Varför hör du inte av dig? En av kvinnorna hade skrivit tre mejl, varav två var hotfulla. Meddelandena på telefonsvararen var lite mer varierande till sin art. Det första var från lillsyrran som ville veta om han var på väg, det kom igår när han åkt hemifrån för att träffa henne. Det tredje fjärde, femte och sjätte var från Rebecca, hon som kallat honom skitstövel i mejlet. Hon skrek i de sista samtalen och kallade honom allt jävligt hon kunde komma på. I det sista samtalet från henne sa hon bara med lugn röst: ”Du kommer att få ångra dig”.

De resterande samtalen var från åtta olika kvinnor. En ville ”snälla, bara prata”. En annan frågade om han ville komma på lunch eller middag på onsdag. En tredje grät bara och resten, lite beroende på hur färskt deras bekantskap var, ville antingen träffa

honom för att äta middag eller idka älskog (det senare föregicks ofta av det förra), eller träffa honom för att ”prata ut”. ”Prata ut” var något han sällan eller egentligen aldrig gjorde. Inte om han redan innan mötet visste att syftet med mötet var just det. Ibland, ofta nog, hamnade han där ändå: När den sexuella akten var över, och han låg där helt avslappnad och aningslös, kunde kvinnan bara sådär helt apropå fråga: ”Träffar du någon annan?” Lika jobbigt varje gång. Men självklart nekade han. Ofta, speciellt i början av en bekantskap nöjde kvinnan sig med hans bedyranden att han älskade henne, bara henne och allt var frid och fröjd igen, men nästan lika ofta fortsatte det till jobbiga ”tusen frågor” vilket alltid slutade med att det var sista gången de sågs, i alla fall frivilligt från hans sida. Några gånger hade det hänt att en dumpad kvinna stått vid hans ytterdörr och väntat när han kom hem på kvällen. De gångerna hade han bara nonchalant gått in utan att låtsas vare sig höra eller se kvinnan i fråga trots ibland ganska högljudda scener.

Nu när han kollat hemtelefonen och datorn var det dags för mobilen. Han hade haft den avstängd sedan igår eftermiddag när han gick hemifrån; det var jobbigt när det ringde eller plingade från Sms:en hela tiden när han var tillsammans med någon kvinna. Bäddat för frågor. Nu öppnade han den i alla fall. Fan, det såg inte bra ut. Trettiofyra missade samtal och nitton SMS! Han satte sig på sängkanten utan att först ta av sig skorna. Telefonen ringde – tio signaler, han räknade dem. Så var det tyst någon minut och sedan började den ringa igen. Den här gången räknade han inte signalerna, men det verkade som om de aldrig skulle sluta. Det ringde på dörren. Två långa signaler, som överröstade telefonsignalerna. Han lutade huvudet i händerna och började gråta.

Göran om Kärlek
av **Göran C-O Claesson**

En del älskande är bara förälskade

Ett tecken på kärlek:
båda händerna på barnvagnens handtag.

Samtal i mobilen kan hindra kärleken till ett litet barn

Kärleksbrevet

av **Ragnhild Blomdahl**

Älskade, jag vill verkligen att du läser detta. Med en klyscha, det är INTE som du tror.

Och jag förstår att du gjort dig oanträffbar. Min älskade, jag kräver inte att du tror mig, men jag vädjar, läs ändå vad jag har att säga.

Jag är ledsen att du fick vänta förgäves på mig och jag vet att det var viktigt, vår egen tvåårsdag! Du vet hur mycket jag hade sett fram emot att fira den dagen.

Jag kommer aldrig att glömma när jag såg dig första gången, hur du kom haltande ut från Edsbergs vårdcentral. Den där ruggigt blågrått novemberdeppiga dagen för två år sedan. Trots att det märktes att du hade ont, stod det en aura av ljus omkring dig och du log, mot mig. Min lycka var gjord och fullständig. Novembermörkret skingrades. Hur skulle jag hålla dig kvar? Men naturligtvis - här kom din skada väl till pass. Jag tog dig under armen, erbjöd dig skjuts, ledde dig till bilen och på den vägen är det ... var det. Allt föll sig helt naturligt under den korta bilfärden – att det skulle bli du och jag. Ditt leende, dina skratt åt mina något krystade skämt, jag kunde ju inte låta dig försvinna, dina gröna ögon, din ljuva röst. Tiden med dig har varit den lyckligaste i mitt liv, varje dag har varit sagolik. Min älskade, jag saknar dig så.

Nu har jag bara ett hopp kvar i livet och det är att du läser min berättelse.

Det var så här, jag satt och jobbade vid datorn - du vet manusstopp - och insåg plötsligt att det var ont om tid. Kastade på mig den svarta rocken och min, förbannade, förbannade, Arsenal-halsduk. Rusade ut, hejdades av gamla fru Karlsson, eländiga karring, i 55:an

som vill växla några ord - Hur är det med dig, du ser ut att ha bråttom. Ja just det, bråttom hade jag, jag skulle ju träffa dig. Rusade vidare och ser hur 607:an försvinner på Danderydsvägen. Tänkte att jag kan ta Yxvägen och snedda genom slottsparken till Edsbacka för vår jubileumsmiddag.

Gjorde så och när jag halvspringer längs Yxvägen hör jag att något händer i slänten längs vägen, ett skrik av ångest, något som rör sig häftigt. Jag tar mig ut i terrängen. Och - för sent, när jag redan tar mig fram i terrängen - ser jag ryggen på en skinnvästklädd, något märke, kanske Hells Angels, jag vet faktiskt inte, hann inte se ordentligt, biffig, skallig, tatuerad, kunde inte se vad, var för långt ifrån - jätte. Personen försvinner springande åt macken till och då hör jag en rörelse och en utdragen suck. Det är någon där i buskaget, jag snubblar fram och där ligger en kille, blodig, sönderslagen och med en kniv i ryggen. Jag har sinnesnärvaro nog att fumla fram mobilen men tappar den. Jag darrar, svettas och ska böja mig ner för att ta upp mobilen.

Då - fastnar den förbannade Arsenalshalsduken i en buske och jag faller framåt, över kroppen, eller mannen, jag vet inte, lever han fortfarande eller är han död. Jag får kniven i handen i fallet, kanar över den liggande varelsen med kniven i handen, får panik, helt naturligt med tanke på situationen, kravlar mig framåt, försöker resa mig upp.

Då - hör jag sirener. Antagligen har någon annan hört tumultet och ringt polisen.

Jag får en förvirrad, men med tanke på situationen, sjukt logisk tanke att det med hänsyn till omständigheterna ser misstänkt ut att stå med en blodig kniv i handen, så jag kastar iväg kniven och springer nerför slänten och - utan halsduken - rusar jag Yxvägen fram. Rakt i armarna på polisen kan man säga. En vältränad tjej med blond hästsvans - varför har 95 % av alla kvinnliga poliser blond hästsvans? -hoppas ur polisbilen och brottar ner mig. Ja, jag skulle gjort detsamma, en man med fladdrande rock, blodig och förvirrad i närheten av en brottsplats, fanns det några alternativ?

Ja och nu sitter jag på häktet i Sollentuna och ingen tror på

mig – inte ens den sopa som de utsett till min advokat. Bevisen är överväldigande, blodig kniv hittad några meter från offret med mina fingeravtryck, halsduk i en buske med mitt DNA, mitt DNA på kroppen, inga spår av någon MC-knutte. Och så kärringen Karlsson, hade hon inte sinkat mig hade jag hunnit med bussen.

Och som lök på den laxen så visade det sig att offret är Peter Barkbacken. Ja, du har säkert läst om det bestialiska mordet. Du vet ju vem han är. Som jag har tjtat om honom. Det var ju han som lurade mig på lägenhetsaffären förra året. Och ja, tyvärr så har jag ältat detta om vilken kvalificerad skit han är - vilket stämmer, trots att han är död - både med folk på jobbet, med dig och på sociala medier.

Oddsens för att jag slippa ur den här soppan är ju, det förstår jag, minimala.

Du, min älskade, är min enda möjlighet.

Läs detta och tro på mig och min eviga kärlek till dig.

Din för alltid

Jonas

Göran om Kärlek

av **Göran C-O Claesson**

Internet kan väcka och öka kärlek –
även till en människa

Förälskelse underbar –
om den inte fortsätter att ha befälet!

Förälskad är att hastigt ha gripits av kärlek och tappat
kontrollen

En midsommarnattsdröm

av Ulrika Marmfeldt Lindgren

Hon hade lagt det som var kvar av tvätten i kärran för att slippa gå en vända till och nu var den givetvis alldeles för tung att dra. En stor rot som stack upp på den upptrampade stigen fick hjulet att vicka till så att tvätten nästan föll ner på marken. Det värkte i handlederna när hon kämpade för att få tillbaka balansen. Till slut lyckades hon få kärran upprätt igen. En tröja föll ändå över kanten och ner på marken, lite jord fastnade på det våta. Hon suckade, släppte ner kärran och gick runt och la tillbaka den, drog fram en näsduk som suttit inkilad under kjolens linning och torkade sig på halsen och i pannan. Värmeböljan, som verkade ha kommit för att stanna, var skön, men inte om man skulle dra tvätt hela dagarna.

En svag förnimmelse av att vara iakttagen fick henne att vända sig om, samtidigt som hon gömde tröjan bakom sig, orolig att det var brukspatron som kanske sett att hon nästan tappade tvätten. Men det var en man i smedjan som mötte hennes blick. Han vände sig bort när deras ögon möttes. Vem var det? Hon hade knappt hunnit se hans ansikte, bara de varma ögonen. Kunde det vara en av smederna som skulle komma utomlands ifrån den här veckan? Värmen från ugnen hade gjort honom svettig och musklerna på hans nakna överkropp glänste i ljuset från elden.

”Amelia, vad gör du? Jag väntar på dig.”

Hon tog tag i kärran och vinkade till sin mor som hade gått före henne till tvättlinorna.

”Jag kommer, det är så tungt!” ropade hon till modern.

Hon lyfte upp kärran, kontrollerade att hjulet stod rätt och lutade hela kroppen för att få den att börja rulla. Mannen vände sig om och följde hennes väg förbi.

”Det här var det sista före midsommarhelgen. Nu behöver vi inte tvätta mer på ett par dagar”, sa mor.

”Skönt.”

Amelia tänkte på smeden hon sett.

”Jag tog inte med mig tvättborstarna och såpan upp, kan du springa ner och hämta?” frågade mor.

Det gjorde hon gärna. Hon hoppades att få se honom igen. När hon närmade sig smedjan gick hon saktare. Där stod han, så vacker han var! Hon stannade. Han höll in någonting i elden, placerade det där elden var som starkast, kroppen följde med, det verkade tungt. Han tog ut det uppvärmda och såg efter om det var tillräckligt upphettat, la in röret igen, tog fram en stor hammare och la den på en stenbänk, gick och hämtade vatten vid sidan om ugnen, drack ur kärlet och gick sedan och hällde resten i en sten som var urgröpt. Han tog en trasa som hängde på väggen och torkade sig i ansiktet, drog händerna genom håret och satte det bakom öronen. Nu såg hon honom. Han var verkligen underskön. Hon flämtade till, och hjärtat stannade nästan. Elden i ugnen flammade upp och verkade ge ifrån sig en enorm värme, för han backade snabbt. Nu kunde hon se hela honom. Han hade ett par svarta byxor på sig med ett brunt bälte och han var barfota. Elden falnade så att han kunde gå fram och ta ut smältan. Hon följde honom med blicken när han först la den i vattnet och sedan snabbt över till stenen, tog hammaren och började slå.

Hon kom på att här kunde hon inte stå och glo, det kunde bli skvaller om någon såg henne.

”Far har kommit hem, han är ledig i tre dagar!”

Det var lillebror som kom springande före sin far som han hade mött upp. Amelia såg upp från potatisen som hon hackade. Hon var trött. Visst, far var ledig men midsommar betyder extra mycket arbete i köket. Alla smeder blir lediga men inte vi andra. Hon log lite och torkade bort en hårlock från pannan. Fast det var kul ändå, det skulle bli fest i dagarna tre, och värmen verkade stanna.

Kommer den nya smeden dit? Han satt på hennes näthinna hela eftermiddagen.

Hon ville gå ner och bada när allting var gjort i köket. I kväll skulle hon träffa flickorna borta vid den stora stenen. De skulle gå tillsammans till dansen.

Hon var nästan framme vid sjön när hon såg honom. Han stod en bit från bryggan och kände på vattnet med handen. Hon vek av från stigen och smög närmare mellan träden. Han vek upp byxbenen till knäna och tog några kliv ut i vattnet, böjde sig ner och sköljde av ansiktet. Sedan tog han av sig skjortan och kastade upp den på strandkanten och sköljde av halsen, nacken och armarna.

Hon hörde ett knak i skogen bakom sig och vände sig om för att kontrollera att ingen kom.

När hon tittade igen såg hon att han hade han gått upp en bit och tog av sig byxorna. Hennes andhämtning stannade i halsen.

Han gick fort ut i vattnet och simmade en bit innan han gick upp igen. En vackrare man hade hon aldrig sett. Hon slutade andas när han stod på stranden och skakade vattnet ut håret innan han klädde på sig igen. Ville gå fram och smeka hans hud, hålla hans ansikte mellan sina händer. Känna på lockarna som ramlade ner i ansiktet. Hon satte sig ner och lutade sig med ryggen mot trädet för att samla sig och när hon såg upp igen var han på väg därifrån.

”Är det någon som har sett de nya vallonsmederna som anlände igår?”

Det var Greta som frågade. Amelia ville inte svara. Hon tänkte ha honom för sig själv ett tag till. Tids nog kommer han att upptäckas och då kommer han i princip bli uppäten av Greta. Hon skakade på huvudet.

”Neej.”

De var på väg till Rådan. Spelmännens musik hördes genom skogen. Alfred kom emot dem och log.

”Vill ni dansa flickor?”

”Inte med dig va!” ropade Greta.

”Äsch dig skiner jag väl i. Jag menar er andra.”

Greta låtsades sura och sprang iväg före de andra mot landsvägskorsningen i Helenelund som var ett samlingsställe för ungdomarna.

Amelia såg att hennes mor och far redan var där. Hon gick dit för att prata en stund innan dansen skulle börja. Några män talade om de nykomna smederna.

Hon lyssnade: ”De är inte inbjudna i kväll, det kan bli bråk mellan våra killar och dem. Det ska vi inte uppmuntra till, nu när de ska börja jobba tillsammans. Kommer ni inte ihåg förra året när en nykommen vallon höll på att bli ihjälslagen för att han tittade för mycket på flickorna”, hörde hon.

Hon gick därifrån. Det räckte.

De dansade hela natten. Först i gryningen var det slut. Flickorna gick trötta hemåt och skildes åt som vanligt vid den stora stenen. Amelia hade en kort bit kvar till sitt gårdshus.

Fortfarande yr av dansen märkte hon inte att hon vek in på fel stig. En fågel blev skrämmd när hon kom gående och flög upp framför henne. Hon hoppade till och såg förvånat att hon befann sig bakom smedjan. Hur kunde hon gå så fel, tänk om någon såg henne här. Norrlandssyrenen välvde sig över stigen och doften från de nyutslagna blommorna svävade i luften omkring henne. Solen hade inte gått ned i natt, ett märkligt ljus låg över bygden. Ett darrande skälvande ljus som inte gav några skuggor och som ännu inte hunnit ladda om inför den nya dagen.

Hon smög runt smedjan och gick mot smedsbostaden, där stannade hon. Tröttheten var helt borta nu. En vind tog tag i hennes hår och virvlade runt så att hårbandet följde med upp i luften och flög in en bit i skogen. Egendomligt, det var ju helt vindstilla annars. Hon letade men hårbandet fanns ingenstans. Hon satte sig istället på ekstocken som låg längs med stigen. Ett skrapande mot trägolv hördes från huset, dörren öppnades och där stod han.

De såg på varandra. Han gick emot henne sakta och stannade en bit ifrån.

”Ça va?” frågade han.

Hon nickade. Ça va förstod hon i alla fall.

”Bien merci.”

Han gjorde en gest som visade att det var varmt, hon nickade igen och torkade sig på halsen med ovansidan av handen. Löven från träden omkring dem ruskades häftigt. I ögonvrån såg hon något som sprang över gräsmattan och försvann bakom en brunn. Röster hördes långt borta.

Efter hon besvarat hans vänliga fråga om hon mådde bra, tog han några steg och plockade ner hårbandet från en trädgren ovanför henne.

Åh, var det dit det flugit, tänkte hon och sa: ”tack”.

Han satte sig bredvid henne. Det var alldeles tyst omkring dem. Tre kaniner, en svart, en brun och en vit hoppade fram ur en buske, de sniffade i det torra gräset och drog några strån här och där. De följde kaninernas väg över gräsmattan och in i skogen. En lukt av hav och tång smög sig över dem. Det är en insjö som ligger här, det kan inte lukta på det viset, tänkte hon. Eller var det han som luktade så starkt. De såg på varandra samtidigt, han rynkade på näsan och log lite. Syrendoften kom tillbaka och tog över igen. Han tog hennes hand och drog upp henne sakta, pekade mot sjön och började gå. Hon följde med.

De var vid sjön. Dimman låg någon meter över ytan och rörde sig i virvlar runt, runt. Ibland kom en virvel närmare men vände och blandade sig med de andra och försvann. Hon gick till strandkanten och kände på vattnet, det var ljummet och gav ingen svalka alls. Hon längtade oerhört efter något kallt. Utan att ett ord sades var de samstämmiga, hon hade aldrig varit så lugn och tillfreds.

Ångan över sjön kom närmare dem. En bro med början vid deras fötter formades, virvlarna försvann en efter en därunder. Hon satte sin bara fot på bron för att känna efter om det skulle hålla. Han tvekade, och nu var det hon som tog hans hand. Så började de gå.

Ångan var het och brände mot deras fötter. Ju närmare slutet av bågen de kom, desto varmare blev det. Virvlarna under bron kom upp från sidorna och svepte runt deras fötter som för att hålla fast dem.

Brandrök svepte över dem. Hon blev orolig och stannade och höll ut en arm för att stoppa honom. De lyfte blickarna och såg att det brann överallt framför dem. Om de ville fortsätta fanns det endast en möjlighet, och det var att följa strandremsan där bron slutade, men hettan var enorm, de skulle säkert bli brända ändå. Varför skulle vi fortsätta, tänkte hon. Vad håller vi på med? Som om han förstod hennes tankar, såg han på henne, skakade på huvudet och vände om. Då förstod hon.

”Nej”, skrek hon och pekade, där borta finns vår framtid. Vi kan ta oss igenom det här, fortsatte hon envist och tog tag i hans axel och vred honom mot sig.

” Det kommer att talas om oss, men min far är respekterad i trakten och motståndet kommer att lugna sig. Vi måste bara ge det tid.”

Ett snabbt andetag och hon satte sig upp. Var var hon? Hade hon somnat? Klapprandet av trätofflor nådde henne. Dörren öppnades i smedernas barack och den vackre klev yrvaken ut.

Hon visste vad som väntade dem.

Min mormor och morfar

av Mary Lindkvist

Morfar hade lagt ifrån sig glasögonen på bordet och ersatt dem med förstoringsglasat. Han satt i kammaren och höll mormor i handen. Hon låg i utdragssoffan. Han läste dagens avsnitt av följetongen i Länstidningen. Mormor hade slutna ögon. Lyssnade hon, sov hon eller förnam hon endast hans hand?

I gryningen, innan någon vaknat i huset, hade han gått ut i skogen och samlat grankvistar och i vedboden högg han kvistarna och barren smått, smått och bredde ut det på golvet i kammaren. Det doftade skog.

Morfar hade värmt vatten på spisen och tvättat mormor. Tagit bort tidningarna, som legat under henne och eldade dem i kakelugnen. Han hade bäddat rent i hennes säng och ett rent nattlinne hade hon fått på sig.

De småskrattade då de talade med varandra, men det var lågt, nästan viskande. Jag stod mellan vattenhinken och dörrspringan i köket med lite vatten i skopan och lystrade. Jag kunde inte höra vad de sa. Det var nog inte meningen att jag skulle. Om morfar kom skulle jag låtsas dricka.

Han gick genom farstun med sänglinnet och mormors nattlinne. Han nickade åt mig. Det betydde att jag skulle gå in och sätta mig på pallen och brodera. Det hade mormor lärt mig när jag var fem. Nu var jag stor, hela sju, gick i skolan och hjälpte morfar på loven.

Han gick ner till ån och sköljde kläderna. Han lade dem i järngrytan, slängde i en stor klatt grönsåpa och satte fyr. På vägen tillbaka tog han ned två lakan och mormors nattlinne, från i går, som nu hängde torra och fladdrade på linan. Den var spänd mellan lagårdsknuten och en gårdsgårdsstör. Det fanns brännässlor där

och ett grävlingsgryt. Jag fick inte gå där för morfar.

Mormor hävde sig ovigt upp på ena armbågen, tog på glasögonen och kisade då hon tittade på mitt broderi. Hon hade för en tid sedan ritat mönstret åt mig.

”Oj va fint”, sa hon. ”Nu kan du, min lilla piga. Jag har mera garn där borta i korgen. Den får du. Jag ska inte brodera mera, jag hinner inte”, sa hon och kudden tog ömt emot hennes trötta huvud.

Hinner inte? tänkte jag. Hon ligger bara och gör ingenting.

Korgen var full med garndockor i alla de färger och varje docka hade sin färgnyans. Det stod DMC på en pappersring runt varje och de låg i små avlånga fack.

”Du kan ta hela korgen. Den kan vara bra att ha”, sa hon eftertänksamt och somnade. Nu kunde jag gå ut på gården och andas frisk luft.

Grannfrun, Hedda Moberg, brukade titta in varje lördag på väg till handelsboden. Nu stod de på förstutrappan, tant Moberg och morfar. Han med ryggen mot mig:

”Jaa du, det är kräftan hon har”, sa han eftertänksamt. ”Men här hemma hos mig, skall hon stanna”, sa han. ”Vad som än händer, men aldrig lasarettet.”

Vad var kräftan för något? Det fanns kräftor i ån hos Mobergs, det visste jag. Jag hade själv fångat nästan ett helt tjog förra augusti. Då hade det varit kvällsmörkt och kyligt i vattnet under alarna, minns jag. Det lät konstigt då morfar sa: Kräftan.

På kvällen värmde han vatten på spisen och tvättade henne igen. Då fick jag vara i köket. Han eldade de gamla tidningarna och lade dit nya. Det hade han gjort då jag var här på jullovet också.

På natten vaknad jag av att de skrattade lågmält. Jag tassade upp och kikade in.

”Kom in min lilla piga”, viskade morfar. ”Mormor sover. I morgon kan du sitta och brodera och hålla oss sällskap”, viskade han.

Men det grydde ingen morgon för min mormor.

Om inte otrogen, så godtrogen

av Peter David

Å ena sidan ...

När hon väl öppnade badrumsdörren kom hon ut som en gift och ärbar kvinna, ehuru naken. Som alltid hade Tim stått vid dörren och suktat. Som alltid var en överdrift, för tredje gången vore mer exakt. Aningens melankolisk var han dessutom. För det första var det hans ägandes badrumsdörr som i princip aldrig skulle vara låst; så var de konstruerade för ensamstående i innerstan. För det andra fanns hans älskade Sofia bakom dörren i färd med att duscha bort honom.

Den krämiga och oparfymerade tvålen tog bort eventuella röda spår i hyn av hans skägg. Armarna hade klarat sig bra, inga minnen. I nacken, på halsen och på bröstet gnuggades kyssarna bort; hon kunde icke räkna dem alla. Fötterna och smalbenen bedömdes ha varit inaktiva under akten och kunde snabbt och formellt tvålas över. Underlivet och lårens insidor var förstås värst berörda. Inte bara löddrade hon in sig så noga att vätskorna gick upp i varandra; hon lät dessutom den nya in-Tim-tvälen leva upp till sitt namn.

Huvudhåret var alltid problematiskt. Om hon hade svettats eller om Tim hade rufsats omkring, ja då måste hon ju tvätta det. Men ett nytvättat hår kunde i sig vara avslöjande eftersom hon formellt befann sig på hemväg från jobbet. Tim kunde inte avgöra utifrån om hon schamponerade sig eller inte.

Så när hon stod bredvid honom igen, återtog hon sin bortlånade kropp, en kropp som inte ens fick ta emot ett asylsökande grått hårstrå från Tims bringa.

”Älskling, Sofia, kan vi inte sitta ner och prata lite?”

Han lade märke till hur hemtam hon hade blivit i hans våning. De hade småhandlat lite efter jobbet och nu fanns var sak på sin plats. Tvålen i en egen kopp, den rosa frottéhandduken upphängd på kroken, hennes schampo med det konstiga franska namnet bredvid hans ICA-namnade plastflaskor.

”Klockan är bara fyra, vi hinner nog ta lite kaffe ...”

Sofia svarade inte, hon öppnade däremot ett skåp som innehöll två små koppar, och knappade därefter fram två dubbla espresso.

Tim valde att inte diskutera hur det var på deras gemensamma arbetsplats. Ett uttjatat tema för dem båda. Deras hemlighet.

Först den där timmen vid kopian där han utförde sin parningsdans: dubbelsidigt från enkla förlagor, sorterat baklänges och häftat 1,5 cm från ytterkanten.

”Tack, Tim, det här hade jag inte klarat utan dig.”

Och dagarna därefter, de förstulna blickarna, kopierade och gestaltade ur kärleksnoveller. Men inte fler blickar än vad deras arbetsskrivningar tillät. Absolut inga kyssar på någon toalett. Deras båda arbetsrum låg förresten på sju toaletters avstånd ifrån varandra. Olika bord vid niofikat, oftast i alla fall.

”Jag hade ändå tänkt ta en glass i Kungsan. Slut på veckan och allt. Visst brukar du flexa bort tre timmar på fredagarna?”

Glass är naturligtvis till för att ge svalka. Men varför kunde den inte kyla ner deras hetta? De sprang nog fortare hem till Tims lägenhet än vad tunneltåget hade orkat föra dem.

Efter denna första älskog dög hans handduk och hans tvålar. Dock var badrumsdörren lika stängd som senare.

Tim följde sin Sofia ut till bussen, såklart. Han hade så många tankar att dela med sig av.

Detta med trohet, bara för att nämna en enda tanke. Men det vore nog förhastat om han sa att han ville hoppa av ”grabbarnas” weekendresa. Sofia ersatte hela arméer av kvinnliga danssoldater på Finlandsbåten.

”Jag måste till Systemet också, kommer du med?”

Hade hon sagt, och det gjorde han gärna. Låter det patetiskt

om han berättar att han vill skriva henne en kärleksdikt? Kanske tonsätta den på pianot och skicka den till henne som ett e-brev?

”Du kan gå hem igen, Tim. Bussen är här nu. Tack för idag!”

Tim höll sitt osagda löfte till Sofia. Han hoppade över alla nöjesannonser när han läste bladet därhemma. Sofia var för evärdlig tid hans enda nöje.

Åter till tredjegångskaffet i Tims lya. Sofia flaxade med blicken och tittade allt oftare på sitt mobilur. Och till sist öppnade hon helt sonika kylskåpsdörren och tog fram sina inköpta råkor; dem att bortförklara vitvinet med.

”Det är så det går till hemma hos oss om fredagskvällarna.”

Jodå, han följde henne till bussen även denna dag. Varför visste han inte nog inte ens själv.

... eller å andra sidan

Det fanns inget egenvärde i sig med att berätta det för någon vid niokaffet. Men eftersom Lou-Lou kände någon som kände någon som hade sett Sofia och Tim stiga av en buss utanför hans lägenhet klockan två förra fredagen, så ...

”Okej Lou-Lou, vi har en grej ihop. Så vi fikar vid olika bord.”

Sofia tog om scenen när hon återvänt till skrivbordet i sin enfönstersmodul. Hon hade nog låtit alltför nonchalant därute, ”en grej ihop”. Visst fanns där känslor med vad gällde Tim. Och då blir ”grejen” till en relation, ja alla slanguttryck blir poesi. Han var värd ett bättre eftermäle.

Som om det ingick i hennes arbetsuppgifter om måndagarna försäkrade hon återigen att alla informationskanaler till äkta maken (även känd som Linus) var dränerade.

Det fanns alltså ingen anledning att avsluta det som påbörjats. Och underbara Tim gjorde inget annat än att texta henne sin kärlek. Var det i detta som känslorna låg? När hon och Linus hade förälskat sig i varandra fanns inga sociala medier. Bara den urtråkiga bion och

hålla handen på Djurgården. Nu med Tim, vibrerade det i hennes byxficka dagarna i ända.

Dikterna var också ett plus; inte var han någon mästervoet inte. Och förlät hon honom bara de värsta nödrimmen, så hade han skrivit en del fina rader där namnet Sofia inspirerat till såväl fria, sia som Mamma mía. I sina mest tokromantiska stunder hade han pratat om ett riktigt förhållande och familj. När kommer rimordet om spädbarn och dia?

Sofia var nykär! Det kunde till och med uttryckas i arbetsprestation och siffror. Med andra ord fick hon inte fram rätt siffror i budgeten: långa tankebanor i onödan, felaktiga uträkningar och bristande logik. Snart blev hon så desperat att hon ville ta till alla aktuariers aktuella tjuvknep: beräkna alla detaljer så gott det gick, summera till en total och fördubbla sedan detta tal. Ingen begriper något ändå.

Men det som Tim aldrig kunde ana var hennes bestyr när hon väl kommit hem till sig.

”Om du ändå anstränger dig med att arbeta in en eftermiddag, varför kan du inte hämta barnen tidigare om fredagarna?”

Typiskt Linus att säga så i en besviken mobil. Systemvetaren. Varje tes med egen antites.

Att dupera tösorna var ingen större konst. Mamma hade en svettig hårlock i pannan. Bry sig. Mamma kissade av nervositet en extra gång strax före middagen. Barnen har inte lärt sig statistik. Mammans kinder behövde cover-cream. Barnen kan ju inte engelska.

Men hur pussar man Linus i tamburen just om fredagarna? Pussen ska ha en air av ett tioårigt långtråkigt äktenskap. Samtidigt får hennes läppar inte indikera det som de just gjort med Tim, och framförallt inte visa var de hade gjort det. Men trots dessa ytterligheter ska pussen vara tillräckligt inbjudande för Linus; det var ju fredag och det kunde nog hända sig somt lite senare. Och sedan tidpunkten för pussen: Den skulle helst levereras i hans utandning. Förnam han schampot ändå? Anades tvålens doft? Var andedräkten densamma som deras egen tandkräm gav henne?

Sådana spetsfundigheter slapp minsann Tim att tänka på i sin

lya. Där gör kärleken det som på den själv ankommer, tillkomme Lustans rike.

”Vad blir det till middag?”

”Färdiggrillade revben.”

Sedan ville Linus ha samvaron bekräftad, hennes puss i hallen hade inte lyckats påannonsera kvällsprogrammet.

”Har du köpt räkor och vin?”

”Ja.”

Sofia och Linus ville naturligtvis fortsätta med samlivet så som det var implementerat. De behövde det på sitt sätt, rent av det bästa sättet att försena den skilsmässa som ändå hotade borta vid den skrämnda horisonten.

Vitt vin som tändvätska, alltså. Av räkorna blev man mätt, men inte däst. Och de skalande fingrarna fick en doft av kättja.

Att göra hembesök

Inte för att hon behövde extra sällskap i sängen, men hon välkomnade ändå Tims alter ego, när denne försiktigt knackade på dörren till makarnas sovrum.

”Kom och sätt dig, lille gubben, så får vi talas vid en stund. Jaha, så här går det till hemma hos oss, som sagt. Men jag kan inte säga att jag är otrogen mot dig trots att du ser vad du ser just nu. Du visste ju vad du gav dig in på redan vid kopiatorn den där dagen, eller hur?”

Tim₂ mäktade inte med att titta på henne. Men registrera hennes monolog måste han ju ändå på något vis.

”Jag pratade med några på kontoret häromdan. Den där Finlandsbåten blir nog riktigt trevlig för dig, ska du se. Jag bad dem att försöka övertala dig att följa med. Tänk inte på mig. Jag får ju min veckoranson ändå. Du behöver se lite andra vyer, du också. Lära dig att andas den livsluft som ändå blir din, den dag då

fredagarna stryks ur våra kalendrar.”

”Men jag vill ju fortsätta ... Sofia ...”

Sofia fann det svårt att hitta Tim₂ i mörkret. Antingen var det för dunkelt i rummet, eller så skymdes hennes ögon av Linus aktiva kropp.

”Det kommer en dag när min nya tvål tar slut i ditt badrum. Och jag är inte säker på att du vill att jag köper en ny. Att du har tröttnat på franska märkesvaror.”

”Men det kan också bli tvärtom, Sofia!”

”Ja, det kan bli tvärtom. Men jag vill inte uppleva den situationen. Att jag tvålar in och desinfekterar min kropp när jag just har varit Linus kvinna. Och att dofterna efter din kropp blir de som jag betraktar som de naturliga.”

Det där sista var svårt att förstå. Han var inte van vid att höra hennes svaga röst med dess satsmelodi förskjuten i flåsande synkoper.

”Vet du, den där tvålen jag köpte tidigare i dag, man fick två, om man betalar för en. En hos dig, en hemma här. Så jag tänkte, kan jag få två kärlekar för samma straff som för en?”

Efter att ha sagt detta, bad hon Tim₂ att lämna dem ifred för att låta det dyra vinet bli så kostnadseffektivt som möjligt.

Mona vill överraska Samir

av **Veronica Stanei-Macoveanu**

Mona skyndar sig för att hinna med nästa pendeltåg från Sollentuna Centrum. Hon ska åka till Uppsala. Hon har med sig en liten tårta som hon köpt på Balders konditori, en flaska champagne och en bukett liljor inhandlade på Interflora. Liljor är Samirs favoritblomma. Äkta Champagne har han aldrig druckit. Mona är så glad att hon kunnat unna sig att köpa sådana presenter. Hon ska fira en lugn födelsedag med sin pojkvän. Han har sagt att han inte vill fira utan henne, han vill vänta tills hon kan ta ledigt en vardag nästa vecka, alternativt uppskjuta firandet till helgen därpå. Hon skulle ha arbetat hela den här helgen. Det var schemalagt så, hon letade förgäves efter någon kollega, villig att byta plats med henne. Till slut hade hon ringt Samir för att gratulera och berätta hur ledsen hon var att ingen kunde hjälpa henne.

”Jag bad alla som möjligen kunde byta arbetspass med mig, men alla var upptagna. Jag har ingen chans att komma ifrån, jag är så ledsen. Jag ville vara hos dig, nära dig ... inte bara i tankarna.”

Samir hade tröstat henne, sagt att han älskade henne mer än något annat i världen.

”Var inte besviken, när vi väl träffas kommer det bli extra fint, jag bjuder dig på en mysig restaurang nästa helg. Vi ska ha så kul, bara du och jag. Man kan dansa där också. Älskling, var inte ledsen för min skull, det blir bra!”

Lite senare ringde en kompis och sa att hon ändrat sig och ville ställa upp för något som betydde så mycket för Mona – hennes och Samirs första firande sedan de blev tillsammans. Mona bestämde sig för att låta bli att meddela Samir om detta. Hon ville överraska

honom. Det gjorde henne alldeles pirrig i magen. Hon var så uppspelt.

Nu på pendeltåget känner Mona hur all stress släpper, och bara glädjen är kvar. Hon är fylld av ömhet. Ingen hade kunnat föreställa sig den vändning hennes liv nu tagit.

Mona kommer från ett kristet land i Europa. Hon var gift med Jon, en landsman. En kort tid efter hennes mans oväntade bortgång i hjärtinfarkt, förlorade hon även sitt arbete.

Mona hade haft ett lyckligt liv tillsammans med sin man. Jon var en glad person med mycket humor, så det kunde aldrig bli tråkigt med honom. Monas man tyckte mycket om att resa och varje gång de åkte på semester och på många av deras lediga helger, åkte de från hemstaden för att upptäcka nya platser. Jon gillade att köra bil också. De besökte många av landets turistorter, både de som låg i bergen och de vid havet, men också mindre kända orter, där allt andas in lugn skönhet och en känsla av evig, mystisk fräschör.

Det kapitlet i Monas liv är stängt för alltid. Ingen var så starkt entusiastisk inför varje ny resa som Jon var. Han var som ett barn som började skrika för att de andra skulle upptäcka och njuta också.

”Kom Mona, titta vilket vackert landskap! Titta!” Och hans glädje var smittsam. Han njöt av att vara ute i naturen. Mona älskade Jon och kunde inte föreställa sig att det en dag skulle vara möjligt för henne att älska någon annan.

Nu, när hon är över 40 år gammal är det vår igen i hennes liv, ja! Älska en gång till, med samma styrka men med blandade känslor, av rädsla att hon kastade sig in i det okända. Samir är muslim och detta öppnar en hel värld vars seder och kutymmer hon inte känner till. Monas känslor är mycket djupa och hon betraktar inte sin nuvarande relation som en enkel affär, där man bara är förälskad och där allt bara varar en säsong. Hon kunde inte föreställa sig något

annat än att vara tillsammans med Samir för alltid. Men skulle hon bli accepterad av hans familj, vara välkommen i hans värld? Var det denna kulturkrock som gjorde henne mer passionerad, mer nyfiken, på något sätt besatt av den halvmörka mystik som en så främmande muslimsk man är omringad av. Mannens makt i familjen är inte bara en självklarhet, utan män är fruktade, de bestämde över de andra som fick lov att lyda. Dessutom hade de rätt att ha många hustrur, någonting så obekant, störande och riktigt hemskt för en modern kvinna. Det var sådant det talades om, men naturligtvis finns många undantag. Mona kände oro över dessa hinder och var rädd att de skulle göra det svårt för dem att utveckla förhållandet. Samir lugnade henne, men hans röst svävade obekant när de pratade om detta. Kanske är månggifte en upphetsande tanke för män som bor i Europa där det är olagligt att vara gift med många kvinnor.

Samir förklarade att detta var verklighet för länge sedan, eller i mer traditionella, omoderna länder och att det säkert inte fanns här i Sverige.

Mona vet att hennes lilla själ skulle bli bedrövad om deras relation misslyckades. I hennes ålder, vet hon inte hur djup sorg ska få rötter i sig, kanske ett trauma för alltid.

Mona har en vuxen dotter som är nygift och hon berättade för henne om Samir, kunde inte hålla det hemligt. Dottern var mycket entusiastisk över att detta hände hennes mor, att vara lyckligt förälskad, att älska igen.

”Mamma, jag är så glad för din skull, var inte rädd att jag ska döma dig, jag är inte svartsjuk eller avundsjuk. Jag vet hur mycket du älskar mig.”, hade dottern sagt.

Dottern visste hur mycket hennes mor gråtit, hur mycket hon hade lidit på grund av hennes fars bortgång, hur olycklig hon varit. Först var Mona sorgsen över att Jon dog så tidigt att han inte kunde delta mer i deras dotters liv, se henne ta studenten, gå på universitet, gifta sig, följa henne till altaret, se henne, hur underbar deras enda barn såg ut i den fina brudklänningen. Sedan beklagade sig Mona

över att hon blev ensam att kämpa med livets svårigheter utan Jons stöd. Att Monas dotter hade den inställningen att hon blev så glad för mammas skull var en stor lättnad. Dottern ville så snabbt som möjligt resa till Sverige för att lära känna Samir. För att kunna lära känna honom ordentligt och få chansen att prata mycket med honom, planerade de en tre-dagars kryssning till Helsingfors.

Resan blev lyckad. De umgicks hela tiden alla fyra, Mona, Samir, dottern och hennes man. Samir är i samma ålder som Mona, han är frånskild och har två tonårssöner, som han har en bra relation till och som är goda elever, som inte ställer till med problem för deras föräldrar. Vanligtvis är Samir tystlåten och blyg, men på kryssningen ansträngde han sig och pratade engelska, trots hans ringa kunskap i språket. När de dansade visade han sina känslor, glatt och intimt. Monas dotter blev förtjust i honom.

”Vilken tur du har mamma!” sa hon på hemspråket när de träffades på brunch.

Mona visade en ring som Samir givit henne sent kvällen innan, när de promenerade ensamma på däck. Han hade sagt: ”Jag vill att du ska komma ihåg denna natt, den är vår förlovningsnatt. Ringens sten är en blå akvamarin som blir ett minne av havet och himmelens färg.”

Mona visade ringen för svärsonen också. Mona tyckte att Samir var så öppen mot alla, hon ville att hennes svärson skulle tycka om Samir också, men han hade många invändningar.

”Allmänt, så vill de ha yngre kvinnor, inte jämnåriga och självständiga. Kvinnorna ska vara hemma och inte ha egna relationer utanför familjen. Och du mor, du älskar att ha vänner omkring dig. Du är mycket omtyckt, seriös och hjälpsam, du kommer inte att kunna fortsätta med allt detta bredvid honom.”

Allvarligt och lite skämtsamt ville svärsonen varna Mona för de stora skillnaderna mellan de två religionerna, trots att båda var ganska oreligiösa.

”Men hur ska du handskas med högtiderna. Även om Samir inte är religiös så är föräldrarna, bröderna och resten av familjen det?”

fortsatte svärsonen.

Monas dotter avbröt honom: ”Det viktigaste är att de älskar varandra, ingenting annat kommer i vägen för detta.”

Mona ville inte höra allt som dotterns man sade, det var för svåra frågor. Hennes hjärta bara älskade och älskade, och älskade. I hennes inre värld var förhinder, stora eller små, skillnader i deras seder, men inte i själen. Hon ville inte bli skrämmd av ytliga saker.

Själen enar sig bara med en annan själ, bortom allt, finns inte en annan möjlighet. Där finns inte plats för ålder eller religion. Mona kände redan att det oundvikliga hände. Hon tillät sin själ omfamna Samirs själ som i ett ungt bröllop, själarnas bröllop, som inte hade någonting att göra med något jordiskt. På kryssningen, när de dansade, kände hon inte efter om han var rätt person eller ej, utan att han var hennes kärlek och de dansade förälskelsens dans och hon ville ingenting annat. Samma natt var det mogen sex, varm, förförisk, intensiv som enade dem ännu mer.

Nu, bär Mona hela tiden Samirs gåva, ringen med akvamarin-stenen, för att minnas den unika natten på havet.

En kväll bad Mona Samir att visa henne familje-fotografier. Samir kom med tre tjocka fotoalbum. Hon fick se sönerna sedan de var små, Samirs bröllop i deras traditionella kläder, föräldrarna och syskonen. Brudgummen var så snygg. Smakfullt prydlig också. Bruden var mycket ung. Våldigt söt. Hon undrade varför de skilde sig. Mona vågade inte fråga då.

Nu känner Mona att de främmande personerna på bilderna inte längre är främmande, utan nära hennes själ. När ska hon våga be Samir att få träffa åtminstone barnen i början?

Tåget har färdats mer än halva vägen från Sollentuna till Uppsala. Mona smeker med blicken den blåa ädelstenen på hennes ring. Hon tittar ut genom fönstret på välkända byggnader och landskap som avlöser varandra och är så nöjd, så nöjd att hon ska överraska

Samir att de sa ha en underbar helg tillsammans. Hon ser Samir framför sig då han stod på däck, när han kärleksfullt omfamnade henne och visade henne den lilla present-asken med ringen. Den natten upplevde hon någonting som hon bara trodde var möjligt i böckernas värld.

Mona har nyckel till hans lägenhet, hon skulle kunna gå in stillsamt, och om han tittar på TV med normalt eller högre ljud, kommer han inte höra hennes steg förrän hon närmar sig soffan där han brukar sitta. Hallen var också till hjälp, den kunde skugga henne tills hon visade sig i vardagsrummets dörröppning. Mona föreställde sig Samirs anletsdrag, glädjen och lyckan som lyste från djupet. Hon börjar redan leva sig in i alla dessa känslor och kan inte bärga sig, längtar tills stunden då Samir också ska få dela dem.

Men nu är hon framme. Det var som i en dröm, Mona visste nästan inte när hon byte tåg, tog en buss, gick de 200 meterna från busshållplatsen till hans lägenhet, allt hände automatiskt, hon märkte inte ens tiden som hela resan tog, hon var fylld av känslor som översvämmade. Nyckeln glider lätt, dörren är så tyst när hon öppnar den. Hon klär av sig kappan. Hon tar av sig stövlarna. Bara röster från tv:n ekar i vardagsrummet. Vad bra, Samir hör henne inte. På tröskeln till vardagsrummet öppnar sig jorden under hennes fötter. Framför henne ser hon hur Samir kramar och kysser en kvinna. En lång kyss. Mona ser bara kvinnans ryggtavla. Samirs ögon är slutna. Mona vill bara springa därifrån, utan att säga ett ord, men hennes fötter är som fastklistrade, tunga som om hon hade rötter av bly spridda inuti jorden. Det är parketten som låter som ett skrik under hennes fötter och nu öppnar Samir ögonen. Samma Samir, hennes Samir, bara skräckslagen. Samir, som hon föreställde sig skulle vara fylld av glädje och kärlek när han fick se henne just denna dag. Faran förvandlas till en grimas av ilska över att ha blivit avslöjad. Samirs röst låter hes och hög: ”Mona, du sa att du inte kunde komma idag, du var ju tvungen att arbeta!” Hans röst darrar. ”Vad är detta nu?”

Mona kan inte öppna munnen, den har stelnat, precis som hela hennes kropp och som hennes hjärta som vägrar slå.

Samir fortsätter: ”Det är ingenting! Hon är en gammal vän till mig, jag kände henne innan dig och det är ingenting mellan oss sen länge, hon kom bara för att gratulera”, muttrar han med ändrat tonfall.

Mona kan röra på sig nu, allt verkar överkligt. En mardröm som huggar i hennes bröst. Hon tar på sig sitt vinterplagg, och går ut i kylan. Det snöar nu. Snöflingor smälter på hennes ansikte, men hon kan inte gråta. Det är för mycket. Gråten får komma senare. Hon hör Samir ropa efter henne: ”Mona, lyssna jag älskar inte henne, bara dig.”

Monas telefon börjar ringa. Det är Samir. Hon stänger av telefonen, vill inte prata med någon människa just nu.

Samir fortsätter ringa, tre månader i rad, utan att få prata med Mona. I början lät Mona bli att läsa hans meddelanden, raderade dem bara. Efter en tid började hon läsa Samirs sms, han bad om förlåtelse, bad att få träffa henne, bad att hon ska komma tillbaka, bad att få möjlighet att förklara det inträffade. När hon läste att han tänkte försöka försvara sig, då blev hon arg. Det hon såg, finns ingen ursäkt för. Samir skrev att han saknade henne och att han lider därför att de är skilda nu. Han försökte till och med att komma hem till henne, men Mona bor inneboende hos en äldre dam och ett av villkoren är att hon inte tar emot besök av män. Gärna väninnor, men hon tilläts inte ha sin pojkvän sovande hos henne.

Efter tre månader svarade Mona. Samirs röst var mjuk när han bad att få träffa henne. När han pratade insåg Mona att hon fortfarande hade känslor för honom, de hade inte slocknat. Hennes hjärta fylldes på nytt av kärlek för honom. Detta förbluffade henne. Det var inte meningen att hon skulle förlåta. Hon ville bara glömma Samir och allt som orsakade henne så mycket smärta. Det var som om hennes själ delade sig i två. En del ville bara glömma honom, en annan del ville ta risken för att uppleva de ljuva känslorna igen,

där ljus blandades med rädsla och mystisk med intensiv passion. Är hon sitt eget offer? Hela hennes kropp bär minnet av ödesnatten på havet. Hon gick med på hans förslag och de träffades på Star Hotels restaurang. Samir var mycket stiligt klädd. Han uppvaktade henne diskret. De åt nästan i tystnad. Samtalet började långsamt. Men när Samir tittade på hennes händer sa han: ”Varför bär du inte min ring? Min kärlek till dig har inte försvunnit!”

Samir lade lätt sin hand över hennes. Det räckte! Det började spruta en fontän av känslor in i Monas kropp. Hon kunde inte skilja kropp och hjärta och själ åt. De vibrerade tillsammans.

Samir sade: ”Jag går till receptionen och hyr ett rum.”

Mona protesterade inte och deras kryssningsnatt landade igen över dem. En passionerad försoningsnatt.

Mona började komma till Samir varje helg. Det var till och med bättre än innan. Djupare och en vis sorts familjaritet som inte var banal, ytlig eller vulgär, utan en gemenskap baserat på en historia som levde sin smärta i dem och nu bar sin frukt av uppskattning. Till och med alla hushållssysslorna utförde de med lust och entusiasm tillsammans. Nu var de ett team, där var och en ville behaga den andre. De talade aldrig mer om det som hände på Samirs födelsedag.

De planerade att dela upp deras semestrar. En del tillbringade de tillsammans och den andra delen var och en med sin familj i hemlandet. Samir åkte först med sina tonårssöner till Marrakech och hälsade på släktingar. Mona arbetade då. Sedan reste de tillsammans genom Sharm el Sheikh och därifrån åkte de buss till Kairo och pyramiderna.

Världen är stor, vilka upplevelser! Sedan återkommer man till sitt lilla jag en aning berikad med allt man sett och förstått.

Sedan var det Monas tur att åka till sitt hemland. Under den perioden, när Mona var bortrest, ville Samir renovera sitt badrum, detta skulle han göra på vardagar efter arbetet och på helger. Mona

var glad att hon slapp så mycket störande ljud trots att hon gärna ville hjälpa till och därför hade hon lite dåligt samvete. Hon skulle komma tillbaka efter tio dagar, en måndag. De kom överens, att om renoveringen var färdig, skulle hon åka direkt från Arlanda hem till Samir, annars skulle hon åka till Sollentuna för att slippa se röran, och träffa Samir först på onsdagen, när allt säkert var i ordning.

Söndag kväll pratade de i telefon och Samir var inte färdig med renoveringen, den tog lite mer tid än han hade hoppats. Allt hemma var ostädad, dammigt, redskap överallt och när det gällde att lägga kakel hade Samir en stor bit kvar förklarade han. ”Det är inte bekvämt att bada och efter en så lång resa behöver du en avkopplande dusch. Det är bättre för dig, älskling, att åka till Sollentuna och vila, säkert är allt arbete slutfört på tisdag och på onsdag lagar vi en god middag och har det mysigt”, sade Samir.

Han suckade: ”Jag är redan trött och kan inte fortsätta arbeta mer idag!”

”Men älskling, jag saknar dig, jag väntar ivrigt på vår träff, smeka dig, kyssa dig, ta dig.”

På flygplatsen känner Mona en stor längtan efter Samir och tanken att åka direkt hem till honom i Uppsala är för stark, hon kan inte stå emot. Samir var på arbetet nu, så hon kunde komma och göra i ordning, till och med laga mat. Resans trötthet försvann, kvar fanns bara glädjen över att de skulle träffas ikväll och sova omslingrade hela natten tillsammans.

Samirs lägenhet är verkligen ostädad. Mona lämnar resväskan i hallen. Hon är mycket nyfiken på att se badrummet. Det är så som Samir beskrev, många klinkers kvar att ordna, men väggarna är fina. Bredvid badrummet finns en separat toalett och hon öppnar dörren frånvarande. På handfatet finns en rosablommig necessär. Hon öppnar den med darrande, febrila händer. Där är allt en kvinna behöver: läppstift, kam, tandborste ...

Samma känsla av överklighet som förra gången omsluter henne.

Onekligen har en kvinna varit hos Samir och glömt sin necessär. Mona är så förvirrad. Hon tar necessären, lägger den på soffbordet, trär akvavit-ringen av fingret, lägger den i askkoppen och med tårar i ögonen låser hon Samirs dörr för sista gången.

Möte mellan generationer

av Kevin Iversen

En äldre, välklädd herre i sjuttioårsåldern böjer sig fram mot en ung dam på sätet mitt emot på tunnelbanan och viskar:

”Hade jag varit tjugo år yngre skulle jag bjudit ut dig på middag och hade jag varit trettio år yngre hade jag friat, hade jag varit fyrtio år yngre skulle jag frågat om du ville älska och hade jag varit femtiofem år yngre skulle jag frågat om du ville åka bak på min moped, hade jag varit sextio år yngre hade jag nog velat leka med Lego!”

Den unga, söta damen lutade sig även framåt och svarade med len röst, medan hon blinkade förföriskt:

”Ett av dina förslag skulle jag aldrig kunna motstå!”

”Jasså, vilket då?” frågade mannen nyfiket.

Den unga damen slickade sina röda, sensuella läppar och svarade geschwint:

”Jag kunde verkligen tänka mig att leka med ditt Lego!”

Göran om Kärlek
av **Göran C-O Claesson**

Förälskelse är snabbt uppflammad kärlek.
Det händer att den håller

Kärlek går genom världen men strömmar inte in i alla.

Squaredans med förbjuden frukt

av **Nettan Wall**

Arbetsveckan var slut och Fleur var på väg att lämna kontoret när Nicole i receptionen vinkade henne till sig.

”Vill du hänga med på squaredans på tisdag?” frågade Nicole. ”Det är i Häggvik.”

”Squaredans?” utbrast Fleur. ”Ehe ... jag kan inte dansa. Har ingen som helst rytm i den här långa rangliga kroppen.”

”Men det är gratis.” När Fleur skakade på huvudet lade Nicole till: ”Det är sån där prova-på för nybörjare och det är inte alls svårt. Jag lovar. Klart att du som är ett supergeni, med i MENSA och allt, kan lära dig squaredans.”

Fleur gav till ett litet skratt: ”Högt IQ är knappast till någon nytta. Jag är totalt hopplös på såna saker.” Hon började gå mot hissarna. ”Hej då, trevlig helg.”

Fleur lämnade Kista Science Tower och gick till busshållplatsen. 523:an stod inne och sju minuter senare klev Fleur av i Helenelund. När hon satte nyckeln i låset hemma i det lilla radhuset, kom Lurvas, en Golden retriever genast rusande med viftande svans. Det kändes bra att någon blev glad att se henne varje gång hon kom hem. Hennes sambo kom knappast springande till dörren och överöste henne med pussar och kramar. Zebastian hade i alla fall middagen klar. Alltid något. Han var knappast någon kulinarisk begåvning, men denna fredagseftermiddag hade han fixat att koka makaroner och värma köttbullar i mikron. Till detta serverades tomatpuré.

När de satt tillsammans vid köksbordet och åt maten sa Fleur: ”En kollega, Nicole, frågade mig om jag ville gå på squaredans på

tisdag efter jobbet.”

Zebbe hånflinade och utropade: ”Squaredans! Ha ha ha ... du dansa?”

”Ja hur så”, replikerade Fleur stött och putade med underläppen.

”Jag menar bara ... det är liksom inte din grej. Aldrig att du skulle ...”

Fleur reste sig hastigt från bordet. Hon stormade ut i hallen och slängde på sig jacka och skor. Lurvas kom lunkande efter henne. Han tittade på Fleur med sina stora hundögon och hon lät sig bevekas, kopplade honom och gick ut med en demonstrativ dörrsmäll. Vid Kummelby kyrka stannade Fleur till, fiskade upp mobilen ur jeansfickan och ringde till Nicole. ”Jag följer med på squaredansen.”

Det var den sista tisdagskvällen i augusti. Fleur började ångra sitt infall.

”Jag kommer att göra bort mig fullständigt”, sa hon till Nicole när de satt på pendeltåget. ”Skulle inte förvåna mig om jag trampar nån stackare på tårna.”

Nicole skrattade. ”Oroa dig inte. Det kommer att gå bra.”

De klev av i Häggvik och tog till vänster vid utgången. Sedan sneddade de över en parkeringsplats. Nicole pekade på ett stort falurött trähus med vita knutar. På en skylt stod det IOGT-NTO. På gräsmattan framför huset stod två äppelträd som bar rikligt med gröna äpplen som inte var mogna ännu.

De kom in i ett kapprum där de hängde av sig ytterkläderna och bytte till inneskor. Fleur hade på sig en vit T-shirt, mörkblå jeans och ett par höga sneakers. Nicole ledde henne uppför en trappa till övervåningen och in i en stor, ljus danslokal. Stämningen var uppsluppen. Folk stod i små klungor och småpratade. Vart Fleur än vände sig så log någon mot henne, hälsade henne välkommen eller bytte några ord med henne. All vänlighet gjorde att Fleurs nervositet dämpades något och när musiken började strömma ur

högtalarna och lektionen satte igång, var hon så nyfiken på vad som skulle hända att nervositeten gled av henne helt. En Caller stod framme på scenen. Fleur gissade att han var i hennes egen ålder, runt trettio. De ställde upp i squarer, grupper om åtta personer i varje square. Fleur placerades på höger sida om sin Partner, en kille i tjuogoårsåldern med gymfigur. De stod med ryggen mot scenen, en av Head-positionerna. Paret mittemot var också Heads. De andra två paret var Sides. Callern förklarade att killen på tjejernas högra sida var deras Corner. Sedan började han lära ut olika dansturer, så kallade "Calls". Aha, nu började Fleur få ett hum om vad squaredans handlade om. Callern höll i det hela och under dansens gång talade han om vilket call de skulle utföra. Genom att sätta ihop de enskilda callen, skapade han intressanta koreografiska mönster. Det måste betyda att ingen dansomgång var den andra lik. Vad spännande.

"Callet Dosado är en fransk term som betyder rygg mot rygg", sa Callern.

Fleur och hennes Partner stod mittemot varandra.

"Gå runt varandra utan att vända er, passera med höger axel, glid förbi varandra rygg mot rygg och backa så att ni står mitt emot varandra igen."

Fleur förvånades över hur lätt det var att utföra själva callen och hur roligt det var.

Under dansens gång, fick Fleur plötsligt syn på en lång attraktiv kille med rufsig brun kalufs, som stod nonchalant lutad mot väggen. På ett oförklarligt sätt, kände hon sig dragen till den här främlingen. En omedelbar attraktion. Fleur hade aldrig tidigare upplevt något liknande. Då och då kastade hon förstulna blickar på snyggingen.

Varje dansomgång kallades för ett Tip. Det bestod av två delar. Den första delen var ett Hashcall. Då pratade eller rappade Callern till bakgrundsmusik. Under Singing callen sjöng han istället och namnen på turerna vävdes samman med sångtexten. Kursvärdinnan, en rar tjej i fyrtiofemårsåldern, hjälpte till att dela upp alla i squarer inför nästa Tip. Hon nickade åt snyggingen: "Kom här, du kan dansa med Fleur."

Killen kom glatt och ställde sig på Fleurs vänstra sida. Han hade på sig en åtsittande vit T-shirt med svart tryck som fick varenda svällande muskel på bröstet att avteckna sig tydligt. Ett par svarta jeans smet utmanande runt de smala höfterna. Fleur kände hur hjärtat började bulna snabbare. Hon lade fingertopparna lätt i hans uppvända handflata. När Callern sa: "Bow to your Partner", vände hon sig mot honom och nickade, samtidigt som hon lät blicken flyktigt glida över hans ansikte. Det mörkbruna håret som inramade hans ansikte hade strimmor av gråa strån. Fleur bedömde att han var i fyrtioårsåldern eller något äldre. Hon registrerade den breda, fyrkantiga hakan med sin grop och de djupt liggande ögonen. Han log mot henne och hon besvarade hans leende, medveten om den oväntade hetta som spred sig genom kroppen. Det var länge sedan någon man haft en sådan inverkan på henne.

"Bow to your Corner, join hands circle left" Dansen började med att alla åtta dansade i ring. Musiken dunkade fysiskt påtaglig omkring dem. "Left Allemande the Corner girl, Dosado with your own" Fleur och hennes Corner fattade varandras vänstra handled och de snurrade ett halvt varv runt tills de hamnade framför sin Partner. När de gjort Dosado utropades nästa call: "Right and left grand." De gick i kedja. Fleur drog förbi en kille i taget med växelvis höger och vänster hand. När hon kom tillbaka till sin Partner sa Callern "Swing" och Fleur lutade sig mot snyggingen, andades varmt mot hans bröst medan de dansade runt ett varv. Han lyfte sin vänstra hand och Fleur rullade ut medsols i dansriktningen. Därefter gick de som par tillbaka till hemmapositionen.

Nu var det dags för Singing callen och Callern började sjunga: "Circle to the left-Left Allemande-Weave the ring- Give me a ticket for an airplane, Swing a little lady round and promenade home, Lonely days are gone, I'm a-coming home, my baby she wrote me a letter" Callern hade en gudomlig sångröst. Fleur rycktes med och gick helt upp i musiken och dansen. Damerna bytte plats så att de fick dansa med alla herrarna i squaren och följa med dem

hem till deras hemmapositioner. Fleur upptäckte allt fler mönster i formationerna. ”I don’t care how much money I’ve got to spend, Got to get back to my baby again ...”

När Tipet tog slut, tackade Fleur sin Partner för dansen och när han gick följde hon honom diskret med blicken. Han gick fram till en blondin som lade sin hand på hans arm och det tog inte lång tid innan Fleur förstod att hon var hans fru. Typiskt. Blondinen var raka motsatsen till Fleur. Liten, kurvig med långt blont hår. Fleur var lång och slank och hade mörkt, nästan korpsvart hår till axlarna. Snyggingens fru var oförskämt söt dessutom. Fleur visste inte varför hon kände sig så besviken, hon var ju själv upptagen och verkligen inte på jakt efter någon att byta ut Zebbe mot. Nää, de hade det ju bra i sin förortsvardag med radhus och vovve. Vad är det med mig, tänkte hon.

Kursvärdinnan började dela ut namnbrickor. Fleur fäste sin på T-shirten medan hon nyfiket kollade snyggingens och hans frus namnbrickor. De hette Alex och Sandra.

Squaredansen fortsatte. Nästa Tip dansade Fleur med en äldre herre med glasögon, men hon tittade hela tiden åt Alex håll och märkte att han ofta såg på henne också. Och det var en välbekant blick, som fick det att pirra i maggropen.

Efter dansen blev det fika i ett rum på nedervåningen. Det doftade gott av hembakat, men Fleur var trött och dessutom vågade hon inte sitta nära Alex, så hon stod över.

Zebastian var vaken när hon kom hem. ”Hur var det?” frågade han. ”Gick det bra?”

”Det var jättekul och jag klarade det”, sa Fleur stolt. Hon lät bli att tala om för Zebbe att det inte var som dans egentligen, utan mer som att gå till musik.”

”Ska du fortsätta med squaredans?” undrade Zebbe.

Fleur funderade inte ens, utan svarade direkt: ”Ja, absolut.”

En ny värld hade öppnat sig för Fleur och hon kände sig intensivt levande.

På lördagen cyklade de till Rösjön. Det var en av de sista sommarkdagarna. Alla soldyrkare lapade desperat sol inför det långa svenska vinterhalvåret, med inoljade kroppar, hörlurar och iPods, surfbrädor eller veckotidningar i händerna. De trängdes med campinggäster och nedkladdade ungar, med rinnande glassar och deras manande föräldrar. Zebbe klättrade upp i hopptornet och tog ett jätteskutt ner i vattnet så att det stänkte vida omkring. Fleur gick försiktigt ner i vattnet där det var som grundast och vispade med armarna mot ytan ”Iiiiiiii.”

De fann en klippvall, där det var lugnare. De satte sig tätt intill varandra och myste. Zebbe höll om Fleur och gnuggade hennes rygg varm. De åt den medhavda matsäcken medan de torkade i solen.

”Ska vi spela Minigolf?” frågade Zebbe

Fleur fnyste: ”Minigolf ... aldrig i livet.” Hon gav honom en pisksnärt till blick.

”Ja vaddå ’rå tänkte bara att med din attitydförändring till att pröva nya saker utanför din bekvämlighetszon så varför inte? Det var värt ett försök.”

Ironin i hans röst undgick henne inte. ”Skämta inte”, bet hon av.

Det var den första tisdagen i september. När Fleur cyklade till squaredansen den kvällen kände hon sig märkvärdigt laddad. Hon visste inte om det var kärleken till dansen, den levande sociala miljön eller känslorna för Alex som gjorde henne så exalterad. Äpplena utanför hade börjat växa till sig nu. Snart skulle de vara mogna.

Fleur lät blicken svepa över danslokalen och fick syn på Alex. Han hade på sig ett par urblekta jeans och en huvtröja. Hennes blick följde hans ryggtavla halvvägs bort genom rummet och vandrade sedan vidare till scenen där Callern höll på att koppla in sin dator

och ställa upp högtalare inför kvällens dans.

Det första Tipet hamnade Fleur i samma square som Alex. Hennes känslor för honom gjorde henne blyg och tafatt. När de hamnade intill varandra i dansen stod hon orörlig, tittade ner i golvet och väntade på nästa call. Squaredans var ett samarbete mellan de åtta i squaren och ögonkontakt hörde till, men Alex blick påverkade henne så starkt att hon hade svårt att klara av det. Ibland samlade hon mod och vågade möta hans blick och när de tittade på varandra kände hon att det inte bara var en ensidig platonisk attraktion, utan något speciellt de båda delade.

Fleur var inte den enda som hade charmats av Alex. Han var som en magnet som drog in alla i sitt fält. Kvinnorna kastade sig ohämmat över Alex. De var framfusiga, bjöd upp honom hela tiden och pratade med honom under pauserna. Alex var utåtriktad och verkade inte ha något emot det. Hans fru verkade inte heller ta illa upp, de dansade mer med andra än med varandra. När det var dags att röra om i squarerna, försökte Fleur diskret ta några steg åt Alex håll, men hon hann aldrig fram. Någon annan kvinna hade redan ryckt tag i Alex.

Efter några Tip, tog Alex av sig huvtröjan och när han drog av sig den, åkte också t-shirten med upp en bit och Fleur såg en skymt av hans magmuskler. Det var en mycket upphetsande syn. Fleur var övertygad om att det syntes på henne vad hon kände. Det är lätt att bli paranoid när man har förbjudna känslor som man desperat försöker dölja.

Kursvärdinnan delade ut papper och instruerade alla som bestämt sig för att gå Basic-kursen, nybörjarnivån som bestod av de första 53 callen, att fylla i anmälningsblanketten. Fleur fyllde i namn, personnummer, adress, epost-adress och telefonnummer. Kursvärdinnan samlade in papperen igen och Fleur såg att hon gick in på kontoret med högen.

Fleur dansade en stund till, sen passade hon på att vila ett Tip. Utanför, på samma våningsplan som den stora danssalen fanns en diskbänk, ett runt bord med vattenkannor och plastmuggar och stolar där dansarna kunde vila sig. Längre bort låg kontoret. Fleur smög in där när ingen såg. Lapparna låg på skrivbordet och hon bläddrade fort bland dem. Handen skakade. Musiken dunkade på andra sidan väggen. Just som Fleur hittade det hon sökte, hörde hon en röst bakom sig. ”Ursäkta?”

Fleur hoppade till. Sakta vände hon sig om och såg in i ordförandens frågande ögon. Han höjde på sina ögonbryn. Fleur fann sig snabbt och sa: ”Jag kom på att jag fyllde i fel telefonnummer, jag har precis bytt mobil.”

”Jaha ... vänta ... ” Han tog pappershögen från Fleur och bläddrade igenom den tills han hittade Fleurs lapp och räckte den till henne. Han stod kvar och väntade. Fleur blev på nytt ställd. Medan hon funderade på hur hon skulle göra, tog hon en penna från skrivbordet. Hon kluddade över telefonnumret så noggrant hon bara kunde och fyllde sedan i samma nummer igen. Puh. Hon hann i alla fall se vad de hette i efternamn och vilket år Alex var född. 1972. Nu kunde hon i alla fall googla.

Efter fiket, gick Fleur därifrån utan att ha fått vara Alex Partner en enda gång. Hon var grymt besviken.

Fleur vågade inte googla hemifrån, så hon väntade tills hon var på jobbet nästa morgon. Alex och Sandra von Kaltenbach. De bodde på Nytorpsvägen i Tureberg, nära Sollentuna Centrum, en pendeltågstation från henne. Det roade Fleur att ta reda på lite mer om Alex. Han var ekonom, spelade innebandy och sjöng i ett rockband. Fleur memorerade adress, telefonnummer och mejladress.

Det var tisdag igen. Fleur hade kommit hem från jobbet och gick en runda med Lurvas. Det var i mitten av september. Solen hade gömt sig bakom en molnbank och luften var klar och skarp. Vinden

som drog in genom Sollentuna, förde med sig höstens bitande kyla. Fleur längtade med skräckblandad förtjusning till dansen ikväll. Stålsatte sig inför det hon bestämt sig för att göra. Ikväll skulle hon bjuda upp Alex. Bara hon inte fegade ur.

Fleur var iskall efter promenaden. Hon tog en dusch. Vattnet strilade skönt mot hennes kropp, värmden henne utifrån och in. Hon höll i duschhandtaget, lät vattnet smeka huden och fantiserade att det var Alex händer som utforskade hennes kropp. Hon särade på benen, höll munstycket på rätt avstånd, blundade och kände hur Alex vispade med sin tunga, snabbare och snabbare. Hon skälvde till och gnydde belåtet.

När Zebbe kom hem stod Fleur framför badrumsspeglarna och sminkade sig, blöt i håret och med en handduk svept omkring sig. Zebbe stod som fastrotad och tittade storögt på henne.

”Men Fleur, du brukar ju aldrig sminka dig”, utbrast han.

Fleur kom inte på något att säga. Hon fortsatte lägga silverfärgad ögonskugga på ögonlocken och målade läpparna röda.

”Vad är det egentligen med den där squaredansen som lockar?” frågade Zebbe.

”Det är en rolig aktivitet, bra motion och kul att träffa lite folk.”

”Killar, menar du?”

”Var inte löjlig, de flesta killar där är upptagna, dessutom är det mest pensionärer.” Hon lade ner makeupen i necessären på handfatet. ”Är du svartis?”

”Äh, fåna dig inte. Jag är inte svartsjuk.”

”Jo, det är du. Erkänn.” Hon boxade honom lekfullt i magen. ”Erkänn att du är svartsjuk.”

”Nää, jag känner dig. Jag vet att du aldrig skulle vara otrogen. Du är inte den typen. Jag vet ingen som håller så hårt på sina moraliska värderingar som du.”

Fleur tog av sig handduken och hängde den på en krok i badrummet. Zebbe tittade lystet på hennes nakna kropp. Fleur ålade sig in i ett par jeans och vred sig åt sidan för att trä i det matchande skärpet. Zebbe grep tag om hennes höfter bakifrån och

kysste henne på halsen. Hans händer vandrade uppåt och kupade hennes bröst. Hon vred huvudet en aning och lät honom finna hennes läppar. De kysstes passionerat. Sen sköt Fleur varsamt undan Zebbe och tog på sig en kortärmad röd blus.

”Ha det så trevligt. Happy dancing”, sa Zebbe. ”Jag väntar uppe.” Han gav henne en blick som hon inte hade några svårigheter att tolka och som gjorde henne upphetsad.

På träden utanför föreningslokalen dinglade stora runda äpplen. Fleur plockade ett solkysst och alldeles nymoget äpple från en gren. Saften sprutade när Fleur bet i det. Äpplet var otroligt saftigt och gott.

En vikhvägg delade av danslokalen. På ena sidan var den kurs hon skulle gå, Basic och på andra sidan dansade de Plus, den tredje nivån. Där höll Nicole till.

Nu var det dags. Fleur trodde aldrig att hon skulle våga bjuda upp en kille, särskilt inte honom, men hon hade gått omkring och surat i en vecka för att hon inte hade fått dansa ett enda Tip med Alex förra gången, så när dansen skulle till att börja, tog Fleur ett par bestämda steg i riktning mot Alex. Han upptäckte henne inte förrän hon var precis bakom honom. Då vände han sig om och hon hasplade ur sig: ”Ska vi dansa?”

Först sa Alex ingenting. Han stirrade bara på henne. ”Du och jag?” sa han sedan.

”Jaa.” Hon sänkte blicken.

Alex tackade ja och fyrade av ett oemotståndligt leende. De tog varandras händer och Alex ledde henne till Sides-positionen i Squaren.

Callern startade dansen: ”Bow to your Partner-Bow to your Corner”. Alex sa något, men hon kunde inte höra orden över den pulserande musiken. ”Sides face Grand square”. Det längsta callet på Basic-nivån, hela 32 steg. Det skapades ett vackert mönster när

alla dansarna rörde sig i egna kvadrater. ”Face your Partner - Right arm turn”. Försiktigt lade de sina händer om varandras underarmar och när hon kände Alex hand mot sin bara hud genomfördes hon av en ljuvlig stöt. ”Allemande left-Swing” Alex tog ett ordentligt tag om henne och efter swingen twirlade han henne flera varv runt. Alex svett osade manlighet. Vid ett tillfälle under dansens gång drog han fingret längs hennes hand. Fleur undrade om det var medvetet eller inte, det var en sådan lätt smekning och efter det höll han handen helt stilla. Hon tittade inte åt hans håll, men inombords påverkades hon så starkt av hans beröring att det fladdrade i skötet och hon drog ett häftigt andetag.

Callern hade ett oändligt tålamod. Utan att någonsin låta irriterad gick han igenom samma call om och om igen.

Efter Singing callet hann Fleur knappt tacka Alex för dansen, förrän en 70-årig dam hade dragit iväg med honom till en square som höll på att bildas längre bak, men efter ett par Tip kom Alex fram och bjöd upp henne. Det var som att han återgäldade hennes mod. Det gjorde att Fleur kände sig mindre generad över att hon bjudit upp honom tidigare.

De höll på att lära sig ett nytt call, när Fleur plötsligt såg hur Sandra från sin position i squaren, kastade en misstänksam blick på henne. Det var blicken som ofelbart kände den erotiska kraften hos en rival.

När Fleur kom hem efter squaredansen, kastade hon sig över Zebbe. Hon tryckte upp honom mot hallväggen, smekte hans bröst och mage under T-shirten och vandrade ner till hans jeans. När översta knappen knäpptes upp vid hennes beröring flämtade han till häftigt, medan hennes fingrar fortsatte till nästa knapp. Fleur drog ner sina egna jeans också, särade på benen och tryckte sitt underliv mot det hårda. Hon tog spjörn mot väggen när Zebbe trängde djupt in i henne. Hon gungade rytmiskt fram och tillbaka. Kramade om det bultande som fyllde henne. Han började stöta allt hårdare och

de rörde sig snabbare och snabbare, i takt, tills de började närma sig kokpunkten. Då stack Zebbe ner ena handen och började massera samtidigt som han fortsatte jucka. Fleur stönade när skötet drog ihop sig i pulserande sköna vibrationer och de kom tillsammans i en extatisk spasm. Trots den befriande orgasmen, kände sig Fleur märkbart otillfredsställd.

Fleur höll på att spricka av att gå och bära på de översvallande känslorna själv. Det var inte längre fråga om en oförarglig flirt när Alex upptog hennes tankar större delen av dygnet. Under en lunch på Jensen i Kista Galleria, anförtrodde hon sig till Nicole.

”Ponera att du kunde ha en affär med Alex och veta med säkerhet att ingen någonsin skulle få reda på något, skulle du löpa linan ut då?” frågade Nicole.

Fleur suckade. ”Åh, det är svårt ... Jag vet inte. Min kropp skriker efter att få utlopp för alla de här känslorna, men efteråt skulle jag få leva med vetskapen om vad jag gjort ... och skuld-känslorna. Nää, tror inte jag skulle klara det.”

”Jag fick själv ett helt vansinnigt ryck på mitt förra jobb. Kärade ner mig i en äldre man, kunde knappt koncentrera mig på nåt. Han var också gift. Så kom firmafesten. Vi drack och flörtade. När jag började snacka om att åka hem sa han ‘Slagga på min soffa, närmare jobbet.’ När vi kom hem till honom hoppade vi på varann, det var hett och passionerat. Efter det hade vi sex några gånger.”

”Vad klassiskt”, sa Fleur och de började skratta.

Squaredans var en underbar hobby. Fleur hade nytta av sitt skarpa intellekt, sin minnesförmåga och sitt logiska tänkande. Hon började bli riktigt säker. Varje vecka dansade hon och Alex det första Tippet med någon annan, men så fort det var dags att bilda nya squarer, sökte de sig till varandra. De gick helt sonika och ställde sig som par. Trots att Fleur fortfarande blev blyg och konstig så fort Alex var i närheten och trots att de aldrig ens haft en konversation, hade deras subtila signaler sinsemellan gjort att de var en enhet, vilket var märkligt med tanke på att Alex fru och ett stort antal squaredansare

befann sig i sfären. I hemlighet rös Fleur av spänning inför de intima budskap Alex blick så ofta sände henne. Han fick henne att känna saker hon inte borde känna. Hon förstod varför paradiset förbjudna frukt tedde sig så oerhört frestande.

Så kom november och det blev dags för Fleur att gå på sin första öppna dans, Nybörjardansen på Rotebro Dansträff. Det var roligt att dansa med folk från andra squaredansklubbar och Callern var också ny för henne. Nicole hade hand om serveringen. Hon berättade att Alex var där utan sin fru. Sandra var bortrest.

Fleur började gå nerför trappan till dansgolvet. Hon hade på sig en lång klänning som var uppslitsad bak. Någon kom klapprande bakom henne. Hon vred på huvudet och upptäckte att Alex var alldeles intill henne med ansiktet bara någon decimeter från hennes och hon blev genast medveten om hjärtats allt snabbare slag och den våg av upphetsning hon kände när hans blick mötte hennes. Han lät blicken vandra ner till klänningens överdel. Fleur märkte att han studerade uringningen.

De ställde upp som par i en square nära scenen. De stod tätt intill varandra, mycket närmare än de brukade och det kändes naturligt. Ibland vet man bara så fort man ser en person att det finns något där. Han utmärker sig från alla andra i lokalen, på tåget ... Av alla man möter i livet är det väldigt få som har en sådan effekt på en, som man känner en omedelbar samhörighet med. Man vet ingenting om varandra men känner ändå att man har så mycket gemensamt och passar så bra ihop. Det var så Fleur upplevde det med Alex – två människors starka band till varandra.

”Heads you promenade travel halfway, go round the ring and then walk in and Square thru go four now, go all the way go Right & left thru, turn this girl-Pass thru-Trade by, and then Star thru” Fleur satte upp sin vänstra handflata mot Alex högra. De var varandras spegelbilder. Det gick inte att undvika att se varandra i ögonen på ”Star thru”. Fleur blev skrämmd av intensiteten av den

åtrå som blossade upp i hennes inre. Hon vred sig under hans arm och de slutade som ett par. Tempot var högre än det brukade vara på kurskvällarna, men det var bara kul.

När Singing callet skulle till att börja, tog Fleur mod till sig och gjorde en rörelse med sin tumme över Alex handled. Hon visste inte om han märkte det, men smekningen hon gav honom gjorde henne själv upphetsad. ”Heads face Grand square-Take a look at her hair, it’s real, don’t believe what I say, just feel ...”

Det blev fel ibland, men då ställde de bara upp på Lines och inväntade Callerns kommando: ”We have Lines, Lines up to the middle and back” och deras square var med igen. ”Square thru 3 hands around-Swing this girl and promenade-Got the one and only walkin’, talkin’, livin’ doll”.

Fleur dansade ett Tip med en annan kille. Och sedan var Alex där vid hennes arm. Allt som allt dansade de elva av sexton Tip med varandra den kvällen. Alex erbjöd henne skjuts hem. Fleur tackade ja. Han öppnade passagerardörren åt henne. Hon gled ner i framsätet. När de var inne i bilen, brakade regnet lös mot vindrutan och deras andetag immade igen vartenda fönster så att det var omöjligt att se igenom rutan. Alex rotade runt i byxfickan efter bilnycklarna, hittade dem och slog på tändningen. Klockan på instrumentbrädan visade nitton minuter över tio. Han backade ut och körde söderut, med The Alarms ”Strenght” på stereon, medan regnet smattrade mot vindrutan. Från E4:an körde Alex in på Turebergsleden och vidare in på Love Almqvist väg. Ingen av dem sa något. Då de kom in på Bokvägen och befann sig omkring fem minuters väg från hennes bostad saktade Alex plötsligt in. Han stannade vid väggkanten och stängde av motorn. Det blev väldigt tyst utan ljudet från motorn och fartvinden. Ute låg mörkret tätt. En bil körde förbi och spred en vit båge av ljus över Alex. Fleur tittade forskande på honom. Han lät händerna vila på ratten.

”Följ med mig hem”, mumlade Alex knappt hörbart. Han mötte

hennes blick nu. Det hungriga begäret i hans ögon sa tydligt att han ville ha henne. Fleur var alldeles het av förlägenhet inför de liderliga tankar som rusade genom hennes huvud. Hon kunde knappt andas. Fantasin var plötsligt verklighet. Det var kittlande. Hon kände en lätt kramp i hjärtat, en signal om att hon borde dra sig ur det här. Hon drog ett befriande andetag som slutade i en liten rysning.

”Nej jag kan inte. Jag önskar ...” Hon avbröt sig, rädd för att uttala resten av orden.

Alex startade motorn och körde vidare mot Helenelund.

”Fleur”, sa han med hes iver. ”Vad ska jag ta mig till, du gör mig helt galen av begär.”

Han såg perfekt ut, i profil mot rutan. Halsduken föll i vackra veck mot nyckelbenet. Någon avlägsen del av henne tvekade fortfarande. De kom fram till hennes gata och Alex stannade bilen ett kvarter längre ner. Fleur gjorde en ansats att gå ur bilen, men Alex hejdade henne. Han tog fram något ur handskfacket.

”Hon är borta en vecka till, ring mig om du ändrar dig.” Alex räckte henne ett visitkort. Fleur tog emot det. Sedan gick hon ... utan att säga någonting.

Varje dag den kommande veckan var Fleur nära att ringa Alex. Frestelser är till för att stå emot, tänkte Fleur och hon stod emot denna. Hon och Zebastian körde på i samma hjulspår, men det här med Alex hade fått Fleur att börja reflektera över deras relation. Hon bestämde sig för att satsa mer på förhållandet – bygga vidare på den grund de redan hade. Fördjupa och förbättra. Så undvek de lättare de frestelser som obönhörligen kom att fortsätta att komma i deras väg.

”Nästa sommar kanske du kan lära mig spela minigolf”, sa Fleur till Zebbe, när de satt vid matbordet och avnjöt Zebbes hopklibbade pasta med tomatpuré. ”Och jag kan lära dig laga mat.”

På tisdagskvällen, när Fleur kom fram till huset i Häggvik, såg hon att de flesta äpplena fallit till marken. Hon plockade ett av de få äpplen som fortfarande hängde kvar på trädet och tog en tugga. Hon upptäckte att äpplet var ruttet inuti.

Kärlekskrocken

av Arto Palovaara

Jag vet inte svaret på kärlekens gåta. Har aldrig vetat heller. Kanske är det någon annan som vet? Men jag tror inte det. Den kärlek som alla talar om stämmer inte överens i alla fall med min verklighet. Den kärlek jag själv trott och inbillat mig stämmer inte överens med det jag faktiskt upplever just nu och ser med egna ögon eller kan ta på. Fan, jag känner mig verkligen som en slags idiot. Så omedveten när det kommer till kritan. Allt vad jag upplevt hittills i livet och läst på universitetet är endast en ynka liten del av svaret vad livet och kärleken kan vara. Just det ... kan vara ... inte är. För är, är ju något som är fast och bestämt. Men det är inte kärleken. Inte på det sättet som man hittills föreställt sig. Det går inte att fånga in den på något sätt. Och det var dessutom endast glimtar av kärleken som tidigare visade upp sig, fast ändå inte ens i närheten av allt som kärleken står för fastän jag inbillade mig att jag på något sätt var uppfylld av det. Men nu just i denna stund så känns det som om jag är pånyttfödd, som ett förvuxet spädbarn denna gång. Ovetandes om någonting. Dagarna, stunderna är sköra som glas. Så varsamt måste jag ta det.

Om jag visste i förväg att Johanna skulle komma i hög fart med sin bil svängandes i kurvan hade jag givetvis aldrig klivit ut på gatan. Johanna i sin tur hade nog aldrig kört så fort eller ens svängt in på Polhemsvägen om hon vetat att jag just i ögonblicket som hon svängde klev ut på gatan. Men det var ju bara det att man inte kunde veta helt säkert vad som kunde ske i nästa stund hur förberedd man än trodde sig vara. Tack och lov var det ingen stor jeep hon körde utan en liten bubbla. Otroligt att människor fortfarande körde med sådana gamla bilar. Ont gjorde det förstås ändå även om jag kom

undan med skråmor och en djävulsk värk i höger lår, som hon körde in mig i. Inga benbrott dock eller hjärnskakning konstaterade läkaren som undersökte mig. ”Du har haft tur ... men du kan ligga kvar här för övervakning som en ren säkerhetsåtgärd och gå hem imorgon när vi gjort sista undersökningen”, hade han sagt bakom sina glasögon som låg på nästippen och rättade till sin vita rock då han stod vid sidan om sjuksängen. Därefter gick han sin väg. Johanna som följt med mig till sjukhuset var mer chockad än vad jag själv var trots att det var mig hon hade kört på. Det var jag som fick be henne att sluta tjuta och ta sig samman medan hon sprang runt mig och gallskrek då jag låg där på gatan. Hon grät även då hon var med mig på sjukhuset.

”Hjälp upp mig bara och kör mig till sjukhuset”, fick jag fram då jag låg där på marken som en förvriden gren och kippade efter luft.

Det har nu gått två år sedan vår lilla kollision och jag ska bli farsa för första gången i mitt liv. Fyrtiofem bast. Fyfan vad märkligt. Jag fattar ingenting. Inte att jag ska bli farsa utan att det ens sker överhuvudtaget. Trodde den biten var körd för länge sedan med tanke på att jag inte levt med någon kvinna tidigare på riktigt.

Johanna ... hon är för mig en märklig människa ... hälften så gammal som jag ... exakt 25 år. Undrar ärligt talat ibland om hon inte är lite galen, men det törs jag inte säga eller fråga. Fast hon uppträder ibland som hon hade eld i baken och spretar med armarna som om hela hon plötsligt förvandlas till en väderkvarn. Pratar högt och fort gör hon också. Nästan skriker. Inte bara hemma utan även bland människor. Hon blir så entusiastisk då hon ska prata om någonting. Hon är störtkär i mig, det säger hon hela tiden och kramar mig om halsen varje gång som om det vore sista vi gjorde. Hon är allt jag inte tidigare visste vad kärlek är någonting och ändå vet jag absolut ingenting.

I början kändes det skumt att gå omkring med en 20 år yngre tjej. Jag vet inte. Det är bara det att det inte var precis det vad jag hade föreställt mig. Hade förut tänkt mig att man kanske träffar någon

jämngammal som man bildar familj med. Barnen går i skolan och sedan blir man gammal och går i pension. Ja, ungefär på det viset. Men någonstans har jag ändå känt på mig att det inte är så enkelt. Alltså, livet ... kärleken ... vad det nu är för något egentligen, är inte så enkelriktad. På ett sätt har det ju varit så. Jag hade det lätt i skolan. Fick högsta betyg i alla ämnen. Var lagom duktig i fotboll. Mina föräldrar jobbade i Turebergshuset. Farsan var ju politiker i Moderaterna och morsan satt ju i kommunens ekonomiavdelning och betalade ut lönerna. Så vi hade det även gott ställt. Jag började läsa på Handelshögskolan inne i stan direkt efter gymnasiet. Tog ekonomexamen och började jobba på Nordea. Sparade till ett hus eller lägenhet behövde jag inte. Morsan och farsan bestämde att jag så småningom skulle få huset på Polhemsvägen medan de själva skulle flytta till Vasastan till en flott femma. Jag bodde i en hyreslägenhet i Edsberg tills de flyttade iväg för 15 år sedan. Livet var då klappad och klar. Då var det bara att vänta på den rätta. Och hon skulle ju dyka upp närsomhelst var det tänkt.

Men kruzet var ju att det inte var någon som kom bara sådär som jag hade tänkt eller hoppas på. Ingen visade särskilt intresse för mig trots att jag såg rätt bra ut och hade fina kostymer på mig. Ville inte hänga här hemma i Sollentuna på någon pub i väntan på den rätta. Stureplan eller kanske någon krog inne i Vasastan var de ställena jag och mina vänner besökte. Men där kammade man ju noll. Fast jag försökte nog inte ens på allvar. Var nog inte redo för att leva ihop med någon om man ska vara riktigt ärlig. Det verkade dock som allt var på skämt där inne i stan. Tjejerna skrattade och viftade bort en då man sa någonting som kunde tänkas väcka deras uppmärksamhet. Sedan vände de om sig mot en väninna med en paraplydrink i handen och tjattrade vidare med henne. Så var det nästan hela tiden förutom en gång då jag fick napp. Men det visade sig att hon inte alls var intresserad av att bilda familj. Hon babblade istället hela tiden om resor och studier utomlands som hennes föräldrar skulle bekosta. Nej, jag vet inte ... jag blev nog bränd där och lade ner det här med att leta efter tjejer. Mina vänner som jag hade då skaffade familj så småningom och flyttade ut till flotta villor

i Danderyd, Täby och Enskede. Det var bara jag som blev kvar här i Sollentuna. Men jag älskar Sollentuna ... jag skulle aldrig kunna tänka mig flytta härifrån ... ja, vad fan ... det här är ju mitt hem ... även om mina föräldrar inte längre bor kvar här och har ena foten i graven.

Men sedan dök ju Johanna upp med sin bubbla på morgonen för två år sedan. Sprang ut barfota och i en vit tajt klänning. Ögonen uppspärade som hos en galning. Brinnande kastanjebruna ögon. Fräknarna var nästan på väg att falla från ansiktet. Armarna flaxandes som en väderkvarn. Ja, herrejävlar vad hon skrek: ”Oj oj, förlåt mig!” Jag blev ärligt talat lite rädd där för henne och undrade vad det var för psykfall som hoppade ut ur bilen. Men sedan såg jag något ... jag vet inte vad ... är så dålig på sådant ... att förklara ... fast det var något som glimtade i hennes ögon som fick det hugga till i mitt hjärta. Kände knappt värken för ett ögonblick när jag såg hennes ögon. Nästan så att man kände sig religiös för en kort stund ... hur nu religiösa känner sig ... men vad vet jag när jag tänker efter. Ja, det är så mycket jag inte längre vet. Tog tjänstledigt ett år sedan från banken för att reda ut vad det var jag ville ha ut av livet. Vad var det jag egentligen ville göra. Jag visste inte. Men Johanna var med mig. Hon tyckte att det var bra att jag tog ledigt från jobbet. Och uppmuntrade mig att fundera i lugn och ro vad jag istället ville göra.

Kärlekens kraft eller vad man nu ska kalla det är så oerhört stark. Nej, jag är inte andlig av mig på något sätt. Tror inte på änglar, demoner eller ens Gud, men det har som sagt visat sig vara något helt annat än det jag trodde innan. Johanna presenterade mig för sina föräldrar som är ungefär tio år äldre än vad jag är efter två månader att vi började dejta. Jag trodde först att det skulle bli ett djävla liv med tanke på åldersskillnaden, men det blev de inte. Visst, de var lite nyfikna och undrade vad jag var för en. Men de var gamla hippies, konstnärer och började istället snacka om fri kärlek och var inne på sex, hur och i vilka ställningar man skulle få ut skönaste

orgasmen. Och drack vin i mängder. Blev lite pinsamt där tyckte jag. Men Johanna satt och garvade vid matbordet hela tiden. Antagligen åt mig och mitt ansiktsuttryck. Tog ett tag innan jag vande mig vid deras jargong, men det gick bättre och bättre för varje gång vi träffades. Mina föräldrar var betydligt mer tillbakadragna än vad hennes föräldrar var då jag bjöd över Johanna på middag inne i Vasastan. De sa inte det rakt ut, men man såg ju det på dem att de önskade sig att jag skulle ha funnit någon jämgammal istället för en så ung kvinna som Johanna. De är en smula gammaldags av sig. Men det blev tack och lov inget tjafs om saken utan de respekterade mitt val och sa att det var bra att jag i alla fall funnit någon i livet. Johanna tycker också att de var ganska stela av sig.

Vi var på en utflykt för några dagar sedan. Promenerade längs Edsviken en bit från Edsbergs slott. Det var helt otroligt vackert väder. Som på ett vykort. Blankt vatten. Inte ett moln på himlen. Solen strålade mot klipporna där konsthallen ligger. Barnen sprang och kastade gryn till änderna vid stranden. Människorna satt på sina filtar och myste i vårvärmen eller satt vid kaféet. Det var där och då jag inombords kände någonstans att jag äntligen hade förstått lite mer än tidigare vad kärlek är för något, då jag tittade på Johanna när hon gick bredvid mig. Hon kramade om min hand hur hårt som helst under promenaden, som om hon aldrig skulle släppa taget om mig. Det var då jag vågade berätta att jag hade en tumör som läkarna upptäckt för fyra månader sedan, att de skulle börja behandla mig inom några dagar. Hon blev helt galen och grät medan hon började slå på min arm. Skrek tills rösten inte bar längre: ”Du får inte dö!” Det tog en lång stund innan hon lugnade ner sig och jag fick möjligheten att säga att tumören var en liten tumör. En godartad sådan. Att kirurgerna kan operera bort den lätt och jag kommer bli frisk. Jag började också gråta efter en stund. Har nog inte gråtit sedan jag föll med cykeln över en betonggräs med huvudet före och skrapade upp armarna och benen då jag var ungefär elva år gammal. Hon lugnade ner sig till slut och kramade om min kropp ännu hårdare. Sade inte ett ord. Bara tittade på mig

med sina brinnande bruna ögon.

Nu i morse, innan jag kom hit till gruppsamtalet, så gick jag förbi Sollentuna centrum där hon jobbar som servitris uppe på Wayne's coffee. Hon var fullt upptagen med alla som stod i kö för att handla frukost, så vi hann inte byta några ord. Men vi bytte istället med varandra en evighetslång blick och ett kärleksfullt leende. Jag kände samma sorts hugg i hjärtat som den gången då hon körde på mig med sin bil. Såg ut som att hon mimade: ”Jag älskar dig” då jag tittade på henne en sista gång innan jag gick ner för rulltrapporna mot entrén, så jag mimade tillbaka samma ord: ”Jag älskar dig”.

”Ja, nu sitter jag här på den här stolen och berättar allt detta för er fast jag inte känner er på något sätt om min och Johannas kärlek ... hon ger mig hopp om livet och kärleken ... vårt barn kommer födas nu i juni ... beräknat ungefär samma dag som jag blev påkörd av Johanna ... en riktig kärlekskrock”.

”Tack Melker, för att du ville dela med dig av din berättelse, det var mycket starkt av dig att komma hit och berätta för oss, tack så mycket”.

Den största kärleken

av Charlotte Ekbohm

En del säger att kärlek vid första ögonkastet inte existerar och kanske var det inte så för oss heller. Första gången vi möttes blev jag nästan skrämmd av de starka känslor du väckte inom mig. Hur kunde en enda människa sätta mig så helt ur balans?

Redan första kvällen vi sågs sov vi i varandras armar – hungriga trots tröttheten, efter den andres närhet. Du vaknade mitt i natten och sökte min kropp, som om du aldrig kunde få nog av det jag hade att ge. Och jag tog emot din kärlek, utsvulten på ömhetsintygelser som jag var.

För varje dag som gick växte sig vår kärlek starkare. Det var helt ömsesidigt och ibland undrar jag om jag ens visste vad kärlek egentligen var innan jag träffade dig. Du uppfyllde hela mitt väsen, stunder utan dig kände jag mig egendomligt tom, som om ingenting annat längre var viktigt. Mina starka känslor skrämde mig då och de skrämmer mig än. En dag kommer du säkert att lämna mig, så blir det alltid, och när jag tänker på det vet jag inte om jag kommer att uthärda.

Men jag vill inte tänka på det nu när jag sitter på pendeltåget mot Märsta och vet att jag snart ska få träffa dig igen. Vi kommer att gå hem till oss, till vår lägenhet på Sollentunavägen, laga någon enkel mat och kanske titta på teve en stund. Kanske blir det att vi som så ofta börjar diskutera någon struntsak, något som egentligen inte betyder någonting alls. Sedan kommer vi ändå att bli sams - det blir vi ju alltid till slut - och somna helt nära, lyssnande på varandras

andetag och då spelar vad som händer i världen utanför ändå ingen som helst roll.

Det är inte alls någon hemlighet att vi bråkar då och då. Du kan bli så fruktansvärt arg och jag får ofta kämpa för att inte säga allt som jag tänker när jag vet att du ändå har fel. Det är väl så att det är med dem vi älskar mest som vi vågar släppa våra hämningar och vara helt oss själva. Det är en balansgång vi måste lära oss hantera. Både du och jag.

Ibland funderar jag över vad livet kommer att ge dig, vad du kommer att arbeta med framöver och vilka svårigheter du kommer att råka ut för. Du är så ung än, så många år skiljer oss åt. Än så länge har du bara ögon för mig, men det kommer att komma en dag när du kommer att rynka på näsan åt mig, tycka att jag är hopplöst omodern och välja att gå din egen väg. Så är det bara.

Jag ser dig på avstånd ute på gården. Du har dina ärvda blå jeans på dig och den där gröna täckjackan du fick av morfar när du fyllde år. Ditt blonda hår ligger platt mot hjässan. Varför har du inte din mössa på dig? tänker jag medan jag går med snabba steg emot dig. När du lyfter din blick och ser mig förvrids ditt ansikte i en stor, leende grimas.

”Mamma”, skriker du exalterat över staketet till Parkstugans förskola och jag vet att just nu är det jag som är den största kärleken i ditt liv.

Sierskan

av Maud Bjarnelind

Jag kom ingenstans. Det blev tvärstopp i trappan när en kloliknande hand greppade tag i ärmen på min tröja. Min första impuls var att skrika allt vad min femtonåriga kropp orkade, men jag sansade mig. Det var ljust ute. Mitt på dagen. Visserligen var det läskigt, men inte livsfarligt. Jag stod stilla och sneglade på kvinnan med de rödmålade naglarna som envist höll fast i mig. Jag visste vem hon var och det var med skräckblandad förtjusning jag undrade varför spåtanten fångat in mig. Hon skulle kanske skälla på mig för att jag spionerat på henne under så många år – eller uttala en förbannelse.

Jag minns det som igår och ändå är det femtio år sedan.

Till höger om den stora porten, längst ner och med utsikt över Edsvikens vatten bodde hon: spåtanten. Vi hade en likadan tvåa ovanför, morsan och jag. Ingen i huset talade om henne med hennes namn. Man sa bara hon spåkärringen - och det var med viss respekt ...

Men jag vet hennes namn: Gabi, och hon hade de vackraste ögon man kan tänka sig, de strålade i samma färg som alpklematisens blommor. I hennes fönster lyste en röd lampa hela nätterna och på dagarna var rullgardinen nerdragen. Folk kom och gick på de mest besynnerliga tider. På gården växte blommor. Jag brukade få en tjugofemöring av vaktmästaren om jag rensade ogräs och eftersom fönstret för det mesta stod på glänt, kunde jag sätta mig på huk nedanför och lyssna i smyg när hon lade kort för besökarna. Ingen tänkte på att det kunde gömma sig en liten tioåring där och ta del av spådomarna. Det var en spännande tid i mitt liv att sitta där, betydligt mer fascinerande än att leka ryska posten.

Jag lärde mig mycket av att rensa ogräs, men mest lärde jag mig om liv och död och den stora kärleken. Det var dessa ämnen som de flesta besökare ville ha kunskap om och jag började fråga morsan om kärlek och varför hon och farsan skilt sig, men hon sa alltid:

”När du blir stor Greta, då ska vi prata om sånt.”

Men det verkade som om jag aldrig blev riktigt så stor, för jag fick aldrig några svar på mina frågor. Jag fick lita på spåtanten.

En känd skådespelare brukade komma dit med viss regelbundenhet. Han bolmade alltid på en tjock cigarr när han steg ur taxin. Med stor värdighet skred han över grusgången och uppför den lilla trappan och jag såg alltid till att hinna före fram till porten, öppna och niga. Då tog han upp några kopparmynt ut västfickan och gav mig.

Sedan strök jag längs husväggen, hukande så att jag obemärkt kunde ta plats under fönstret. Han ställde alltid samma slags frågor och hon svarade på ungefär samma sätt varenda gång.

”Jag får inte längre de stora rollerna, har svårt att minnas texten och min rondör verkar vara i vägen. Ser ni någon ljusning?”

Jag kunde höra hur hon kuperade och blandade kortleken och sedan sprättandet när hon la ut dem som en stjärna. En gång när han var där vet jag inte vad som for i mig, men jag vågade ställa mig upp. Det fanns en flick på sidan av rullgardinen och när jag blundade med ena ögat kunde jag se stora delar av rummet. Ett draperi i röd sammet täckte dörröppningen och vid väggen stod en divan i samma färg. På ett teakbord med glasskiva fanns en stor kristallkula och en kortlek och på väggarna trängdes stora paljettprydda sjalar med uppstoppade kråkor. Fåglarna fick mig att rysa. De såg verkliga ut, som om de när som helst skulle kunna flyga ut genom fönstret och picka sönder mina ögon som straff för att jag stod där och glodde. Spåtanten satt på ena sidan bordet klädd i en svart kimono och turban på huvudet. Allt hår var instoppat i turbanen men så fort besökaren gått kastade hon av sig den och lät det långa blåsvarta håret bölja fritt. Hon var sminkad som de filmstjärnor jag samlade på, med tjocka kajalstreck runt ögonen och blodrött läppstift. Huden var blek som om hon aldrig såg dagsljus.

När porten plötsligt öppnades dök jag ner bakom en rosenbuske och rispade upp både ben och armar men ynkade inte det minsta. Så fort tant Agda vaggat förbi med sin tjocka tax vågade jag mig upp igen. Efter den händelsen stod jag alltid upp och spionerade och en enda gång kom någon på mig. Det var vaktmästaren som överraskade mig, ryckte i mitt öra och skrek något. Jag föll omkull, men tog mig upp och rusade därifrån. Fortfarande idag vet jag inte om det berodde på att jag tjuvkikade eller att jag rensat för dåligt i blomsterlanden. Rosenbuskarna var i alla fall fria från ogräs. Vaktmästaren muttrade något nästa gång jag fick en tjugofemöring, men sedan var han som vanligt igen och jag rensade bara mer noga. Med åren växte rosenbuskarna tills jag nästan inte syntes alls när jag stod där och glodde.

Nåväl, på andra sidan bordet satt skådespelaren framåtlutad och svettades ymnigt, i ivrig väntan.

”Korten berättar att det är tid att ta ytterligare ett steg åt sidan för att lämna plats till yngre förmågor.”

”Men det sa ni förra gången också.”

Spåtanten nickade sakta och spände ögonen i honom.

”Var sak har sin tid, tiden är utmätt för oss alla. Stjärnan visar att ni ska ägna er mer åt hem och familj. Att vila och umgås är medicin för er just nu. Kärleken till de stora rollerna behöver flyttas över till familjen.”

”Vad är väl familjen mot Skakespeare och Moliere? Ser ni ingen premiär framöver, ingen ny roll alls?”

Han skruvade på sig och spåtanten lyfte två kort och la dem framför honom.

”O ja, jag ser många små och fina karaktärsroller för er. Korten visar också att ni är beundrad av de yngre förmågorna på teatern. De ser upp till er, vill lära sig av er.”

Ett svagt leende skymtade hos skådespelaren.

”Min fru ska få se mig mer, så även mina barn. Ni har alldeles rätt, jag har nästan bott i min loge de senaste åren.”

”Mm, hon nickade. Det bästa i världen finns inom två armars räckvidd sa en skådespelare för ett tag sedan.”

”Marilyn, sa han. Marilyn Monroe.”

Innan han gick därifrån lade han en tjock bunt med sedlar på bordet och beställde en ny tid. Jag såg till att hålla upp dörren när han kom ut för då brukade han alltid klappa mig på kinden och stoppa ett silvermynt i näven på mig. Så även denna gång.

Jag minns att jag blev så ledsen att jag grät när jag såg i morgontidningen att han dött i en hjärtattack. Morsan trodde jag var sjuk och lät mig stanna hemma från skolan den dagen. När hon gick och handlade smög jag ut och gluttade i kanten på rullgardinen. Ett tjugotal stearinljus var tända och spåtanten spelade en låt från en operett som hade varit skådespelarens genombrott en gång i tiden. Ja, det visste jag inte då, men fick reda på senare. Vita Hästen hette den. Jag hoppades att han tagit fasta på spåtantens råd och fått en fin sista tid med sin familj.

Urklippet från tidningen har jag fortfarande kvar.

En eftermiddag i augusti hade jag varit nere på ängen vid Edsviken och spelat brännboll med några klasskompisar. Som vanligt lyste den röda lampan i spåtantens fönster och som vanligt var jag alldeles för nyfiken för att ignorera det. Trots att magen skrek av hunger och jag visste att morsan gjort köttbullar till middag, gled jag in under hennes fönster för att spana. En ung magerlagd kvinna klädd i svart dräkt satt ytterst på stolen och hulkade:

”Kära hjärtanes”, sa spåtanten. ”Jag lägger bara stjärnor för folk. Inte är jag någon psykolog inte.”

”Gör det då, lägg en stjärna och låt mig veta om han vill ha mig eller inte.”

Damen tog upp en näsduk och snöt sig så att det lät som om kråkorna på väggen kraxade.

”Marit ... det var så du hette va? Kuperade kortleken två gånger och ge den sedan till mig.”

Med händer som skakade värre än farbror Nilssons, alkisen som bodde tvärs över gatan och som mamma varnat mig för, kuperade hon kortleken. Spåtanten la ut en stjärna och mumlade något som jag inte kunde höra, men kvinnan nickade oavbrutet.

”Gud förblindar många, men kärleken förblindar alla säger man

i mitt hemland. Du vill veta om den du håller kär, är dig trogen? Korten visar att det finns två tänkvärda män i ditt liv just nu. Du ska välja den som får ditt hjärta att le – inte att gråta.”

”Då måste jag alltså lämna honom, mannen som jag älskar, för han gör mig illa.”

”I Kina säger man att kärlekens dörr är svår att öppna och svår att stänga. I ditt hjärta har du redan svaret.”

När kvinnan kom ut smög jag efter henne hela vägen till busshållplatsen. Jag tyckte att hon rörde sig med bestämda steg och hoppades att hon blivit lite klokare och skulle välja rätt man.

Morsan var en av dem som viskade om spåtanten, vilket betydde att jag fick vara på min vakt. Det gick inte att smita ut och när hon undrade vart jag skulle, blev lögnerna mer och mer fantasifulla. Jag kunde inte säga sanningen; att jag stod tryckt mot husväggen rakt nedanför vårt eget vardagsrum.

Minst två, tre gånger i veckan befann jag mig vid spåtantens fönster och spejade. Åren gick och jag fick så många dramatiska minnen från hennes sittningar att det skulle ha räckt till en hel bok. 1968, när jag nyss fyllt femton och var på väg från skolan, kom vi hem samtidigt spåtanten och jag. Eftersom jag ville vara artig höll jag upp dörren och lät henne gå före. Hon stannade vid sin dörr och jag hörde nyckeln skramla i låset. När jag tog första steget uppför trappan hindrades jag. Jag kom ingenstans. Det var då det blev tvärstopp eftersom en klooliknande hand greppat tag i ärmen på min tröja. Hennes fråga överraskade mig.

”Vill du följa med mig in på lite kakor och te?”

Och ingen kunde ana sig till vad detta var början på – allra minst jag.

”Nä men ...”

”Jodå, jag är inte farlig och har äkta smörkakor från bageriet.”

Hon log och hennes mörkblåa ögon måste ha hypnotiserat mig för innan jag visste ordet av satt jag vid hennes kristallkula med en tekopp i ena handen och en smörkaka i den andra.

Hon tog fram kortleken och kuperade den och jag blev så rädd att jag höll på att kissa på mig. Jag ville inte alls bli spådd, svalde ett

par gånger, fick smörkakan i fel strupe och hostade våldsamt. Då vickade hon på huvudet och suckade.

”Lilla vännen, du är bara barnet. Det skulle vara ytterst oansvarigt att spå en omyndig person. Nej, nej, vi ska fika och spela vändåtta. Det kan du, va?”

Jag var där mer än en timme. Åt mig proppmätt på smörkakor och andades in så mycket cigaretttrök att den knappt fått plats i en fabriksskorsten, hostade och harklade. Hon rökte med munstycke, precis som filmstjärnorna gjorde och bad mig kalla henne Gabi. Mig kallade hon Kreta. Och vann gjorde hon varenda gång och påstod dessutom att det berodde på att hon kunde se tvärs igenom korten.

”Se här”, sa hon med sin hessa röst och tog upp en bunt kort i ena handen.

Hon böjde lite lätt på dem, hummade och sa:

”Hm, det här är hjärter, kan vara knekt eller dam. Nej, kung är det.”

Och det var rätt. Varje gång blev det rätt.

”När du blir arton ska jag lära dig”, sa hon.

Och jag gick faktiskt och längtade hela tiden.

Tre år gick jag och längtade efter att få lära mig se igenom kort.

Sedan den dagen var jag ofta hos Gabi och åt smörkakor och drack engelskt te. Ibland tog jag med mig läxböckerna och sa att jag skulle plugga med Vivianne eller Lena, Birgitta eller Inger. Det höll ett bra tag, ända tills en dag när morsan steg in genom porten samtidigt som jag kom ut från Gabi. Vi stannade och glodde på varandra en sekund, sedan var det marsch i säng för min del. Efter några dagars tjat började morsan ge med sig. Jag sa att Gabi hjälpte mig med läxan ibland och lärde mig hyfs och folkvett, som hon själv sa. Och att när jag fyller arton bestämmer jag i alla fall själv. När Gabi ringde på hos oss några kvällar senare och frågade om det var okej att hon hjälpte mig med läxan, gav morsan sitt tillstånd. Antagligen tänkte hon att det var bättre att jag höll till en trappa ner än att jag hängde på torget och tjuvrökte som många andra ungdomar. Och jag fick

hjälp - inte bara med läxan. Jag fick lära mig om livet när jag ibland fick sitta kvar när det kom en kund.

”Det här är min lilla lärling”, sa Gabi och till slut fick jag vara med varenda gång.

Bara vid ett tillfälle behövde jag lämna rummet. Det var när det handlade om ett ouppklarat mord och två poliskonstaplar behövde hennes hjälp. Jag vet inte om hon kunde bistå dem, men det var inte sista gången de kom på besök.

Jag lärde mig de olika kortens betydelser snabbt. Ordningföljden tog längre tid, men efter tre år kunde jag tolka korten lika bra som Gabi och klarade av att lägga en stjärna. När jag fyllde arton fick jag en kimono och en turban av henne. Kimonon var så vacker att jag till att börja med knappt vågade peta på den. Den räckte mig ända till fötterna och det svarta blanka sidentyget hade ett mönster av fjärilar i regnbågens alla färger. Fick bara ur mig ett svagt ”tack” och kände mig som en liten blyg förstagluttare, trots att jag just gått ut gymnasiet. När hon sedan plockade fram sin vackra sminklåda i svart ebenholts höll jag andan tills ansiktet blev alldeles rött.

”Andas ut, lilla fjärilsbarn”, sa hon. ”Nu är det invigning.”

Jag fick sitta framför den fina guldinramade spegeln i vardagsrummet medan hon duttade på lite smink. Inga hårda streck och bara lite läppglans för det var finast till mitt röda hår och mina fräknar, sa hon. Jag kände mig så vacker, men var nogga med att tvätta bort allt innan jag gick upp till morsan.

”Du har nu kommit ut från din puppa, din kokong, och ömsat skinn, blivit en vacker fjäril”, sa hon och strök mig på kinden där lite rouge gett mig lyster. ”Nu är det dags att ge dig livets goda råd.”

Hon bjöd på te och sockermunkar dagen till ära. Jag bet försiktigt i min. Nu var jag inte längre en liten unge, utan en världsvan filmstjärna som agerade på ett konditori under en filminspelning. Och detta var den enda gången i mitt liv som jag skulle äta sockermunkar utan att få strösocker på läpparna.

Nu var den här, dagen när jag skulle få lära mig se igenom korten. Jag var spänd, otålig och tänkte att detta måste vara stor magi. När Gabi visat mig ett par, tre gånger och jag förstod hur det gick till

sa hon:

”Låt nu detta vara en hemlighet mellan oss.”

Hon blinkade och jag fick testa några gånger tills hon var säker på att jag kunde. I tre år hade jag längtat efter något som var så lätt. Gabi såg min förvånade min och sa:

”Det svåra är egentligen enklare än man tror. Nu är detta lätt för dig, för du har svaret.”

Så bad hon mig kuperas kortleken två gånger och i mitt bröst hoppade en skrämmd kanin. Jag var sju år igen och det var jobbigt att skifta ålder så snabbt. Torrheten i munnen var besvärande.

”Så ... så ... så ... jag är vuxen nu och mogen för stjärnan?”

”Jadå, andas lugnt lilla Kreta, så ska vi se ...”

Hon pratade med lågmäld röst för att sedan höja den och när hon började skratta blev allt en enda röra för mig. Men jag kom ihåg att hon sa att jag skulle få en gåva från en kvinna med mörkt hår och att jag skulle prova olika sorters jobb innan jag valde ett som passade mig alldeles utmärkt. Min kommande man var en som jag ännu inte kände, han hade självlockigt ljust hår, arbetade som läkare och skulle vara några år äldre än jag. Hon sa att jag skulle vara försiktig, inte gå ut för lite klädd för jag hade känsliga luftrör. Ekonomin var det inte några problem med, jag skulle alltid ha pengar till det nödvändigaste. En dotter skulle jag få.

”Bara bra saker lilla Kreta”, avslutade hon och la ihop kortleken.

Jag kunde äntligen andas ut, bli arton år igen, det där hade ju inte varit så farligt.

”Från och med imorgon får du ta över en del kunder”, sa hon och sträckte sig över bordet och lade försiktig händerna på mina axlar.

När hon såg min ängsliga blick, fortsatte hon:

”Jo, jo, jo, det blir bra, Kreta. Jag sitter med. Mina ögon har börjat falla ner rullgardinerna för tidigt förstår du. Jag ser korten som i en tidig vårdimma, ibland ser jag till och med älvorna dansa här ute på gården. Jodå. Jag ska snart ömsa skinn, fast på annat sätt.”

Jag hade fått veta att Gabi var sjuk i diabetes och att hon inte skulle äta smörkakor, Napoleonbakelser, sockermunkar, lösgodis

och choklad. Men det verkade som om det var det enda ätbara som fanns i huset. Hon hade alltid varit smal. Nu var hon mager, skulderbladen stack ut som vingar och hon hostade slem. Smörkakorna brukade ligga i en fin plåtburk på bordet och varje besökare bjöds på en, medan hon själv knaprade i sig två, tre stycken vid varje sittning.

Jag började följa henne till affären och handla, såg till att hon fick ordentlig mat: kött och potatis. På vägen hem måste hon ofta vila på en bänk. Sista gången vi var ute och handlade satt hon och andades tungt på favoritbänken, när en citronfjäril fladdrade runt oss för att slutligen sätta sig på hennes magra hand som vilade i knäet.

”Mm hej du”, sa hon till den lilla fjärilen. ”Vill du hämta mig redan?”

Håret reste sig på mina armar. Var det ett varsel?

Efter den dagen gick jag själv och handlade åt Gabi, lät henne vila på divanen istället.

Snart hade jag tagit över alla hennes kunder. Hon satt visserligen med, men med slutna ögon. Ingen hade något att klaga på, inte ens tant Anna. Hon kom två gånger per år. Det verkade helt ointressant för henne det här med spådomar, men Gabi hade i alla fall lagt en stjärna varje gång så det gjorde jag med. Det, tant Anna ville var egentligen bara att prata om sitt liv, sina bekymmer, och mest av allt om den vuxne sonen som största delen av sin tid satt i häkte eller fängelse. Så var det knäproblemen, höftledsproblemen och högljudda grannar. Eller hur dyr maten blivit och hur hög skatt hon betalade och att hon inte alls tänkte rösta nästa gång och ... Även om det lades en stjärna för henne fanns inte utrymme till att säga någonting. Hon pratade även på inandningarna och kom aldrig fram till punkt, men var nöjd och glad när hon en timme senare betalade, efter att ha sett till att den nya besökstiden skrevs in i almanackan.

Jag hade timvikariat inom äldreomsorgen och ett och annat vikariat på förskolor, men trivdes bäst hos Gabi. Kråkorna som jag nästan undvikit att titta på i början hade numera blivit mina bästa vänner. Eller näst bästa efter Gabi.

Hon började prata minnen: berättade att hon flytt från Persien 1923 i samband med att regenten Ahmed Shah Mirza störtades. Allt kom stötvis. Den hessa rösten bröts regelbundet av hostningar. En dag tog hon fram ett nött gammalt album, pekade och berättade stora delar av sin historia för mig. Sedan lade hon ihop det och sa:

”Vi ska fira persiskt nyår här, du och jag och morsan din.”

Jag nickade och på något sätt lyckades jag övertala henne. Det blev, mig veterligen enda gången som kortleken och kristallkulan inte fick högtidsplatsen på hennes bord. Med Gabis hjälp lagade jag lammgröta med ris smaksatt med saffran, mandel och pistasch. Hela trapphuset doftade av främmande kryddor och morsan blev förvånad över att det var jag som lagat maten.

”Du har haft god inverkan på min dotter, tack”, sa hon och klappade Gabis tunna axel. Nyårsaftonen 1979 blev magisk fastän hon plockat undan kortleken av hänsyn till morsan. Vi satt allihop i divanen och lyssnade på persisk musik.

Fem månader senare kom hon inte ur sängen. Jag bullade upp med kuddar, gav henne att dricka. Jag ringde efter läkaren som kom, skakade på huvudet och sa att han skulle ordna med taxi så hon fick vård på sjukhuset.

Gabi låg med slutna ögon och halvöppen mun, men när han sa ordet sjukhuset försökte hon resa sig upp, fast hasade ner igen.

”Inte ... sjukhuset, väste hon. Jag har det bra här ... bara lite influensa.”

Vi kom överens om att om hon inte blev bättre inom tjugofyra timmar skulle jag ringa efter ambulans.

När läkaren gått bad hon mig ta fram sminklådan.

”Gör mig i ordning”, viskade hon. ”Kajal och mascara ... mitt röda läppstift och puder, rouge.”

Med skakig hand gjorde jag så gott jag kunde och avslutade med löst puder som jag duttade på med en gammeldags pudervippa.

”Nu är sierskan fin ... och redo”, viskade hon och mina tårar rann ner i hennes säng.

Den natten sov jag på mattan bredvid henne. Varje gång hon

vaknade av hostan, fräste hon åt mig att gå hem och sova, men jag ville inte lämna henne ensam. På morgonen gick jag upp, pratade med morsan, avbokade dagens jobb, tog en ostmacka och gick ner igen. Mina steg ekade dovt i trappen och direkt när jag satte nyckeln i låset visste jag. Då var det ingen kloklignande hand som höll fast mig, utan en mjuk hand som smekte mig över kinden. Gabi låg som om hon sov, med händerna knäppta på täcket. Rynkorna hade försvunnit från hennes ansikte och hon såg ut som en ung filmstjärna som vilade på sin divan mellan tagningarna. Jag sjönk ihop på golvet vid hennes säng och lade min egen hand ovanpå hennes knäppta.

Som från ingenstans kom en citronfjäril flygande. Den svävade runt oss ett par varv innan den slog sig ner på hennes bröst, fladdrade där en stund innan den lyfte och landade på min hand. Jag satt tyst och i det ögonblicket var jag överallt och ingenstans. Jag var ett med allt. Så släppte jag långsamt Gabis händer och med fjärilen på min handflata gick jag sakta mot fönstret, öppnade och sa:

”Farväl.”

Jag såg efter den ända tills den bara var en gul liten prick i allt det gröna.

Det visade sig att Gabi testamenterat allt till mig: bostaden, möblerna och 72 460 kronor på ett bankkonto. Jag visste att jag ville följa i hennes fotspår.

Två månader efter hennes bortgång ringde det på dörren. Jag hade ingen mer kund för dagen men öppnade i alla fall.

”Är det här sierskan Kreta”, undrade en man.

”Ja.” Jag nickade.

”Jag har en tid här idag. Olof Linder heter jag.”

Han slängde fram en näve och vi skakade hand.

”Nej, det måste vara fel”, sa jag.

”Klockan tre”, sa han och kliade sig i det ljusa självlockiga håret, innan han tog fram ett kort där någon skrivit:

Du har en sittning hos sierskan Kreta onsdagen den 31 juli kl. 15.00. Det är gratis. Hälsa från Gabi.

Min första tanke var att säga att det måste vara ett misstag, att Gabi inte längre är bland oss, men den unge mannen såg så bestämd ut att jag släppte in honom.

Vi slog oss ner vid kristallkulan och jag tog fram korten.

”Min mamma brukade gå och spå sig här medan hon levde”, sa han och tittade rakt på mig.

Jag nickade och bad honom kupera kortleken två gånger.

”Hon, spåtanten alltså, sa varje gång till min mamma att hennes son skulle gifta sig med en fjärilsperson. En som ser världen ovanifrån, blickar ner på stjärnorna. Jag blir inte klok på det ...”

Jag drog lite i min kimono, den som jag alltid drar över mina egna kläder när jag lägger en stjärna, lade upp det första kortet och sa:

”Du arbetar som läkare.”

”Ja! Hur vet du det?”

&

Det är den tjugofjärde december 2013 och det blir första julen med mitt lilla barnbarn. Olof och jag har juldekorerat i radhuset på Trädgårdsvägen. Till och med i mitt arbetsrum hänger en stor julstjärna som vi köpt i Indien. Den är vit och har flertalet utstansade hål i form av fjärilar. När den är tänd tänker jag extra mycket på Gabi. Stjärnan lyser så paljetterna på sjalarna glänser extra mycket. Den gör att ljuset reflekteras i kråkornas ögon så att de nästan ser levande ut.

Vår jultradition är att äta ghejme badenjan, lammgrytan som hon lärde mig att laga. Dofterna är inte längre främmande utan välbekanta. Mitt liv blev så mycket rikare i och med mötet och den långa vänskapen med sierskan Gabi. Jag fick både jobb, bostad och familj och snart är alla samlade: vår dotter Gabriella, som vi kallar Gabi, hennes man Peter och lilla ljuvliga Ellen. Gabi och Peter jobbar som samhällsplanerare båda två.

Men jag har planer för lilla Ellen.

Hon ska få sitta i mitt knä när jag lägger mina stjärnor.

(Novellen dedicerar jag till Singoella, min fjärilssyster och vän)

Lila moln med rosa kant

av Roger Forslund

Han var en clown, en riktig clown med röd näsa och stora skor. Han kom in i centrum genom de stora snurrande glaspartierna och han grät högljutt, nästan skrek.

Jag kom precis då ut från mataffären med en kasse i handen, hade bara handlat lite nödvändigt. Jag tvärstannade när jag såg honom. De andra människorna runt omkring mig gjorde likadant. Alla stannade och tittade.

Han gick med tunga steg sakta rakt fram, till synes utan att se några andra människor. Hans gråt var så hög och hjärtskärande att han nästan skrek ut sin smärta. En kvinna bredvid mig drog sina barn intill sig och kupade sina händer över barnens ögon.

Clownen fortsatte rakt fram medan han slog ut med händerna och vände sitt tårfyllda ansikte mot taket. Jag såg mig omkring efter en förklaring, för att se om han var en del av något större. Var det här på riktigt eller bara underhållning. Men jag såg inget annat än vanliga människor som stannade upp och stirrade. Och så han clownen som grät som jag aldrig sett någon annan människa gråta.

När han passerat mig gick jag efter honom, jag ville se vart han var på väg. Hans kropp var stor, den tunna gulvita kostymen böljade över hans rygg och ben för varje steg han tog, skornas långa fotblad daskade i stengolvet för varje steg. Hans långa, toviga hår stod rakt ut som en lejonman.

Halvvägs genom centrum föll han ner på knä, som om benen inte bar honom längre. Han böjde sig framåt, rullade ihop sig som en igelkott och stönade ut sin sorg med ansiktet tryckt mot knäna. Folk på apoteket drog sig inåt och personalen drog sig till varandra, stirrade stort och mumlade smått. Någon la sin hand på den andres

underarm och gapade stort.

Jag kände att jag måste göra något, den här personen led uppenbarligen alla helvetes kval. Jag gick fram till honom och satte mig på knä på golvet, la min högra hand på hans rygg och böjde mig fram.

”Hur är det fatt?”

Han svarade inte, hela hans kropp skakade.

”Är det något jag kan göra för dig?”

Han reste sin kropp upp halvvägs, stödde sig på raka armar. Han grät fortfarande floder. Tårar och snor rann över hans ansikte. Nyfikna åskådare började samlas runt omkring oss, om än på behörigt avstånd. Till och med apotekstanterna i vita rockar vågade sig fram nu när någon annan tagit första steget.

Clownen reste sin överkropp fullt upp så jag kunde se hans ansikte. Tårarna hade bildat kanaler genom det vita sminket. Det röda och det svarta runt ögonen hade blivit en grå utsmetad sörja och hans spretiga lejonhår förstärkte det tilltufsade intrycket. Han drog sin högra hand över näsan, vita tunna handskar, snörvlade och började resa sig upp.

”Vart ska du?” frågade jag.

”Kyrkan”, svarade han utan att se på mig och började gå.

Han hade ett osvenskt uttal, nästan som om han stavat kyrkan med tj. Hans accent drog mina tankar till gamla Östeuropa, men jag insåg att jag kan ha hört fel.

”Var är kyrkan?” sa han när jag kom ifatt honom.

Han var redan på rätt väg så jag pekade i centrumgångens förlängning. När vi passerade telefon- och teknikbutikerna tittade några nyfikna ut, de hade hört hans högljudda gråt. En gammal tant en bit framför oss ökade stegtakten och styrde in sig själv och sin rullator i datorspelsbutiken.

Då mindes jag att jag var jag rädd för clowner när jag var liten. Jag tyckte deras vita ansikten och stora kläder var skrämmande. Det var som om de hånlog mot mig, visste mer än jag kunde ana. Jag kände det som att de ville mig illa. Som en ful farbror som bjöd på godis och ville locka med mig in i skogen. Mamma var alltid noga med att

höra sig för med cirkusen innan hon köpte biljetter, så vi kunde gå.

När vi kom ut genom centrumdörrarna på andra sidan bestämde jag mig för att följa med honom och visa vägen. Vi gick snett över torget, förbi Turebergshuset.

”Där uppe är S:t Eriks kyrka, den är närmast”, sa jag och pekade upp mot höjden. Kyrkans torn strävade mot himlen. Solen låg på från sydväst så kyrkan glänste med sin kritvita puts och sitt blågröna koppartak.

”Jag måste prata med honom”, sa min nyfunna vän och ökade takten.

Vi korsade Sollentunavägen och snart var vi på väg uppför smågatorna mot kyrkbacken. Clownen hade börjat mumla för sig själv istället för att gråta, men jag kunde inte höra vad han sa. Trafikledens brus dämpades en aning när vi kommit upp till kullens topp. Han tvekade lite så jag tog täten och visade honom mot kyrkans port. Det slog mig först nu att den faktiskt kunde vara stängd. Vad skulle vi göra då?

Vi gick in genom grinden, gruset knirkade under våra fötter. Till slut la jag handen på kyrkportens handtag och tryckte ner det. Dörren gick upp. Vi stegade in, clownen först och jag tätt bakom. Stegen var långsammare nu, han såg sig om för varje steg. Iakttog väggarna och tittade upp i takvalven.

Han klev in i den näst främsta av bänkraderna på höger sida, stängde dörren mot gången. Jag satte mig snett bakom honom. Jag såg att han tittade upp mot det stora korset med Kristus på. Han höll blicken stint riktad rakt fram under ett par minuter innan han böjde ner huvudet och knäppte händerna på psalmbokshyllan. Jag hörde honom be, men kunde inte urskilja om det var latin eller något annat språk, jag kände bara igen ordet Kristi. Jag hade inte att tänkt be, men vad gör man ensam i en kyrka tillsammans med en man som ber så innerligt. Man böjer så klart ner sitt huvud och för ihop sina händer.

”Hjälp mig”, be med mig, sa han utan att släppa sina egna knäppta händer med blicken. Lilla Lila är död.

Jag såg ryggen på min nyfunna vän, hans mörkgula hår spretade

åt alla håll. Vem är Lila, tänkte jag och vad är det som hänt henne.

Efter en stund blev han tyst, lyfte upp huvudet och öppnade ögonen, såg sig sakta omkring, kontrollerade om jag fanns kvar där bakom honom. Så reste han sig och gick fram till altarringen. Det stora träkorset hängde tungt på väggen och Kristus såg ner på honom när han gick ner på knä.

Jag satte mig på huk snett bakom honom, min matkasse kvar i kyrkbänken. Han såg Kristus i ansiktet och började tala igen, nu lät han förtvivlad, pekade på sig själv, sin bröstkorg, på sin högerarm. Det lät som han köpslog. Det fanns en desperation i hans röst som skar sig rakt in i min ryggrad. Jag kände mig sårbar och rädd, utan att riktigt förstå varför. Under min skjorta kändes ryggen fuktig och kall.

De vitkalkade väggarna teg, Kristus teg. De levande ljusen på långväggarna vaggade obekymrat. De långa clownskorna låg vikta under min nyfunna vän. Han höjde rösten och tonen blev alltmer desperat.

”Ge henne tillbaka”, skrek han och slog näven i altarringens låga träräcke.

Jag hoppade till av kraften i hans ord och smällen i altarringen. Jag försökte se hans ansikte från min position snett bakom honom.

”Är du god eller ond”, fortsatte han och slog ut med sina armar i en stor vädjande gest upp mot Kristusgestalten.

Vad är det som har hänt, tänkte jag. Vad är det för stor sorg den här mannen bär på.

Det knakade till i en av bänkraderna bakom oss, men det fanns ingen där. Stengolvet tryckte hårt mot knäet jag stötte mig på. Jag reste mig upp och tog ett par steg närmare honom, knäböjde intill honom.

”Vad är det som hänt?” frågade jag försiktigt, vänd mot honom.

”Hon är borta. Lilla Lila finns inte mer.”

Han släppte inte Kristusansiktet med blicken. Han såg sliten ut nu, tårar, snor och händer i ansiktet hade gjort sitt. Håret såg fett och tovtigt ut och clownkostymen verkade solkig så här på nära håll.

”Hon var en vacker gåva till oss alla.”

Han knäppte sina händer hårt och sänkte ner sitt huvud så pannan låg mot de knäppta händerna. Han slöt sina ögon och allt blev stilla.

Efter någon minut gick vi ut, satte oss bredvid varandra på den låga stenvuren. Solen hade börjat sjunkit ner mot horisonten och luften var lite friskare, dagsvärmen höll på att skingras, natten förberedde sitt intåg.

Efter en stund såg han upp mot himlen och sa:

”Lila moln med rosa kant.”

Jag tittade upp och försökte se vad han menade, men kunde inte se några färggranna moln, inte ännu i alla fall.

Hans kropp hade sjunkit ihop och all kraft verkade vara bortblåst. Han suckade djupt, såg mig rakt i ögonen och började berätta sin historia.

Han hette Karl och han var en del av en kringresande cirkus sedan han var liten. Hans pappa gjorde konster med hästar i manegen och Karl fick tidigt vara med och sitta på hästryggen. De reste runt i Europa och bodde större delen av året i tält och vagn. Han började utveckla sitt eget nummer som clown när han kom upp i tonåren. Doften av sågspån blev en del av honom. Han älskade musiken, glädjen, publikens förväntningar och barnens skratt.

Men han betraktade inte sig själv som lycklig, i alla fall inte utanför manegen. Det fanns inga riktigt nära vänner och han hade levt de flesta av åren utan en kvinna i sin närhet.

”Cirkusen är hela mitt liv”, förklarade Karl. När jag inte är där känner jag mig obekvämt. Våra vinteruppehåll har alltid varit svarta hål för mig.

Karl dröjde sig alltid kvar i tältet sista natten varje säsong. Han låg oftast på rygg och tittade upp i manegens tak. Drömde om taktfast musik och publikens sorl. Han var fylld med både vemod och styrka, tänkte tillbaka på säsongen som gått och njöt av tryggheten innanför tältets väggar. Dessa nätter längtade han så det gjorde ont efter nästa säsong och han kände sig hel först när kapellmästaren åter räknade in öppningsmusiken och mässingsblåsarna ställde sig upp och drog igång ett rappt och taktfast intro. I de stunderna stod

Karl bak i kulisserna och la sin högerhand på hjärtat och log. Han var hemma igen.

Så förflöt åren och Karl blev en etablerad del av det kringresande sällskapet. Han hade några få vänner, sådana han umgicks med ibland efter föreställningarna. Han brukade spela kort med Bobo Hund och delade vagn och våningssäng med djurskötaren från Porto.

För tre månader sedan kom en ny medlem till cirkusen, mitt under pågående turné. En tidig morgon strax utanför Budapest stod hon där, cirkusens nya artist. Första gången Karl såg henne kom hon in genom tältöppningen i ett starkt motljus. Han kände inte igen silhuetten men blev strax introducerad av cirkusdirektören för den nya lindanserskan. Handslaget var en flickas men blicken var klok som på en gammal gumma.

Hon utförde en balansgång högt upp, i strålkastarnas sken just under tältduken, hon gick på spänd lina och höll i sin hand en rosa ballong. Publiken fascinerades av hennes konst högt där uppe och hon liksom svävade i sin lila dräkt. Alltid en lila dräkt.

Hon hette Lilliana men alla kallade henne Lilla Lila och det blev strax också hennes artistnamn på affischer och i annonser.

Karl var direkt från början fascinerad av hennes balansakt högt ovanför allas huvuden och han stod alltid och kikade ut på henne genom en springa i ridån när hon uppträdde. Han var nervös och orolig, men han njöt också av skönheten i den lilla väna varelsens rörelser och balans.

Ibland tog han med henne till Bobo Hund om kvällen och de spelade kort tillsammans och berättade historier för varandra.

”Jag vill att alla ska se skönheten i världen”, brukade hon säga i stearinljusens sken. Det finns så mycket vackert att upptäcka.

Hon vann sällan, det var inte så viktigt att vinna i kortspel. Vänner och gemenskap betydde mer, bedyrade hon.

”Ni två är så snälla mot mig”, sa hon en sen kväll och la sina armar om de båda vännernas axlar, och drog dem intill sig. De kramades i grupp med huvudena mot varandra och ansiktena ner mot bordet. Karl log stort.

Karl försökte att få vara nära henne så mycket han kunde, de blev resekamrater under förflyttningarna mellan städerna och de samtalade i hennes rum i en av vagnarna.

”Jag borde sluta med det här, jag börjar bli gammal”, sa Karl en dag.

”Nej inte sluta”, svarade Lilla Lila. ”Du ger så mycket glädje till barn och vuxna. Du måste tänka på att där ute i publiken finns det barn som kanske aldrig får skratta. Barn som alltid är rädda och kanske inte ens får vara barn för att deras familj är trasig. Du är jätteviktig för mer än en person varje kväll. Tro mig.”

Karl försökte se det på hennes vis, men han lyckades inte helt.

”Men ska jag vara en clown hela mitt liv?”

Han slog ut med sina händer och lutade sig tillbaka.

”Ja, hela ditt liv, varje minut.”

Karl såg misstroget på henne. Han förstod inte vad hon menade.

”Du kan sprida ännu mer glädje genom att alltid vara clown, även när publiken inte ser dig. Jag blir glad när jag ser dig sminkad och klädd. Och du har alltid så bra utstrålning och självförtroende när du är i manegen.”

Karls blick blev frånvarande, han fick bara fram ett enda ord:

”Alltid?”

Lilla Lila insisterade på att han skulle bli den han kunde bli, att det aldrig är för sent att utvecklas till sin fulla potential. Hon kramade honom god natt och gick för att sova. Men sömnen kom aldrig riktigt till Karl den natten.

Han började gå omkring sminkad som clown och i sina clownkläder alla dagar och han mätte bättre. Lilla Lila log stort mot honom varje gång de sågs. Och egentligen var hennes leende mödan värt bara det.

Men Karl var inte den enda som intresserade sig för Lilla Lila. Janos sågs allt oftare i hennes närhet. När han inte var med sina två tigrar kastade han långa blickar efter lindanserskan.

”Du är som en ängel högt där uppe”, sa han ofta till henne.

Hans mörka pomaderade hår låg tätt på skallen och ögonen var sminkade med både kajal och ögonskugga, varje dag. Den svarta

lårlånga skinnjackan hade hängt med länge nu, både i manegen och utanför. Den var en del av honom. Likaså det andra bältet som hängde löst över höften och den korta piskan som alltid var fäst där i.

”Kom och ät middag med mig”, sa han en dag.

Lilla Lila tackade ja, Karl suckade och följde dem med blicken när de gick iväg.

Dagen efter gick Karl och Lila en lång promenad längs floden i Prag.

”Han är inte bra för dig”, sa Karl.

”Han är en annan person när han kommer bort från cirkusen”, bedyrade Lila.

”Men han är mot andra som mot sina tigrar, det säger alla. Han vill ha kontroll och han är dominerande.”

Lilla Lila stannade och vände sig mot Karl, tog hans ena hand mellan sina bägge händer.

”Du behöver inte vara svartsjuk på honom. Jag trivs bäst med dig.”

Karl slog sina armar om henne. En doft av lavendel sipprade in i hans näsborrar.

Karl kunde inte helt släppa Janos ur tankarna, han såg honom hela tiden slå sina lovar runt henne, kom alltid på ett ärende som ledde honom nära Lila. Men han insåg också att han själv var likadan. Att vara nära Lilla Lila var det bästa han visste.

En kväll med Bobo Hund blev extra sen. De hade ätit sig mätta och pratat och skrattat och slutade med att spela kort en stund. När klockan passerat midnatt lutade de sig alla tre, trötta mot vagnens väggar. Lilla Lila sneglade ut bakom gardinen, men där var bara natt och mörker.

”Jag saknar solnedgångarna vid havet”, sa hon och fick något drömmande i blicken.

”Varför då?” undrade Karl.

Lilla Lila sträckte sin ut högra arm rakt framför sig.

”Horisonten. Solen i rött och guld. Havets yta som fördubblar allt i en slags dyrkan. Och så det lilla lila molnet med rosa kant. Det

är så vackert.”

Bobo Hund såg på henne med stora ögon.

”Lila?”

”Ja, det finns där ibland, när solnedgången är extra vacker. Om du är riktigt uppmärksam och öppnar ditt sinne så kan du se det.”

”Rosa kant”, mumlade Bobo utan att ta ögonen ifrån henne.

”Kanske får ni se det en dag. Då vet ni vad jag menar.”

Från den dagen spanade Karl in i varje solnedgång. Han var till och med uppe och granskade vissa soluppgångar. Men han kunde inte se det. Han ville så gärna se det som fick Lilla Lila att stråla av lycka i hela ansiktet.

”Jag kan inte se det lila molnet med rosa kant”, sa Karl till slut till Lila.

”Du kommer att göra det en vacker dag. Du är en sådan person. Lita på mig.”

Hon la sin högerhand mot hans bröstorg, som för att ingjuta ett lugn, en kärlek i den stora mannen med den röda näsan.

Sedan kom helt utan förvarning den olycksaliga fredagen då allt förändrades. Lilla Lila föll från linan högt där uppe. Hon brukade alltid fånga upp fallet de få gånger det hänt förut, men den här gången blev hennes parering fel. Hakan slog i den spända stålvajern före armarna. Huvudet kastades bakåt med en våldsam knyck. Och medan hon föll roterade hon ett perfekt halvvarv innan hon slog i sågspånet med huvudet först. Alla i publiken hörde hur ett skarpt knakande skar genom musiken. Livet försvann ur henne precis där och då. Människor skrek i förtvivlan, musikerna slutade att spela. Alla blev som förstelnade. Karl slutade andas i sin ridåspringa. Allt medan Lilla Lilas rosa ballong sakta dalade ner mot manegen och landade intill henne. Det blev helt tyst och stilla i en kort stund, lika lång som en evighet.

Cirkusdirektören rusade fram, Karl tokrusade, alla var där på några sekunder. Lilla Lila var dock livlös bortom all räddning. Karl skrek ut sin förtvivlan, bar henne som en bebis i famnen tryckt mot sitt bröst och sin kind, ut bakom all uppståndelse. Han la ner henne på ett par halmbalar och han grät som han aldrig gråtit förut. Två

kameler tittade på med ointresserade blickar och fortsatte att tugga som om inget hänt.

”Som du ser lever hon kvar i mig. Jag går fortfarande omkring så här. Hon fick mig att tro på mig själv.”

Solen hade börjat sjunka under horisonten, en frisk råhet låg i luften. Den viskade om en sommar som var på väg att ta slut.

”Det är väl bra”, försökte jag trevande. Låt henne leva kvar inom dig. Det är det bästa vi kan göra när någon gått bort. Bära med oss det bästa som de stod för.

Karl såg upp på mig med sitt söndergråtna ansikte. Gatubelysningen nere på Sollentunavägen började blinka yrvaket, kvällen kom. Solen var nu stor och orange.

”Solnedgången, hennes rosa ballong. Hon visade mig aldrig det lila molnet.”

Jag stod vänd mot honom, solnedgången i min rygg. Jag tittade upp mot himlen och funderade på vad Lila kunde ha menat.

Då såg jag det. Där var det. Det lyste lika klart som solen. Ett litet lila moln med rosa kanter. Nästan självlysande mot den genomgrå himlen i övrigt. Jag tvekade en sekund innan jag pekade och Karl vred på huvudet.

”Titta! Lila!”

Han pekade, kastade sig runt och föll ner på sina knän. Munnen gapade stort. Han täckte den med båda händerna. Blicken fäst på molnet. Jag såg att hans ögon blev fuktiga. Och det var inte utan att jag själv blev lite tagen av stunden.

”Det var så hon menade”, sa han. ”Om man vänder blicken åt ett annat håll än alla andra så får man se skönheten i livet. Den finns på annat håll.”

Han böjde kroppen framåt, begravnade händerna i ansiktet och grät. Ja, som han grät.

Jag klappade honom på ryggen, la mina båda händer i ett fast grepp om hans axlar. Jag lät det bli som ett farväl. Helt tyst emellan oss.

Jag backade några steg, innan jag vände mig om och lämnade

honom där. Jag tror han grät av lycka.

Dagen efter var cirkusen borta, den hade dragit vidare mot nya uppställningsplatser. Och jag undrade om han skulle gå omkring som clown resten av sitt liv. På något sätt ville jag tro det.

Och någonting förändrade han inom mig också. Jag tänker på honom och Lilla Lila varje gång jag vänder mig bort från en solnedgång och ser ett lila moln med rosa kant.

DIKTER

Droppar av dagg

av **Ulrika Marmfeldt Lindgren**

Två glas och en våt Chablis på silverfat pockade
liljevita kronärtskocksblad doppades i smör
videungsmjuka fingertoppar följde ryggens linje
Det var auran av varandra de mindes
persiennernas svartvita ränder brände på väggen
där bolsterdamm blixtrade i de vita fälten
gardinernas tofsar dansade i rummet
snurrade runt gardinstången

hotellrummets väggar vibrerade av osynliga strömmar

två varelser där tid inte fanns
ystra kroppar rörde vid hemliga rum
kärlekens galenskap klistrad på huden

rosenblad på golvet från dörr till säng, i säng
fingrarna nådde alla vrår och började om igen
hon dansade naken för honom han dansade för henne
skymningen föll och skuggorna suddades ut
blev svagare och svagare tills mörkret tog över helt
två vilade i varandra
snarade av band som aldrig mättades

Första ögonkastet

av **Ulrika Marmfeldt Lindgren**

Jag vill inte veta
varför du älskar mig

älska mig bara

Jag vill inte veta
vad du ser hos mig

se mig bara

Du kommer att ändra dig
om du berättar det för mig

Du kommer att förändra dig
om du berättar det för mig

Minns första gång vi sågs

I natten

Blickarna hölls kvar

vårt magnetiska sammetsband gick igenom människorna

som passerade mellan oss

och jag fann dig där stående kvar vänd mot mig

efter varje kropp som passerat

allting stannade, ingenting var viktigt

utom du

Blommorna slog ut den natten

I äppelträden

Vi gick igenom allen tillsammans

Hem

Måla din luft

av **Carina Cefa-Öhrlund**

Sjung A men inte a som i vatten
Låt talets gåva flödas av toner
palettens färger måla din luft
må elden värma ditt hjärta
begrav sorgen i fuktig jord

Ryt din ilska
Stryp avunden, låt glöden sprätta lik ångestens smärta
Rispa i själen med iskall hand

Spring min själ, fånga förälskelsens törst
Drick din melodi i klaraste dur
Frukta inte kärlekens band.
Tacka ja till hjärtats mening
Ropa ut hennes namn sätt kronan på hennes hjässa.

Låt kärlekens soldater fånga din vilsna själ.

Fukta min kärlek

av **Carina Cefa-Öhrlund**

Väck mig!
Se mig
Torka min tår
Titta in i min själ.

Ta till vänster i min hjärna, rensa ut intellekt, logik och analys.
Fortsätt mot högra sidan, dra ut lådan med känslor och kreativitet.
Plocka fram ord, färg form och mystik.
Blanda och rör om.
Måla kärlekens tavla med blodröd nyans.
Pudra med mjukaste dun och hör musiken.

Ta ett språng rakt in i mitt hjärta, fukta min kärlek, pumpa ut min rädsla och fånga min puls.

Smek min mage, känn doften av fuktig hud och håret som året fladdrar i vinden.

Viska i mitt öra och kittla min tunga.
Lägg din hand i min och lär mig förlåta.
Låt oss skratta och gråta och följas åt.
Lämna aldrig min famn mitt jag.

Jag drömmer om ett land

av Carina Cefa Öhrlund

Jag drömmer om landet där kärleken härskar
kunskapen ökar och alla kan språket
Bron är av regnbågens färger
i landet, där alla får älska
Natthimlens stjärnor får själar att lysa
friheten kramar dem rädda om natten

Luften är ren och vattnet heligt
celler är fulla av näring och ljus
Aldrig mer skall skördar besprutas
ingen skall behandlas med gift
Människan är fri ifrån sjukdom,
smärta, ondska och hat

Krig är bortom vårt minne
pengar är värdelöst skräp
Endast kärleken räknas
moll blir till dur
Mjuka händer kan skapa
trösta och ge skydd i sin famn
Naturen är målad med skönhetsens färg
havets vind och örtens doft

Änglars dun fyller var kudde
Vackra själar berikar och ger,
ingen blir utan
Längtan är tidens fordon

Kärleksdikt

av **Eva Giese**

I vårens tid och i blomningstid
och i de fallande lövens tid
ska jag älska dig genom år som går.
Och i den isande vinterns tid
ska jag värma dig, ska vi värma oss
vid vår kärleks härd.
Jag har rätt dig ett bo i mitt hjärtas rum,
jag vill följa dig in i din tankes värld.
vi blir till ett träd som bär blommor och frukt.
tillsammans vi för evigt och nu.

Besvärjelse

av **Eva Giese**

Du slumrar bredvid mig,
din hand omsluter min.
Våra händer är en mussla,
där vår kärlek vilar.

Kom närmare, käraste,
låt oss lura döden som tassar därute.
Vi är en enda kropp
intet kan skilja oss åt.

Två Dikter av Anna Wiik

1.

Med oljiga händer
andas jag bensenångor
över kylig morgonplåt

Mitt hjärta rusar
ikapp med åtta cylindrar
för hennes krom

Av vinyl famnas jag
när vi ger oss iväg
med ett vrål

2.

I skuggan av hans bladverk
hade hon fått växa sig stark
skyddad mot väder och vind

Hans grova stam och knotiga grenar
hans styrka hade förfört henne
där hon stod med darrande blad

Nu var hon hög och slank
silvergrå med generösa grenar
försiktigt hopflätade med hans

I vårens skarpa solsken
lånade de varandras grönska
för att skydda sin kärlek

Fem dikter av Veronica Stanei-Macoveanu

Kärlekens symfoni

Det är en skatt av levande hjärta
som du låst in i glömskans skrin
fragment av helighet som
pulserar mitt ljus
Om du vidrör den med minnets diapazon
växer obehindrat kärlekens symfoni

Mellan virginitet och dröm

Du tar min hand som
till en bruds första dans
Tiden stannade den dagen
mellan oskuld och dröm

Varje nanosekund

Jag har känt mig ensam så många gånger
i livet
så många gånger under en dag
medan världens praktfullhet rullas ut
i varje nanosekund
fulländad
Är det soluppgången som saknas

En droppe av sol

En droppe av sol sätter sig
på din vänstra axel
som en honungsdroppe i en blomma
Vad ska jag göra med ditt hjärta
som inte skänks
Är det så att mitt hjärta skänks
skänks obetänksamt

Haltande vinge

Och den har blivit lite försvartad
en bit av min vinge
Prickigt är nu mitt humör
Förgyll Gud min haltande vinge
doppa den i din själ

Kom gick kom

av **Viveka A. Bossik**

Du kom
Jag drunknade i dig

Du gick
Marken försvann
under mina fötter
Förtvylade virvlande känslor
kastade mig i bottenlöst hav

Att sjunka eller flyta
Ja – jag flöt

Du kom igen
Jag flöt vidare – med dig
Nu – stark och oberoende

Oberoende känslor

av Viveka A. Bossik

Jag har aldrig upplevt det förut
Inte på det viset
Tills jag en dag
luckrade så smått
i en balkonglåda
Jorden var gammal och fuktig
Gammal och fuktig
Plötsligt
Från djupet av den
lilla lådans djup
dök upp en
liten tusenfoting
Skyndade sig
med sina många fötter
att finna en säker plats
- För en minut
kanske några sekunder
En känsla stiger upp inom mig
sköljer mig med värme ömhet och med lidande
med den lilla varelsen

Tre Dikter av **Hanita Halevi**

översatta av **Viveka A. Bossik**

Väntan

I den djupa sängen
mitt huvud på en kudde
Jag väntar på dig
tills värmen förvandlas
till frost
och kudden till vit snö
som målar mitt hår

Tändstickor brinner

Jag vill inte se på dig
Elden du tände
Brände mig
Men det lilla ljuset
det gula varma
ger mig styrka att
se mot horisonten
mot mina lysande tändstickor
Att se hur de fördubblar ljuset
med min stigande kraft
Egentligen
ville jag bara anteckna telefonnumret
på en tändsticksask

Dagen förvandlas till natt

Mitt huvud i ditt huvud
Mitt huvud i ditt huvud
Min kropp i din kropp
Jag andas dig i tysthet
Krama mig

Dagen förvandlas till natt
Natten till dag
Till dig är jag bunden
Ser bara kärlek
framför mina ögon

Färgerna växlar under en minut
och minuten blir lycka
Vi håller händer
Jag ser på dig
du på mig
jag vibrerar
känner
att
livet är kärlek

Bergatagen

av **Martina Sjölin**

Betagen:
oemotståndligt förtjust
hänförd
gripen
intagen
förtrollad
förälskad
kär

Underbara underbara
själstrålande gnistra
En tyst illusion bortom orden
En oväntad hägring

En bris som Smeker mig ömt
och väckt upp

mina heta begär
i nattens klara nu

Trädkramad

av Martina Sjölin

Fann dig idag.

På den andra sidan av verkligheten bakom berget bortom stigen. Mitt inne i den täta skogen stod du där ståtlig och vacker med dina rötter djupt förankrade under den mörkgröna mossan.

Ett litet troll eller knytt hoppade fram och hälsade mig välkommen. Som om jag var väntad fast jag var objuden. Det fanns en hemlig liten dörr på din baksida, sa han som vi kunde gå in i för en kort fika. Jag tackade nej varpå trollet tackade för sig, bockade hövligt och skuttade vidare.

Ville bara se på dig, få känna dig, möta dig. Inte störa dig.

Så Jag öppnade min famn och gav dig en kram. Tätt, tätt intill. Nära, nära.

Tiden gav upp. Vi harmoniserade totalt.

Petters rop, springande hundar på avstånd, mobil som ringer ...
Kunde inte släppa taget men måste.
Klev in i verkligheten och sprang tillbaka för att möta de andra.
”Var hade jag varit? Vi skulle ju fika ju ...”

Tack!

Formas med dig

av **Martina Sjölin**

Du får läsa mig på en filt i gräset
plocka upp orden ur min mun
varsamt binda ihop dem med kvickrot
insvepta i vitmossa till små mjuka bollar
vilka du sakteligen låter rulla ut över
min andhämtande solvarma bröstborg
som sammetsklädda flörtkulor i
spiraldans i ett flipperspel i slow motion
ner mot navelgropens sammanslutande
lägerplats fylld av tysta ekon från
beröringens återupptäckta linjer
som bara äkta kristall dovt kan ljuda

tyst tyst
när dina lena mjuka fingrar registrerar
varje solbelyst liten form
som en avgjutare lägger sin hand just i
formens exakta avtryck
som när du följer min tummes fäste ner
mot handledens raka slutstation och för
denna ovala mjuka handblåsta form
upp tyst och långsamt snett vänster
bakom näsan ner mot munnen där
linjerna vävs in i varandras formfyllnad
och just där, där ... min kind förnimmer
min egen tummes välvda varma
passage tätt invid
när du utforskande lättad säger:

- Sådär ...
Precis ... just sådär ...

pannlober möts
näsa mot näsa
våra armar och händer formade in i
varandras energifält och
träffsäkerheten är
fulländad

då dina blåa vakna ögon strålar av
renaste kärlek av klaraste glans bara
labyrintens härskare har kraft att
utskina
helt
fullt
intakt
enade
evigt
samhöriga och underbara
älskar oss
älskar dig
tack!

En fläkt av ditt hjärta

av **Martina Sjölin**

En fläkt av ditt hjärta
Snuddande nära,
söker sig din fingertopp
fram emot min

Möts tyst,
i en brännande vibration
av pulserande lust

Din andedräkt besjälår mina andetag,
tränger djupt in i mina tankars
varma källa

Omsluter så ditt begär
i rytmiska mjuka vågor
suger mustens sötma
i mig, djupt in och
befruktas i vulkaniska
sammandragningar

Till fläktar från ditt hjärta
som virvlar sig över
hettans svallande vågor

Existens

av **Sain Sucha**

Om döden är oundviklig
Kom då, låt oss också bli livfulla
Omdana varje lidelsefullt ögonblick i er tillvaro
Till ett liv som sträcker sig lika långt som evigheten

I ruset av brinnande andedräkt
När era hjärtan slår i takt med varandra
Låt då ett galet svall av kärlek bära er
Till den andra sidan av existensens hav

Dansa

av **Sain Sucha**

Dansa med hela ditt hjärta
Dansa med hela din själ
Dansa dig till extas –
en passionerad förening av hjärta och själ

